

SAMSUN'DA YAŞAYAN KORE GAZİLERİMİZ

T.C.
İLKADIM KAYMAKAMLIĞI

EYLÜL 2011

SAMSUN'DA YAŞAYAN KORE GAZİLERİMİZ

" Bu kitap İlkadım Kaymakamlığı kültür yayınıdır. İzinsiz olarak çoğaltılamaz ve yayınlanamaz."
www.ilkadim.gov.tr

Kitabın Adı
SAMSUN'DA YAŞAYAN KORE GAZİLERİMİZ

Kitap Hazırlama Komisyonu

Fikret ERTAŞ
Ali Fuat HATİP
Adil ÖZAN
Selim KILIÇ

İSBN : 978-605-359-472-7

Baskı / Tasarım

Güven Ofset

Saitbey Mah. Çukurçeşme Sk. No: 12 İlkadım /SAMSUN

Tel: 0362 431 01 71 | Fax: 0362 420 00 00

Sertifika No: 20113

Baskı Tarihi : 9 Eylül 2011

SAMSUN'DA YAŞAYAN KORE GAZİLERİMİZ

2011

Cumhuriyetimizin Kurucusu Gazi Mustafa Kemal Atatürk

2011

İstiklâl Marşı

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır parlayacak!
O benimdir, o benim milletimindir ancak!

Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilal!
Kahraman ırkıma bir gül... ne bu şiddet, bu celal?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helal.
Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklal.

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım;
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım.
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.

Garbın afakını sarmışsa çelik zırhlı duvar.
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar,
'Medeniyet!' dediğin tek dişi kalmış canavar?

Arkadaş, yurduma alçakları uğratma sakın;
Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.
Doğacaktır sana vadettiği günler Hakk'ın,
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın.

Bastığın yerleri toprak diyerek geçme, tanı!
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, atanı.
Verme, dünyaları alsan da bu cennet vatanı.

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?
Şüheda fışkıracak toprağı sıksan, şüheda!
Canı, cananı, bütün varımı alsın da Huda,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda.

Ruhumun senden İlahi, şudur ancak emeli:
Değmesin mabedimin göğsüne namahrem eli!
Bu ezanlar ki şehadetleri dinin temeli,
Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli.

O zaman vecd ile bin secde eder varsa taşım.
Her cerihamdan İlahi, boşanıp kanlı yaşım;
Fışkırır ruhu mücerred gibi yerden naşım;
O zaman yükselerek arşa değer belki başım!

Dalgalar sen de şafaklar gibi ey şanlı hilal!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helal.
Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlal;
Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet,
Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklal!

Mehmet Akif ERSOY

2011

ÖNSÖZ

Türk askerinin 1950 senesi Eylül ayında, yalnız kendi memleketi için değil Dünya Barışını koruma adına, vatanından binlerce kilometre uzaklarda bulunan Kore'ye İskenderun Limanından başlattığı yolculukta gemilerde bulunan ve vatanın dört bir köşesinden gelen kahraman Mehmetçikler arasında Samsun'un gözüpek evlatları da vardı.

Kore'de kahramanca çarpışıp orada şehit düşenlerin yanı sıra, barış ve insanlık uğruna her türlü fedakarlık ve kahramanca mücadele gösterip , Vatana gurur kaynağımız olarak alınıp dönen şanlı gazilerimiz , 1950 senesinde başlayan yolculuğun 61. yılında, bugün yaşları 80'leri bulmuş "Gazi dedelerimiz" olarak varlıkları ile bize güç ve ilham katmaya devam ediyorlar.

Samsun'umuzda yaşayan Şanlı Gazilerimizi tanıtmak ve onların anılarını yaşatmak amacıyla Kaymakamlığımızca 2010 yılında yürütülen çalışma kapsamında Gazilerimiz yerlerinde ziyaret edilerek kendileri ile yapılan söyleşiler neticesinde "Samsun'da Yaşayan Kore Gazileri" adlı kitabımızın birinci baskısı gazilerimizin ve halkın teveccühünü ve taktirini kazanmıştır. Ancak birinci baskıda çeşitli nedenlerle yer alamamış gazilerimizin olması sebebiyle; görevimizin tamamlanmadığını düşünerek elinizdeki bu kitabı genişletilmiş ikinci baskı olarak sunmanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Bu kitabın hazırlanmasında emeği geçen, çalışmalarını alanda yürüten "İlkadım Gülizar Hasan Yılmaz Güzel Sanatlar ve Spor Lisesi" ve "İlkadım İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi" idareci, öğretmen ve öğrencilerine; proje kapsamında çalışmayı yönlendiren "İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü ARGE Birimi" ekibine; "Muharip Gaziler Derneği Samsun Şubesine" ve İlkadım SYD Vakfına teşekkür ediyorum.

Bu vesile ile Şehitlerimizi ve müteveffa Gazilerimizi rahmetle; yaşayan Gazilerimizi şükranla anıyor, "19 Eylül Gaziler Gününü" kutluyorum.

19 Eylül 2011
Zafer ORHAN
İlkadım Kaymakamı

2011

FOREWORD

Among the heroic Turkish soldiers who set out in Iskenderun Harbour in September 1950 towards Korea, thousands of miles away from their homeland, coming from all over the country in order to keep world peace, were there those brave boys from Samsun.

Apart from those who fought bravely and became martyrs in Korea, there are those who fought heroically for peace and humanity. Today at the 61st anniversary of the war, as our veterans, they, in their 80s, have been providing us with strength and inspiration since 1950.

This book, titled “Samsun’da Yaşayan Kore Gazileri” (Veterans of Korea living in Samsun), first published as a result of the interviews with the veterans at their homes in order to immortalise their memories, attracted a lot of interest and favour beyond our expectations. However, there were some veterans living in Samsun who couldn’t appear in the book for some reasons. For this reason, we are now experiencing the happiness and relief of offering the extended second edition of the book.

I thank the administrators, teachers and students of “Gülizar Hasan Yılmaz Fine Arts and Sports Secondary School” and “İbrahim Tanrıverdi Social Sciences Secondary School”, who visited the veterans and recorded the interviews; the staff of Research and Development Unit in İlkadım District Directorate of National Education, who organised the activities within the project; the district management of the Association of War Veterans, who organised the interviews with the veterans and the management of İlkadım Social Relief and Solidarity Charity, who provided technical and financial support for the publication of this book.

Within this context, I appreciate our martyrs and deceased veterans, and celebrate the Veterans Day September 19.

September 19, 2011

Zafer ORHAN

District Governor of İlkadım

2011

SUNUŞ

Elinizdeki bu kitap, Kore Savaşında yaşananları; ülkemizin ve milletimizin dünya barışı için yaptığı fedakarlıkları unutulmaz hale getirerek, gençlerimizin milli kültür ve bilincini yükseltmek amacıyla İlkadım Kaymakamımız Sayın Zafer Orhan'ın talimatları doğrultusunda 2010 yılında yapılan ilk çalışmalara ilaveten 2011 yılında da gerçekleştirilen gazi görüşmeleri neticesinde ortaya çıkan "Samsun'da Yaşayan Kore Gazileri" adlı kitabın genişletilmiş ikinci baskısıdır.

İlk çalışmalardan elde edilen kayıtlarla oluşturulan kitabın birinci baskısı, gerek gazilerimizden gerekse halktan tahminlerimizin de ötesinde bir ilgi, alaka ve takdir görmesi, bizi daha da cesaretlendirdi ve ilk kitapta görüşemediğimiz gazilerimizin de yer alacağı kitabın genişletilmiş ikinci baskısını hazırlamaya karar verdik. Bu heyecan ve duygular içerisinde Kore gazileri ile görüşmeler yapmak ve bu görüşmeleri gerek fotoğraf gerekse video kaydı ortamında kayıt altına almak amacıyla İlkadım Gülizar Hasan Yılmaz Güzel Sanatlar ve Spor Lisesi öğrencilerinden bir ekip oluşturuldu. Ekibin koordinasyonu İlkadım İlçe Milli Eğitim Şube Müdürü Fikret ERTAŞ, İlkadım İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü Ar-Ge görevlisi İngilizce Öğretmeni Ali Fuat HATİP, İlkadım Gülizar Hasan Yılmaz Güzel Sanatlar ve Spor Lisesi Müdürü Adnan ÖZDEMİR, Beden Eğitimi Öğretmenleri Adil ÖZAN ve Selim KILIÇ tarafından sağlanmıştır.

İlk kitapta yer alamayan Kore gazilerimizin iletişim bilgileri Muharip Gaziler Derneği Samsun Şubesi vasıtasıyla

PREFACE

This book in your hand is the extended second edition of the book titled "Samsun'da Yaşayan Kore Gazileri" (Veterans of Korea Living in Samsun), which came out as a result of the interviews with the Korean veterans in 2010 as well as those in 2011 in accordance with the directions of the District Governor of İlkadım Mr. Zafer Orhan in order to raise cultural and national awareness of our young people and consciousness by immortalising what our nation did for the world peace.

The fact that the first edition of the book, composed of the records of the interviews in the first stage, caught a lot of attention, interest and appreciation from both local people and the veterans encouraged us to publish the extended second edition of the book which would include the interviews with the veterans that we couldn't have the opportunity to interview with in the first book. In this excitement, to interview with the Korean veterans and record these interviews by means of videos and photographs, a team of students from Gülizar Hasan Yılmaz Fine Arts and Sports Secondary School was established like that from İbrahim Tanrıverdi Social Sciences Secondary School in the previous year. The team was coordinated by Fikret ERTAŞ, the Department Manager of İlkadım District Directorate of National Education; Ali Fuat HATİP, an English Teacher employed in the Research and Development Unit of İlkadım District Directorate of National Education; Adnan ÖZDEMİR, the principle of Gülizar Hasan Yılmaz Fine Arts and Sports Secondary School; Adil ÖZAN and Selim KILIÇ, the Physical Education Teachers of Gülizar

2011

elde edildikten sonra, gazilerimizle görüşmeler için bir planlama sürecine girilmiştir. Bu süreçte elimizdeki listede bulunan 38 Kore Gazimize ulaşmak amacıyla pek çok telefon görüşmeleri yapıldı ve gazilerimizin büyük bir kısmına ulaşıldı; ancak başta sağlık nedenleri olmak üzere çeşitli nedenlerle gazilerimizin bir kısmından randevu alınamadı ve neticede 30 gazimizle görüşme gerçekleştirilerek; ilk kitapta yer alan 32 Kore Gazimizin sayısı genişletilmiş ikinci baskı olan bu kitapta 62 ye çıkarıldı. Öğrencilerimiz gazilerimizle görüşmelerini, onları daha yakından tanımak ve yaşam ortamlarını yakinen görerek hangi durumda olduklarını gözlemlemek amacıyla mümkün olduğunca ikamet ettikleri adreste yaptılar. Görüşmelerin kayıt altına alınması, gerek öğrencilerin kendi imkanları ile gerekse İlçe Milli Eğitim Müdürlüğümüz ve İlkadım Gülizar Hasan Yılmaz Güzel Sanatlar ve Spor Lisesinin imkanları ile sağlandı ve ulaşım konusunda da İlkadım Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı Başkanlığından destek alındı.

Öğrencilerimiz gazilerimizle yaptıkları görüşmelerde ilk olarak projemizin amacından bahsettiler ve böylece görüşme yapılan gazilerimizin tamamı ve yakınları tarafından projenin tanınması ve benimsenmesi sağlandı. Bu görüşmeler sayesinde unutulmadıklarını hisseden ve proje ürünü bu kitap sayesinde de daima hatırlanacaklarını bilen gazilerimizin, projede yer almaktan dolayı duydukları memnuniyet ve heyecan bizi de ayrıca mutlu etti ve oldukça fedakarlık gerektiren bu çalışmada şevkimizi ve arzumuzu artırarak

Hasan Yılmaz Fine Arts and Sports Secondary School.

The contact details of the veterans were provided by, the District Management of the Association of War Veterans and then the interviews with the veterans were scheduled. Within this process a number of telephone calls were made to get in touch with the 38 veterans in our list and we managed to contact with the majority of them; however, we couldn't arrange an interview with some of them for some reasons and particularly the health ones. Finally we carried out interviews with 30 veterans, and thus the number of the veterans existing in the book increased from 31, in the first edition, to 61. Our students carried out the interviews with the Korean veterans especially at their homes as much as possible so as to get to know them closely and to observe their living conditions. The interviews were recorded by the students through the technical devices provided by İlkadım District Directorate of National Education and Gülizar Hasan Yılmaz Fine Arts and Sports Secondary School, and İlkadım Social Relief and Solidarity Charity supported us financially in transportation.

The students first told the veterans whom they interviewed about the objectives of the project, so it was made known and adopted by the veterans and their relatives and friends. The happiness and excitement the veterans felt, being aware of the fact that they are not forgotten and they will be always remembered thanks to this book, the product of the project, made us also satisfied and promoted our enthusiasm and willingness to carry out this activity, which takes a lot of self devotion.

2011

bizi geleceğe dair daha da cesaretlendirdi.

Bu kitabın ve proje sonuçlarının olumlu sonuçlar vereceğini umarak, proje faaliyetlerinin gerçekleştirilmesinde ve bu eserin ortaya çıkmasında bizi her zaman destekleyen, cesaretlendiren ve her tür imkanı sunan başta İlkadım Kaymakamımız Zafer ORHAN olmak üzere İlkadım İlçe Milli Eğitim Müdürümüz Sayın Davut NUMANOĞLU'na, İlkadım Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı Mütevelli Heyeti'ne, Muharip Gaziler Derneği Samsun Başkanı Ahmet DİRİL'e ve görüşmelerde öğrencilerimizi ve bizleri en iyi şekilde ağırlayan değerli gazilerimize şükranlarımızı sunarız.

PROJE YÜRÜTME KOMİSYONU

Hopping that this book and the project will yield positive effects, we heartily express our gratitude to Mr. Zafer ORHAN, the district governor of İlkadım; Mr. Davut NUMANOĞLU, the District Director of National Education; the Board of Trustees of İlkadım Social Relief and Solidarity Charity; Mr. Ahmet DİRİL, the district Chairman of the Association of War Veterans, all of whom always supported and encouraged us in any ways to carry out the activities and to produce this book and finally to the veterans who accepted our interview offer and hosted our students in the best way.

**PROJECT
IMPLEMENTATION COMMISSION**

2011

KORE SAVAŞI

Kore yarımadası, jeopolitik durumu nedeniyle asırlardan beri çatışma ve savaş alanı olmaktan kurtulamamıştır. Bu savaşların her birinde yabancı kuvvetler çarpışmış ve her defasında yenilen, ezilen Kore halkı olmuştur. Kore toprakları Çin'in, Japonya'nın ve Rusya'nın tarih boyunca ilgi alanı olmuştur.

1945 yılında, ABD ile Sovyetler Birliği arasında yapılan bir anlaşmaya göre ikinci Dünya Savaşı sonrasında Kore, ABD, Sovyetler Birliği, İngiltere ve Çin'in ortak vesayeti altına girecekti. Potsdam Konferansı'nda Sovyetler Birliği Uzak Doğu'daki savaşa katılmaya karar verince, askeri harekât bakımından Kore toprakları 38 inci enlem çizgisi ile ikiye ayrıldı. Bu çizginin kuzeyi Sovyetler Birliği'nin güneyi de ABD'nin askeri hareket sahası olarak kabul edildi. Savaşın sonunda Kore, kuzeyi Sovyetler Birliği güneyi de ABD'nin işgali altında olmak üzere fiilen ikiye bölünmüştü.

Güney Kore'deki ve Japonya'daki ABD varlığı Sovyetler Birliği ve K.Çin'i rahatsız ediyordu. Bu iki devletten destek alan K.Kore 25 Haziran 1950 tarihinde aniden saldırıya geçerek G.Kore'yi işgale başladı. Bunun üzerine Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi K.Kore'ye karşı askeri müdahalede bulunma kararı aldı. BM'nin savaş çağrısına olumlu cevap veren Türkiye, Birleşmiş Milletler Kuvvetleri'ne bir tugay ile katıldı.

Kore Savaşı'na 16 ülke askeri birlik ile 6 ülke ise tıbbi yardım araçlarıyla katılmışlardır. İlk kafesi 25 Eylül 1950 tarihinde İskenderun limanından hareket eden, Tuğgeneral Tahsin Yazıcı'nın emir ve komutasındaki 5083 kişilik Türk Tugayı 18 Ekim 1950 tarihinde Kore'nin güneyindeki Pusan Limanına ulaşmıştır. Türk Tugayı iki gün sonra kuzeydeki Taegu şehrine intikal ederek BM Kuvvetleri'ne katılmıştır. Kore'de

KOREAN WAR

The Korean Peninsula has always been the spot of wars and battles due to its geopolitical position. At each of these wars where the foreign military forces fought each other, it was the Korean people who always suffered and were beaten.

According to an agreement signed by the USA and the Soviet Union in 1945, Korea was to be under the guardianship of the USA, the Soviet Union, England and China after the WW II. When the Soviet Union decided at Potsdam Conference to take part in the war in the Far East, the peninsula was divided into two along the 38th Parallel, with United States troops occupying the southern part and Soviet troops occupying the northern part. The 38th Parallel increasingly became a political border between the two Koreas: North Korea and South Korea.

The presence of the USA forces in North Korea and Japan disturbed the Soviet Union and China. Supported by these two countries, North Korea suddenly initiated its attacks on June 25, 1950 to invade South Korea. Then, the United Nations Security Council made a decision to help South Korea to repel the attacks of North Korea. One of the countries which replied positively to this decision was Turkey, which joined the UN military forces with a brigade.

16 countries with their military forces and 6 countries with their medical aid teams joined the Korean War. Commanded by Brigadier General Tahsin Yazıcı, the Turkish brigade, whose first troop left for Korea from İskenderun Harbour on September 25, 1950,

2011

savaşan her tümenin bir kod adı vardı. Türk Tugay'ına da North-Star (Kuzey Yıldız-Kutup Yıldızı) ismi verilmişti.

25 Haziran 1950'de 38 inci paraleli aşarak G.Kore'ye saldıran K.Kore kuvvetleri, G.Kore'nin büyük bir kısmını ele geçirmiştir. Bu saldırı karşısında; BM kuvvetleri savaşa müdahale ederek durumu tersine çevirmiş, K.Kore ordusu bozguna uğrayarak geri çekilmiştir. BM Kuvvetleri kuzeye ilerleyerek Çin sınırına kadar dayanmışlardır. Bu gelişmeler karşısında K.Çin, savaş için yığınak yapmaya başlamıştır.

27 Kasım 1950 tarihinde düşmanla ilk teması sağlayan Türk Tugay'ı savaşın sona erdiği 27 Temmuz 1953 tarihine kadar; savaş azim ve iradesini koruyarak, Kore Savaşının her safhasında üzerine düşen tüm görevleri en iyi şekilde yerine getirmiştir. Türk Tugay'ının icra ettiği muharebelerden; Kunuri, Kumyangjang-Ni, Seul Savunması ve Vegas muharebeleri savaşın kaderini değiştiren önemli muharebelerdir.

Sonuç olarak; Kore'de savaşan Türk Tugay'ı, savaşın kaderini dört kez değiştirmiştir. Kunuri ve Kumyangjang-ni Muharebeleri ile yenilmez diye nitelenen K.Çin ordularını yenerek BM kuvvetlerini büyük bir hezimetten kurtarmış ve BM ordularının Kore'yi terk etme düşüncesinden vazgeçmesini sağlamıştır. Seul (Sosari) savunması ile başkent Seul'ün düşman eline geçmesine mani olmuş, Vegas Muharebesi ile de Ateşkes anlaşmasının yapılmasını sağlamıştır. Kore Savaşlarında Türk Tugayında 741 asker şehit olmuş 2147 si yaralanmıştır. 234 askerimiz esir düşmüş ve 175 askerimiz ise kayıp olmuştur. Kore'ye giden askerlerimizden 25 Eylül 1950 – 27 Temmuz 1953 tarihleri arasında savaşa iştirak edenler 1005 sayılı kanunla "GAZİ" ünvanını almışlardır.

reached Pusan Harbour in the south of Korea on October 18, 1950 with 5.083 soldiers. Two days later, the Turkish brigade arrived in Taegu and joined the UN forces. Each brigade had a code name and Turkish brigade was called North-Star.

Crossing the 38th Parallel on June 25, 1950, the North Korean forces invaded much of South Korea. In response to this attack, the UN forces took part in the war, defeated the North Korean forces. The UN forces advanced to the north and reached the border with China. As a result of this, China accelerated its preparations for the war.

With devoutness and determination, the Turkish brigade did their best to fulfil their duties in every stage of the warfare, from November 27, 1950, when they first encountered the enemy forces till the end of the war, July 27, 1953. The battles "Kunuri", "Kumyangjang-Ni", "Seul" and "Vegas", the Turkish brigade fought in, were among the most significant ones changing the war's fate.

As a result, the Turkish brigade changed the war's fate four times in Korea. At "Kunuri" and "Kumyangjang-Ni" battles, they defeated the so-called invincible Chinese army and saved the UN forces from a thrashing, which had the UN armies give up the thought of leaving Korea. They prevented Seoul, the capital city, from being invaded by the enemy through Seul (Sosari) defensive war and secured the ceasefire agreement through Vegas battle. In Korean war, 741 Turkish soldiers got martyred, 2.147 were wounded, 234 were taken prisoner and 175 were missing. Of the soldiers sent to Korea, those who fought in

2011

Kurtuluş Savaşı'ndan beri savaş alanlarına girmemiş olan Türk askeri, Kore Savaşı'nda destan denebilecek kahramanlık örnekleri vermiştir. Bu savaşlar canını hiçe sayan kahraman Türk askerleriyle de destanlaşmıştır. 22 Nisan 1951'de, Çin Kuvvetlerince kuşatılan piyade bölümünde görevli topçu ileri gözetleyici Üsteğmen Mehmet Gönenç'ten şu telsiz mesajı alınmıştı. "Düşman bulunduğum tepeyi işgal etti. Çok şehit verdik. Telsizcimiz de şehit oldu. Koordinat veriyorum. Bataryalar ateş etsin". Bunun üzerine Topçu irtibat subayı da telsizle şu cevabı vermişti. "Verdiğiniz koordinatlar bulunduğunuz yerdir" Üsteğmen Gönenç'in verdiği cevap şöyleydi: "Evet öyle. Biz düşmana teslim olmak istemiyoruz. Bizi onlara teslim etmeyin. Vasiyetimiz budur. "Bizi ateşlerimizle şehit edin" Üsteğmen Gönenç'in bu vasiyeti yerine getirilmişti.

Çinliler esir kamplarında esirlere her türlü yalan, şaşırtma, korkutma ve işkence metotları uygulayarak beyin yıkama faaliyetlerisürdürmüşlerdir. Bu faaliyetlerden BM askerleri içinde sadece Türk esirleri etkilenmemişlerdir. Esir kamplarındaki olumsuz her türlü şartlara en iyi dayanan Türkler olmuştu. Amerikalı esirlerin % 50'si bu kamplarda ölmüştür. Esir kamplarında ölen Türk askeri olmamıştı. Çünkü esir olan Türk askerleri bu kamplarda dirençlerini kaybetmediler, emir ve komuta zincirini hiçbir zaman bozmadılar. Askeri disiplini her zaman muhafaza ettiler. Disiplin, davranış ve teşkilatlanma noksanı, kötü yaşam koşulları ve kültür gibi nedenlerden dolayı esir kampı yaşamına ayak uyduramayan birçok BM askeri hayatını kaybetmiştir. Türk askeri örf ve adetlerine düşkün, her zaman ailesine, devletine ve ordusuna sadıktır. Esir kamplarında 24 saat birbirlerine destek oldular, kamp yaşamına topluca katılarak

Korean War between September 25, 1950 and July 27, 1953 assumed the title of veteran in accordance with the law no. 1005.

Not having been at war since the Independence War (1919-1922), the Turkish soldiers showed legislative heroism putting their lives at stake in Korean War. On April 22, 1951, the message on the radio from first lieutenant Mehmet Gönenç assigned in the rifle company surrounded by the Chinese soldiers was recorded: "The enemy invaded the hill I was on. We have had too many martyrs, including our radio operator. I am giving the coordinates that the batteries must shoot". The voice at the other end said: "But the coordinate you have given is where you are now". And the reply is: "Yes, it is. We don't want to surrender. Don't let this happen. It is our last will. Let us be martyrs through our own shootings". His will was fulfilled.

The Chinese did every brainwashing activities by means of lying, shocking, scaring and torturing. Of all the UN forces, only the Turkish soldiers were not affected by these activities. It was Turkish soldiers who best bore the harsh conditions of the prison camp. 50 percent of the American soldiers died in these camps. However, there were no Turkish soldiers dying there. This is because the Turkish soldiers never neglect the chain of command while there were many other UN soldiers who died in these camps due to the fact that they lack discipline and organisation, and also they couldn't get used to the harsh conditions of the camps. Turkish soldiers stick to their traditions and customs, and are always loyal to their family, state and army.

2011

hayatlarını idame ettiler. Yürüyemeyen arkadaşlarını sırtlarında taşıdılar, hasta olan, üşüyen arkadaşlarını vücutlarıyla ısıttılar.

Türk Tugayı, savaş alanlarında anne ve babasını kaybeden, kimsesiz kalan Koreli karargahının bulunduğu yerde "Ankara" adıyla yatılı bir ilkokul açmıştı. 200 civarında çocuğun eğitim gördüğü ve 10 Koreli öğretmen ve idarecisi bulunan bu okul Tugay'ın Türkiye'ye dönmesiyle birlikte kapanmıştır.

Türk askeri savaş sona erdikten sonra da bir müddet Kore'de kalmaya devam etmiştir. 1961 yılında Tugay Türkiye'ye dönmüş yerine bölük seviyesinde birlik bırakılmıştır. 1965-1971 yılları arasında ise manga seviyesinde bir şeref kıtası Türk Silahlı Kuvvetleri'ni temsil etmiştir. Türkiye'nin bu savaşta başarıları, 1952 yılında NATO'ya alınmasında da çok önemli bir rol oynamıştır.

Türk askeri, kendi yurtları için tanıdıkları hürriyet prensipleri kadar, BM ideallerini de benimsemiş ve bu inançlarını savunmak için gerektiğinde hayatlarını dahi feda etmekten geri kalmamışlardır.

Kore'de Türk askerleri:

- Türk Silahlı Kuvvetlerinin sağlam ve ileri "Askerlik Kültürü"ne sahip olduğunu,
- Türk ordusunun "Kahramanlık Geleneği"nin ve "Savaşçı Niteliği"nin devam ettirdiğini,
- Birlik ve birey olarak üst düzeyde olduklarını ortaya koymuştur.

Atalarımız binlerce yıldır ezilen, acı çeken ve yardım isteyen milletlerin yanında yer almıştır. Kore Savaşı Türk ve G.Kore halkı arasında sarsılmaz bir kardeşlik bağı oluşturmuştur. 2002 Dünya Futbol müsabakalarında bu kardeş halkın Türk takımına gösterdiği ilgi takdire şayandır. Güney Kore halkı Türkiye'ye büyük sevgi ve muhabbet beslemekte ve daima G. Kore'deki Türk Şehitliği'ni ziyaret etmekte.

They supported and encouraged each other in these camps.

The Turkish brigade established a boarding primary school called "Ankara" in Suwan in Seoul for the children who lost their parents in the war. The school, where 10 Korean teachers worked and 200 children studied, had to be closed when the Turkish brigade went back to Turkey.

Turkish soldiers stayed for some time in Korea after the war ended. The brigade was replaced by a troop in 1961, and by a team between 1965 and 1971. Turkish soldiers have adopted UN ideas as much as their independence principles for their country and have never abstained from sacrificing their lives to protect these principles and ideas. In Korea Turkish soldiers proved that:

* Turkish military forces have a strong and advanced military culture.

* Turkish army keep the qualification of being good warriors and the tradition of heroism.

*They are advanced individually and socially.

Our ancestors have always stand by the peoples who are suffering and in need of help. The Korean War established a strong tie between Turkish people and Korean people. It is praiseworthy that South Korean people showed an amazing interest in Turkish National Football Team in the World Cup 2002. South Korean people have a great love towards Turkish people and they always visit the Turkish martyrs' cemetery in South Korea.

2011

SAMSUN'DA YAŞAYAN KORE GAZİLERİMİZ

Adı Soyadı	Sayfa	Adı Soyadı	Sayfa
* Belgüzar DEMİR (*)	03	* İzzet ÖZ	99
* Kemal AYGÜN (*)	09	* Kemal ARTUT	103
* Kemal BAŞ (*)	13	* Mahmut KÜNDÜR	109
* Mehmet AKAR (*)	19	* Mehmet ATABEYOĞLU	113
* Ahmet ARSLAN	23	* Mehmet FİDAN	117
* Ahmet GÖZ	25	* Mehmet KUL	119
* Ahmet ŞAHİN	27	* Mehmet ÖZYAZICI	121
* Ahmet TOPAL	31	* Mehmet PEK	123
* Ali AL	35	* Muhammet GÜNDÜZ	125
* Ali AYDIN	37	* Mustafa BOZ	129
* Ali BAYKIN	39	* Mustafa BAYTEKİN	131
* Ali GÜMÜŞ	41	* Muzaffer AVCI	135
* Ali VAPUR	45	* Nazım ÜNLÜ	137
* Aydemir ÖZDEMİR	47	* Necati ULUKOL	141
* Bahattin DEĞİRMENCİOĞLU	49	* Ömer Faruk EMMİNİK	145
* Bahattin KÖKSAL	53	* Ramazan TÜZÜNER	147
* Bayram OFLAZ	55	* Ramazan YÜKSEL	149
* Cemal KOÇ	59	* Recep CAVGA	151
* Durmuş ÖZEN	65	* Recep KAMBER	153
* Fehmi ÇELİK	67	* Recep KÖKSAL	157
* Halit ASLAN	69	* Salih BERLİK	159
* Hamdi ÇAKIROĞLU	73	* Salih Zeki ARAL	163
* Hamdi KOÇAK	75	* Sefer BAŞ	167
* Hamit ALTINKAYNAK	77	* Selahittin ERZİNCAN	171
* Hasan CİNKE	81	* Suat ÖZTANIR	175
* Hasan DOĞANCI	85	* Tahsin AYALTI	181
* Hasan MUTLU	87	* Temel KOÇ	183
* Hasan ŞEN	89	* Temel UVAÇIN	187
* İhsan GÜNAYDIN	91	* Yunus KURU	189
* İrfan AKÇAY	95	* Yusuf AKKAYA	193
* İsmet US	97		

(*) Bu gazilerimizle yapılan söyleşilerin İngilizce çevirileri her söyleşinin ardından sunulmuştur.

2011

*İlkadım Kaymakamı
Sayın Zafer ORHAN Gaziler Günü'nde Kore Gazilerimizle birlikte*

2011

Adı : **Belgüzar**
Soyadı : **DEMİR**
Doğum Yılı : **1929**
Doğum Yeri : **Mesudiye / ORDU**

Kendinizi tanıtır mısınız?

1929 doğumluyum. Evliyim, çalışmıyorum. Altı çocuğum vardı, ikisi rahmetli oldu.

Kore'ye gitmeden önce ne iş yapıyordunuz?

Hiçbir iş yapmıyordum. Yetim büyüdüm, askere parasız gittim desem yeridir.

Savaşa gitmeden önce evli miydiniz?

Hayır, bekârdım.

Kore'ye gitme haberini nasıl aldınız?

1929 doğumluyum ama bakaya kaldım, 1930'lularla gittim. Askerliğimi Erzurum'da yapıyordum. Üsteğmenimiz talim yerinde ders veriyordu. Ben kendi kendime gitmeden evvel isterlerse gideceğim diye söz verdim. Teğmen ders verirken bir sürü sorular soruyordu. Alayın orada eski bir top mermisi vardı. "Bunu görüyor musunuz? Bu sizin yarın başınıza düşer, ölürsünüz." dedi. Ama benim bir kulağımdan giriyor, diğerinden çıkıyordu. Çünkü gideceğim diye kalbimden ant içmiştim. Hiç komutanı dinlemedim. Sonra gönüllülerin çıkması istendi. İlk önce Karşı iki çocuk çıktı, sonra Salıpazarlı birisi, sonrada ben çıktım. Daha sonra diğerleri ve böylece birçok asker birikti.

Kore'ye haberi alır almaz mı gittiniz?

Yirmi gün Ankara'da, sekiz günde İskenderun'da kaldık. Oradan da gemiye bindik.

Kaçıncı kafil gittiniz?

2. kafil gittim.

Gitmeden önce eğitim gördünüz mü?

Acele takviye gittiğimiz için hiç eğitim görmedik.

Sınıfınız neydi?

Piyadeydim. Alman tüfeğinde nişancıydım.

Gemi yolculuğunda neler yaşadınız?

Okyanus bizi biraz hırpaladı. Midemiz alt üst oldu. Ama bazı yerler de var ki deniz olduğu belli değil, gemi sessizce gidiyor. Mesela Kızıldeniz öyleydi. Daha sonra Pusan limanına vardık. Kore ile Türkiye arasında yedi saat, saat farkı var.

2011

Kore'ye indiğinizde neler yaşadınız?

1056 rakımlı tepedeydik. Önümüzde biraz daha alçak bir tepe vardı. 3. Bölük orada çatışma yaşadı, ertesi gün o tepeye biz gittik. Bize “deli takımı” derlerdi. Tepe yuvarlak ve düzdü. Hiç çukur yoktu, kendimizi gizlemek için küreklerle adam boyu mevziler kazdık. Ellerimiz yara oldu. Güneş batmaya yakın karşı tepenin bir tarafı aydınlıkken diğer tarafı karanlıktı. Ben de mevzi de makineli tüfeğimin başındaydım. Gölgelelikten hışır hışır sesler gelmeye başladı. İlk önce hayvanlar sandım, daha sonra sesler artmaya başladı, komutanı aradım, O da biraz daha beklememi söyledi. Düşmanın bir tanesini zar zor gördüm. Heyecandan mı korkudan mı bilmem, dizlerim titremeye başladı. Sonra komutana bir daha söylemeden “Ateşşşş” diye bağırdım. Çok kalabalıklardı, hepimiz ateş etmeye başladık. Bir süre sonra mermi doldurmak için mevziye çıktüğümde düşman askerinin bir tanesinin hemen sağımıza kadar geldiğini gördüm. Üzerine sekiz tane mermi boşalttım, hemen mevziinin önüne düştü. Bir yandan havan mermileri çok yakınımıza geliyordu, bizimkiler atıyor sandım, meğer düşman mermileriymiş. Daha çok kendi askerlerini vurdular. Sabaha kadar çatıştık. Çatışma bittiğinde tepenin yamacı düşman cesetleriyle doluydu, kokmasınlar diye gömdük. Sonra bize yirmişer dolar verip ödül olarak bizi Japonya'ya izne gönderdiler.

Savaş sırasında yeme, içme ve barınma ihtiyaçlarınızı nasıl karşılıyordunuz?

Cephane boldu, önünde biri varsa istediğin kadar atabilirsin, ama boşa atma. Yemek problemimiz hiç olmuyordu, bazen tepebaşlarına geldiğimizde susuzluk çekiyorduk. Çünkü su birkaç kilometre geriden geliyordu. Yatma işini de savunmadayken toprağın üzerinde yatarız, ayda bir de bizi geri çekerlerdi, o zaman da çadırda yatar, üzerimizi değiştirirdik.

Kore'de kaç gün kaldınız?

Bir sene kaldık.

Savaş sırasında yaşadığınız ilginç bir olay var mı?

Bir gün sabah ışıkken yorgun bir şekilde otuyordum. Gece göremem diye karşıya tel çektim. Tele de konserve kutularının içine mermi ufaladım, koyun çanı gibi dizdim. Gece biri takılırsa duyarım diye. Baktım gece kutudan ses çıkıyor. Dikkatlice baktım birisini gördüm. “İrva” demek “gel” demektir. “İrva” diye bağırdım, geldi. Gelen bir düşman askeriymiş ve gülüyordu. İşaretlerle karnının aç olduğunu gösterdi, ben de önüne reçel koydum. İlk önce yemedi. Bir kaşık ben aldıktan sonra yemeye başladı. Sigara verdim. Biraz konuşmaya çalıştım. Neden geldiğini sordum. Karnını gösterdi. Komutanlarına captain (kepten) derlerdi. Komutanına karnını göstermiş, üç gün açlıktan mı, hastalıktan mı bilmiyorum, bakmış olmamış, kaçmış. Sonra üstüğün telefon etti. Bana “Misafirin varmış, onu bana gönder!” dedi. Gönderdim, daha sonra haber alamadım.

Kore'deyken ailenizle nasıl haberleşiyordunuz?

Mektuplaşıyorduk, gemiyle gelirse bir ayda, uçakla gelirse on beş günde geliyordu.

Bizimle beraber savaşa katılan diğer ülke askerleriyle iletişiminiz nasıldı?

Bizim yanımızda en çok Amerikalı asker vardı, omuz omuza savaştık. İnsaflı adamlardı. Bir gün benim harbi'm kayboldu, bir Amerikalı askerden harbisini istedim, çıkardı verdi.

Kore'de dil öğrendiniz mi?

Biraz öğrenmiştim: Gel: irva, git: kara, baba: babasan, anne: mamasan, çocuk: boysan.

Savaş esnasında yara aldınız mı?

Aldım ama önemli değil. Ağzımın kenarına şarapnel parçası geldi.

2011

Umutsuzluğa kapıldınız mı?

Hiç umutsuzluğa kapılmadım. Yarın teskere alıp gideceğim bile aklıma gelmiyordu.

Türkiye’de nasıl karşılandınız?

Gemi İzmir limanına yanaştı, yürümeye imkân yoktu, o kadar kalabalıktı. Ağlayanlar, gülenler, sevinenler... Ama yetim olduğum için beni karşılayan olmadı.

Türkiye’ye döndüğünüzde ne hissettiniz?

Anamın karnına girmiş gibi oldum.

Döndükten sonra hayatınıza nasıl devam ettiniz?

Tarlalarda çalıştım, çiftçilik yaptım. Sonra evlendim, çoluk çocuk sahibi oldum. Fakirlik kötü bir şey, şimdi çok şükür iyiyim!

Gazilik hissi nasıl bir duygu?

Çok güzel bir duygu, bize madalyalar verdiler. Ama bazı insanların bu madalyaları nasıl aldığımızdan haberleri yok. Madalyaları satın aldığımızı zannediyorlar. Televizyonda savaşları seyredince, oradaymışım gibi hissediyorum.

Tekrar böyle bir savaş olsa gider misiniz?

Giderim, ant ettim. Ama andım yerine gelmedi. “Bir daha buraya gelmeden Allah canımı almasın!” dedim. Sanki düğündeymişim gibi savaştım, canım yandığı zaman bile içimden davul çalıp oynuyordum.

Could you briefly introduce yourself?

I was born in 1929. I had 6 children but I lost two of them.

What was your position before the war?

I was doing nothing. I was an orphan.

Were you married before the war?

No, I was single.

How did you get the news of the duty in Korea?

I was born in 1929, but I did my military service with those who were born in 1930. I was doing my military service in Erzurum. Our commander gave the news and asked for the volunteers. First, two soldiers from Kars and a soldier from Salıpazarı went forward and thirdly I moved forward. And then many soldiers wanted to be the volunteers.

Did you go there immediately?

We stayed in Ankara for 20 days and 8 days in İskenderun.

In what sequence were you in?

We were in the second sequence

Did you have any training before you went?

No, we didn't because we had to arrive there as soon as possible.

What was your class?

I was a shooter at the German weapon.

What did you experience during the journey?

We felt bad because of the huge waves in the ocean. But sometimes it was very smooth as if we weren't travelling by ship.

What were your experiences in Korea?

We were on a hill of 1056 meters. There was a lower hill in front of us. The third troop had had a battle there. And we were conditioned there the following day. The hill was so plain that we had

2011

to dig holes to hide. One day, I heard some strange noise but we thought it was the animals. But soon we realized that they were the enemies and we suddenly started to fire. The enemy troops shot mostly their own soldiers. We battled till morning. The hill was full of dead bodies of the enemies. We had to bury them in order not to decay on the surface.

What did you eat and where did you stay during the battle?

There was not a problem of weapon. There was plenty. And for the food, it was also enough. But sometimes we could not find water anytime we were thirsty because the resource was coming from a few km away. In defense times we were lying on the land. But when we were at the backside, we were sleeping in tents.

How long did you stay in Korea?

A year

Is there an interesting memory that you would like to share with us?

I was sitting on the frontage one morning. At night I had placed a strand and put the cans on it so that I could hear who was coming. At that morning I heard that the cans were shaking. When I looked closely I saw that it was an enemy soldier. He was smiling. He pointed at his stomach trying to tell that he was hungry. I put some jam and gave a cigarette. I tried to talk to him. He showed his stomach to his general but he did nothing and so he ran away. Then, my commander phoned and asked to send the guest to him. I did not hear about him afterwards.

Were you in contact with your family?

Yes, we were corresponding. The mails were coming once a month by ship and once a fortnight by plain.

How was your relation with other nations' soldiers fighting with us.

There were mostly American soldiers near us. They were very helpful

Could you learn a foreign language?

A little. Come: irva, go: kara

Were you wounded?

Yes but not a serious one.

Did you ever feel despaired?

No, never.

How did they welcome you when you come back to Turkey?

As the ship approached the port it was impossible to walk because of the crowd. People were laughing, crying, ... But there was nobody to welcome me because I was an orphan.

How did you feel when you come back?

I felt like I was back in mom's stomach.

How did you maintain your life afterwards?

I worked on the fields as a farmer. I got married and had children.

How does it feel to be a veteran?

It is a perfect feeling. They awarded us with medals. Some people think that we bought the medals. Sometimes, while I watch a war film on TV, I feel as if I were there.

Would you go if there was a battle again?

Yes, I would. I prayed there "Please God I do not want to die before coming here again" I fought as if I were in a wedding ceremony.

2011

*Gazimiz Belgüzar Demir'in
Kore Savaşı Yıllarındaki Fotoğrafi*

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Belgüzar Demir'i Evinde Ziyaret Ederken

2011

Kore Şehitlerimizin Defnedildiği Pusan Türk Şehitliği 1953

2011

Adı : **Kemal**
Soyadı : **AYGÜN**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **Terme / SAMSUN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1930 yılında Terme'nin Bafracalı köyünde doğdum. Yedi çocuğum üç de torunum var.

Askere gitmeden önce hangi işle uğraşıyordunuz?

Ziraat ile uğraşıyordum.

Askerliğinizi nerede yapıyordunuz?

Dört ay Samsun'da yaptım. Burada bizi seçtiler İzmir'e gönderdiler. İzmir'in Seferihisar ilçesinde dört beş ay eğitim gördüm.

Kore'ye gideceğinizi öğrenince ne hissettiniz?

Can tatlı. Ayağın dikene bile batsa ayağını çekersin. Kurayla gittik. Bizim birlikten 500 kişi istediler, 300 kişi gönüllü gitti. 200 kişi için kura çektiler. Ben de kurayla gittim.

Gemi yolculuğu esnasında neler yaşadınız?

İzmir limanında gemiye bindik. Gemi yolculuğumuz 23 gün sürdü. Gemide sadece Türkler yoktu yabancı askerler de vardı. Gemi yedi katlıydı. Gemide yeme içme boldu. Mutfaktakiler bizim askerimizdi. Gündüzleri güvertede oturuyor, geceleri kamaralarda dinleniyorduk.

Kore'ye ilk gittiğinizde neler yaşadınız?

Kore'ye indikten sonra sekiz saat tren yolculuğu yaptık. Daha sonra da dört saat vasıtayla gittik. Bizi çadırlara aldılar. Silahların sökülmesini takılmasını öğrendik. Sonra bizi cepheye gönderdiler.

Sınıfınız neydi?

Piyadeydi.

Kaçıncı kafiye olarak gittiniz?

2. Kafiye.

Cephede yeme ,içme barınma ihtiyaçlarınız nasıl karşılandı?

Kendi mutfağımızda hazırlanan yemekler araçlarla bize getiriliyordu. Barınmamızı mevzilerde kalarak sağlıyorduk.

2011

Savaş sırasında yaşadığınız olaylardan bazılarını anlatabilir misiniz?

Bizim üzerimize düşman çok taarruz etmedi. Savunma hattında diğer arkadaşlarımıza destekçiydik. Bulduğumuz mevkiimizi koruyorduk. Çatışmaya girmedik, herhangi bir yara da almadım. Göğüs göğse muharebe yapmadık ama ileri muhabere karakoluna bomba düştü. Bir arkadaşımız şehit oldu. Mevzide A6 makinalı tüfek kullanıyordum. 30 adet el bombası yanımda bulunurdu. Bize gösterilen istikamete doğru ateş ediyorduk. Mermi nereden geliyorsa oraya doğru ateş ediyorduk. Kendi yerimiz belli olmasın diye de sürekli ateş etmiyorduk. Nöbet beklediğimiz bir yer vardı. Arkadaş nöbet tutarken ben de az yüksek bir yerde uyuyordum. Orada da kömür sobası yanıyordu. Kömürün közü üzerime sıçrayınca ben aşağı düştüm. Sonra çavuş beni aldı dışarı çıkardı, temiz hava alınca kendime geldim. Bir seferinde de kendi tankımız beni görmedi, az kalsın eziyordu. Çukurda kaldığım için ezilmekten kurtuldum.

Ailenizle nasıl iletişim sağlıyordunuz?

Mektup geliyordu. Benim okur-yazarlığım yok. Ordu'nun Oktamış köyünden bir arkadaşım vardı. Gelen mektubumu alır, okurdu. Sonra da bana bir şey sormadan cevabını yazar gönderirdi.

Kore halkı ile bir diyalogunuz oldu mu?

Biz onların dilinden anlamazdık. Subaylar onlarla konuşuyordu. Çok fakirdiler.

Kore'de iklim ve arazi şartları nasıldı?

Soğuktu, kar oluyordu. Arazi şartları da engebeliydi. Battaniyelerimiz vardı. Battaniyeleri dürer sırt çantamızda taşırdık. O arazi şartlarında mermilerle beraber epey ağır oluyordu.

Türk askeri Kore'de nasıl tanınırdı?

Peygamberimiz, evliyalarımız bizimle beraberdi. Buna inanırdık Türkü tutacak kimse yok, derdik.

Kore'de ne kadar kaldınız?

Gidiş geliş hariç 13 ay.

Kore'den ayrılırken ne hissettiniz?

Sevindik. Herkes bavulunu çantasını aldı, düştük yola. Dönüyoruz diye ayaklarımız yerden kesildi.

Türkiye'de nasıl karşılandınız?

İzmir'de bir karşılama yapıldı. Memleketlerimize gönderirken de bir miktar para verdiler.

Döndükten sonra ne iş yaptınız?

Çiftçilik yaptım.

Gazilik nasıl bir duygu?

Gazileri çekemeyenler var. Neler yaşadıklarımı Allah ile ben biliyorum.

Sayın gazim gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Hırsızlık yapmayın, yalan söylemeyin, komşularınızla iyi geçinin. Büyüklerinize hürmet gösterin. Alkol almayın.

2011

Could you briefly introduce yourself?

I was born in Bafracalı, a village of Terme in 1930. I have seven children and three grandchildren.

What was your job before you joined the army?

I was a farmer.

Where did you do your military service?

I was in Samsun for four months. I was chosen here and then sent to İzmir. I was trained in Seferihisar, a district of İzmir, for about five months.

What did you feel when you learned that you were chosen for the Korean War?

Life is nice. It hurt seven if you have a slight prick. They demanded 500 soldiers from our trop. 300 were volunteer and 200 soldiers, including me, were draft.

What did you do during the journey?

We got on the ship at İzmir Harbour. It took us 23 days to get to Korea. There were soldiers from some other countries as well. It was a seven floor ship. There was plenty of food and drink. We spend the day on the board and rested in our cabins at nights.

What did you experience when you arrived in Korea?

We travelled for eight hours by train and then four hours by road after we arrived in Korea. We stayed in tents, were taught how to use and maintain the weapons. And we were sent to the frontlines.

What was your class?

I was an infantryman.

In what group were you in?

In group two.

How did you meet your needs for food, drinks and accommodation?

The food and drinks prepared in our kitchen were brought to us. And we slept in the emplacement.

Is there an interesting memory that you would like to share with us?

We weren't attacked by the enemy as much as our friends who were ahead of us. We supported them. We protected the emplacement. I didn't have a close combat and I wasn't wounded either. But one day I witnessed the outpost area being bombed and one of my friends got martyred. I used to use a machine gun A6 in the emplacement and always had 30 grenades with me. We used to shoot at the direction shown to us.

How did keep in touch with your family?

I received letters from them. I couldn't read and write then, but I had a friend from Oktamiş village of Ordu, who could. He used to read out my letters and reply them.

How was your relationship with the Korean?

We didn't understand their language. The officers used to speak to them. They were very poor.

How was the climate and geography there?

It was cold and sometimes snowy. It was a hilly area. We used to carry our blankets rolled up on our backs. It felt quite heavy along with the bullets.

What did they think about Turkish soldiers there?

We felt as if our prophet and Muslim saints were with us. There was nobody in our brigade in pursuit of joy and amusement.

2011

How long did you stay in Korea?

13 months except for the journey time.

What did you feel when you were leaving Korea?

We got happy. Everyone packed their suitcases and set out. We were really happy to return to our homes.

How were you met in Turkey?

A welcoming event had been organised in İzmir. We were also given some money to go back to our homes.

What did you do after coming back to your hometown?

I went on farming.

What do you feel as a Korean War veteran?

I don't think that we, the veterans, are respected and cared by people.

And lastly, What would you like to advise young people like us?

Never steal, tell a lie or drink alcohol. Respect the old and keep in good with your neighbours.

*Kore Gazimiz Kemal Aygün Okulumuzu Ziyaretinde
Öğrencilerimizle Söyleşi Yaparken*

2011

Adı : **Kemal**
Soyadı : **BAŞ**
Doğum Yılı : **1929**
Doğum Yeri : **SAMSUN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1929 yılında Bayramlı köyünde doğdum. Sekiz çocuğum var.

Savaşa gitmeden önceki durumunuz neydi?

Çiftçilik yapıyordum. Bekârdım. Kore'den döndükten sonra 1953'te evlendim.

Kaçıncı kafilе gittiniz?

2.Kafile.

Sınıfınız neydi?

Sınıfım istihkâmı. İstihkâm taburundaydım. Onbaşı olarak askerlik yaptım.

Kore'ye gitme haberini nasıl aldınız?

Bizden biri onbaşı olmak üzere 11 kişi istediler. Tabur komutanımız bize dedi ki " Gönüllü gitmek isteyen varsa gönüllü göndereceğim, yoksa kura olacak. Bana emir geldi, ben de gideceğim." Arkadaşlar kuraya razı oldular. Allah'ıma çok şükür kura bana da çıktı. Garnizon komutanı ve alay komutanı bizimle birlikte ve merasimle trene bindirdiler.

Kore'ye gitme haberini aldıktan kaç gün sonra savaşa gittiniz?

Biz haberi alır almaz önce İskenderun'a götürüldük. Oradan da Kore'ye gittik. Birinci kafildekiler bizden üç ay önce gitmişlerdi.

Yolculuk esnasında neler yaşadınız?

Gemiye İskenderun Limanından bindik. Akdeniz'den çıkıp Süveyş Kanalına vardık. Süveyş Kanalına geldiğimizde kanalda gemi varmış, gemi çıkmadığı için biz giremedik. Sabahı bekledik, sabah güneş doğarken o gemi çıktı biz girdik. Akşam namazı vaktinde kanaldan çıktık. Küçük bir not defteri almıştım. Negördüysem günlük şeklinde oraya yazıyordum. İskenderun'dan çıkıp da Kore'ye kadar yolda giderken gördüğüm her şeyi ona yazdım. Geri gelirken bana " Ne kadar güzel düşünmüşsün bunu roman yapalım" dediler. Bir gece mevzide iken çok yağmur yağdı ve defterim iyice ıslandı. Su içimize kadar girmişti. Defterimin bazı yaprakları birbirine yapıştı, boyaları birbirine karıştı. Sonra dağıldı, yırtıldı. Öyle güzel doldurmuştum ki defterimi. Sorma, yazık oldu günlüğüme.

2011

Aden limanına uğrayıp mazot ikmal yaptık ve bir gece kaldık. Yemen’de ve gidene kadar 5-6 yerde daha durup ikmal yaptık.

Yolculuk esnasında yaşadığınız ilginç bir hatıranız var mı?

Gemideki yaptığımız işleri anlatsam bir günde bitmez. Geminin içi çok hareketliydi. Gemide gazino vardı. Biz o gazinoda mevlit yaptık. Çok iyi hocalarımız vardı. Bir astsubay da müezzinlik yapardı.

Kore’ye ilk ayak bastığınızda neler hissettiniz?

Kore’ye varır varmaz bizi aceleyle trene bindirdiler. Trenle Seul’e gittik. Bizim tugayımız oradaymış. Trene hepimizi bir aldılar, sonra sınıflarımıza göre taksim ettiler. Herkesi taburuna ve bölüğüne dağıttılar.

Tren yolculuğu ne kadar sürdü?

Gecedен sabaha kadar sürdü. Pusan ve Teko şehrinden geçtik. Oradan da Seul’e yakın olan Soan şehrine gittik. Soan şehrinde çok büyük bir hastahane yapmışlar. Orada Han diye bir nehir var bizim Çarşamba’dan geçen ırmağın iki katı büyüklüğünde. Düşman oraya kadar gelse de karşıya geçemiyor. O sebepten oraya çok büyük hastane yapmışlar. Her türlü hastanın tedavisi orada yapılıyor.

Savaş sırasında yeme, içme ve barınma ihtiyaçlarınızı nasıl gideriyordunuz?

Orada asker aç kalmıyor. Uçaklarla kumanya kutularını atıyorlardı. Taburdan yemek gelme imkanı varsa taburdan geliyordu. Ben hep mevzide yattım. Çadır veya açık bir yerde yatırmadılar. Silah ve cephanemiz de boldu.

Cephede durumunuz nasıldı?

Biz savaşa katılarak Türkü dünyaya tanıttık. Amerikan ordusunun başında Mc Arthur adında bir general vardı. Bizim tugay komutanımız Tahsin Yazıcı’nın yanına çok defalar gidip gelirken görmüştüm. Bir sene sonra o generalin yerine başka bir Amerikalı komutan geldi. O komutan geldiğinde onlara büyük bir cephe vermişler. Amerikalı askerler 20 gün o cephede savaşmışlar ama kazanamamışlar.

Amerikalılar ikindi ile akşam arası bir vakit cepheyi bize teslim ettiler. Ben istihkam taburundaydım. Cepheyi bize teslim ettikten sonra Hincin nehri üzerine acele bir köprü yapmamızı söylediler. Köprü yapılacak ve piyade alayı karşıya geçecek. Bildiğimiz boş mazot bidonlarından köprü yapmaya başladık. Bir manga ağızları hava almasın diye sıkıştırıyor, diğeri onları nehre taşıyor diğer manga nehrin üzerine diziyor. Derken akşama kadar bir saat içinde o köprüyü yaptık. Piyade alayını karşıya geçirdik. Amerikalıların 20 günde alamadıkları yeri biz bir gecede aldık. Orada büyük zafer kazandık. Zaferi bizden ziyade tugay ve alay komutanlarımız kazandı. Hangi devletlerin askerleri varsa arabalarıyla beraber gelerek komutanımızı tebrik ettiler.

Ben istihkâm askeriydim. Görevim mayın döşemektir. Benim döşediğim mayınlardan en az 200 düşman askeri ölmüştür. O işin erbabı olmuştum. Hatta 19 Mayıs günü öyle bir savaş oldu ki düşman bütün kuvvetiyle yüklendi. Döşediğim mayınlardan o kadar düşman askeri ölmüştü ki, yolu dozerlerle küreyerek açmak zorunda kaldılar. Düşman çok zayıf verdi.

Bizler yakaladığımız düşman askerlerine işkence ve kötü muamele yapmıyorduk. Bir keresinde bizim askerleri sargıya aldılar. Önden gitmekte olan mayıncı istihkâm taburunun tamamı esir edildi. Öğrendiğimize göre esir ettikleri arkadaşlarımıza işkence yapıp öldürmüşler. Bunları yapan Çinliler, Ruslar ve Kuzey Korelilerdi.

2011

Bir sefer de Kuzey Koreliler Han nehri kıyısında Amerikalıları kıstırmışlar, öldürüyorlarmış. Hacı Altuner isminde bir asker makineli tüfeğini çeviriyor Korelilerin üstlerine ve Amerikalıları kurtarıyor. Amerikan halkı “Bu Türk askeri nasıl bir asker bize getirip göstereceksiniz” demiş. O Hacı Altuner’i Amerika’ya götürdüler ve eyalet eyalet gezdirdiler.

Göğüs göğse çarpışma pek olmuyordu. Daha çok top ve uçaklarla savaşıyor ve çok zayıt oluyordu. Uçaklar bir yangın bombası atıyor bir tahrip bombası. Orada canlı cansız ne varsa hepsini yakıp yıkıyor.

Bir gün bize uçaklar gösteri yapmaya geliyor dediler. Biz derenin kenarında oturuyoruz 4 tane uçak geldi. Çok güzel gösteri yaptılar. Zaten o uçakların sesinden adamın ödü patlıyordu.

Ailenizle nasıl iletişim sağlıyordunuz?

Mektuplaşırdık. Haftada bir defa mektup topluyorlardı.

Diğer ülkelerin askerleri ile bir diyalogunuz oldu mu?

Bizi İngilizlerle beraber vermemişler. Tugay komutanımız kabul etmemiş. Bizim İngilizlerle aramızda bir serinlik var biz beraber çalışamayız demiş. Bizi Yunanlılarla beraber vermişlerdi. Orada Yunanlılarla omuz omuza savaştık. Bazı Yunanlılar iyi Türkçe biliyorlardı. Bizlere isimlerimizle hitap ediyorlardı.

Ümitsizliğe düştüğünüz oldu mu?

Ümitsizliğe kapıldığımız oldu. Piengen ovasının bir vilayetin teslim alınması için çok büyük savaş yapıldı. Nereye geldiğin nereye gittiğin belli değildi. Düşman askerleri içerisinde kendini feda edecek çok adam vardı. Kendisinin öleceği muhakkak, kurtuluşu da yok, ama ne kadar düşman öldürürse o kadar övünüyorlar.

Toplam kaç gün Kore’de kaldınız?

Bir sene kaldım. Bir ayda gittim ve bir ayda da geldim.

Kore’den ayrılırken neler hissettiniz?

Koreliler bizi öyle bir yol ettiler ki sorma. Çonen denizine kıyısı olan bir vilayet vardı. Bir iki sefer oraya göreve de gitmiştim. Orası öyle bir yer ki çok büyük bir alandaki su çekiliyor sonra tekrar doluyor. Deniz su dolunca gemimiz geldi. Her vilayetten bizi uğurlamaya gelmiş, geminin başında toplanmışlar. Bizi alkışlarla yol ettiler.

Türkiye’ye döndüğünüzde nasıl karşılandınız?

Onun hiç tarifi olamaz. İlk kfile İskenderun’a gelmiş, biz İzmir’e indik. İzmir’de bizi öyle bir karşıladılar ki sorma. Ağaçların tepesinde, yapıların üstünde insanlar doluydu. Kıyamet koptu. Benim annem babam gelmemişti ama Helvacılı köyünden Kerim isminde bir arkadaşım vardı. Onun annesi babası karşılamaya gelmişti ve onlarla beraber Samsun’a trenle döndüm. Babam bana düğün gibi karşılama yaptı. Eğlence merasimi epey sürdü. Her köyden gelip beni ziyaret ettiler. Ziyaretler iki yıl sürdü.

Türkiye’ye döndükten sonra yaşantınıza nasıl devam ettiniz?

Döndükten sonra babamla beraber çiftçilik yapmaya devam ettik.

Gazilik hissi nasıl bir duygu?

Sizin gibi yeğenlerim beni ziyaret ettiğinde benim başım göğe değiyor.

2011

Could you briefly introduce yourself?

I was born in Bayramlı in 1929. I have got 8 children.

What was your position before the war?

I used to be a farmer. I was single. I got married in 1953 after having returned from Korea.

In which sequence were you in?

I was in the second sequence.

How about your rank in the army?

My class was in "fortification" troop and I was a corporal

How did you get the news of the duty in Korea?

They wanted 11 people from us. Our general came and said "if you would like to go voluntarily it will be so, if not, you will be selected randomly." Fortunately, I was in the group that would go to Korea. Our generals saw us off at the train station.

After having getting the news of the duty how long did it take it to set out?

We were taken to İskenderun as soon as we got the duty. And from there to Korea. The first sequence had gone three months earlier than us.

What particular experience did you have during the travel?

We set aboard in the ship in İskenderun. From the Mediterranean we arrived in Suez Canal but we could not get in the Canal because there had been another ship waiting there. So we had to wait till morning until that ship left the Canal.

I had a small notebook to write down the things I saw. From İskenderun to Korea, I wrote down every single thing I saw worthy to write. They said to me; "What a good idea. We should turn these notes into a novel" One night, it was heavily rainy and my notebook got soaked and it torn down. It is a pity that I lost my notes like that.

Did you have an interesting anecdote that you experienced during the travel?

It would take a long time if I tried to tell you what we did in the ship. The inside of the ship was very active. There was a club in the ship, for instance, and we had religious ceremony there. We had really good hodjas.

What did you feel when you first arrived in Korea?

They immediately made us get in the train to Seoul. There, they divided us into troops.

How long was that journey?

From night till morning. In Soan town we arrived where they had built a very big hospital. There is a very large river called Han. It is twice as big as Yeşilirmak. The enemies could not cross that river. That's why they had built a hospital there.

During the war, what did you eat and where did you stay?

There, no soldier was hungry. They used to deliver food in bags by planes. We did not stay in tents or in the field. We used to stay in the frontage.

What about the frontage?

We proved the power of Turks there. Mc Arthur was the head of the American army and I witnessed him visiting our commander Tahsin Yazıcı many times. He was replaced by another general a year later. Under this new commander, the US forces tried hard to get a frontline for 20 days but they couldn't.

The US troops gave the responsibility of the front to us and told us that there immediately had to be built a bridge in Hincin River. By using the bridge the troops would cross the river.

2011

By using the empty gas containers we managed to make a bridge in an hour. It was a great success. There we had a victory. All the soldiers of the other nations came and congratulated our general.

My duty in the army was to lay mine. At least 200 enemy soldiers were killed on those mines. I was an expert in laying mines. On May 19, a bloody battle occurred. The mines I laid killed so many enemy soldiers that they had to clean the paths by means of big machines. We never tortured the captives. But the Chinese, Russian and North Korean soldiers killed our captive soldiers by torture.

Once, a soldier called Hacı Altuner saved the Americans who were trapped by the Koreans near Han River. The American people wondered this hero and they took him to the USA to introduce him to American people.

There were hardly any close battles. Mostly the planes threw firing bombs, which caused much more loss and destroyed many more people including other living things.

One day they told us that some planes were coming to perform an air-show. We sat by the river and they performed a wonderful show, but it was so noisy that I was scared at first.

How did you get in touch with your family?

Via letters. Once a week they collected our letters.

How were the dialogues between other nations' soldiers?

We were together with the Greek soldiers. They used to know Turkish.

Did you ever feel in despair?

Sure. We struggled a lot to get the town of Piengen. There was a chaos and the enemy soldiers were sure that they would die, they tried to kill as many soldiers from us as possible even in the expense of his own life without thinking.

How long did you stay in Korea?

A year. It took a month to go and a month to return

What did you feel while returning?

The Korean saw us off very well. There is a city on the coast of Chonen Sea. From every village of Korea, they came to see us off. They all clapped after us.

And how were you welcome in Turkey?

Magnificent. It is really hard to utter in words. We came to İzmir first. Everywhere was full of people waiting for us. Even on the trees and the roofs there were people clapping us. My parents couldn't come but my friend's parents were there. I came to Samsun with them. My parents' and villagers' meeting me was like a wedding ceremony. People from other villages also visited me afterwards. Those visits lasted 2 years.

How did you continue your life afterwards?

I went on working as a farmer with my father.

How does it feel to be a veteran?

I feel highly proud when people like you visit me.

2011

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Kemal Baş'ı Evinde Ziyaret Ederken

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Kemal Baş'ı Evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Mehmet**
Soyadı : **AKAR**
Doğum Yılı : **1934**
Doğum Yeri : **Havza / SAMSUN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1934 yılında Havza'nın Beyören köyünde doğdum. Beş çocuğum var.

Askere gitmeden önce durumunuz neydi?

Ladik Öğretmen Enstitüsünde 1 yıl okudum ayrıldım. Marangozluk yapmaya başladım.

Askerliğinizi nerede yaptınız?

Ankara'da yaptım.

Savaşta gitme haberini nasıl aldınız?

Komutanlarımız bizi seçip ayırdılar. Sonra sizleri Kore'ye göndereceğiz, dediler. Kimisi üzüldü, kimisi sevindi.

Kaçıncı kafilede gittiniz?

3. Kafilede.

Sınıfınız neydi?

Uçaksavar.

Haberi aldıktan kaç gün sonra Kore'ye gittiniz?

İzmir Seferihisar'da 1,5 ay kadar kaldık. Daha sonra Kore'ye gittik.

Gemi yolculuğu nasıl geçti?

24 gün kara yüzü görmeden Kore'ye gittik. Gemide 5500 asker vardı. Çeşitli milletlerden askerlerle beraber gittik. Hatta Yunanlılarla konuşurduk. Bazılarının babaları Bafralıymış. Aynı bizim gibi Türkçe biliyorlardı.

Gemide günleriniz nasıl geçiyordu?

Geminin imkanları çoktu. Sineması, gazinosu her şeyi vardı.Yeme içme imkanları çok iyiydi. Bazılarımızı deniz tuttu, yemekleri istediğimiz gibi yiyemedik. Umman denizi ve Hint Okyanusu çok dalgalıydı. 24 gün sonra Seul'e indik.

Hangi cephelerde savaştınız?

Seul'de bir hafta kaldıktan sonra bizi cepheye sevk ettiler. Vegas'ta, Kumkale'de savaştık. İlk olarak Vegas cephesine gittik. Geri çekileceğimiz zaman 20 Temmuz 1953'te Ateşkes emri geldi.

2011

Savaş sırasında yaşadığınız ilginç bir anınız var mı?

Biz piyadeyi destekliyorduk. Bizi de ağır topçu birlikleri destekliyordu. Hem piyadenin ilerlemesini sağlıyor hem de uçakları takip ediyorduk. Türkiye'ye gelmemize yakın kalçamdan yaralandım, ben uçaksavarda nişancıydım. Havan mermisinin parçası geldi. Önce yaralandığımı hiç fark etmedim. Kan akmaya başlayınca arkadaşlar beni öldü diye bıraktılar. Geri dönerken yaşadığımı fark edince beni karargaha geri getirdiler. Tedavime başladılar ve gemide devam ettiler. Bu yara bende kalıcı bir hasar bırakmadı.

Savaş sırasında ümitsizliğe kapıldığınız oldu mu?

Tabii ki oldu. Zaten sağ salım döneceğini hissetsen harp edemezsin.

Savaş sırasında yeme, içme ve barınma ihtiyaçlarınız nasıl karşılanıyordu?

Bize yiyeceklerimizi konserve şeklindeki kutularla, uçaklardan atarlardı. İçerisinde her şey vardı, yalnız cephede sıcak yemek yoktu. Barınmamızı çadırlarda kalarak sağlıyorduk. İklimi Türkiye'den daha soğuktu. Kar yoktu ama kuru soğuk vardı. Bazen susuz kalırdık. Hiçbir yerde su bulamazdık. Bulsak da içemezdik. Çünkü zehirli olma ihtimali yüksekti.

Kore halkı ile diyalogunuz oldu mu?

Bizim işimiz gücümüz cephedeydi. Halkla bir diyalogumuz olmadı. Savaştığımız cephelere yakın yerlerde köylü yok denecek kadar azdı. Çok gariban olduklarını hatırlıyorum.

Savaş sırasında ailenizle iletişim sağlıyor muydunuz?

Ben Türkiye'ye hiç gidemeyeceğimi hissettim.

Toplam kaç gün Kore'de kaldınız?

Gemi yolcululuğu hariç bir sene kaldık.

Kore'den ayrılırken neler hissettiniz?

Döneceğiz diye sevindik, yüzümüz güldü.

Döndükten sonra nasıl karşılandınız?

İzmir halkı bizi iyi karşıladı fakat karşılamada yakınlarım yoktu.

Döndükten sonra yaşantınıza nasıl devam ettiniz?

Marangozluğa devam ettim.

Gazi olmak nasıl bir duygu?

Nereye gidersem gideyim saygı gösterip hürmet ediyorlar.

Biz gençlere neler tavsiye edersiniz?

Ne iş yapıyorsan iyi yap ve işinin ehli ol.

Could you briefly introduce yourself?

I was born in Beyören village of Havza in 1934. I have five children.

What was your job before you joined the army?

I studied at Ladik Teaching Institute for a year and I quit studying. I became a carpenter.

Where did you do your military service?

In Ankara.

How did you learn that you were chosen for the war?

Our commanders chose us and told us that we would be sent to Korean War. Some got sad and some got happy.

2011

In what group were you in?

In group three.

What were your military class?

Anti-aircraft.

How many days after you learned the news did you go to Korea?

We stayed in Seferihisar in İzmir for 1,5 month and then We went to Korea.

How was the journey?

We sailed to Korea within 24 days without seeing a piece of land. There were 5500 soldiers on board from different nationalities. We sometimes had a chat with the Greek. Some of their fathers were from Bafra. They could speak Turkish just as we do.

How did you spend the days during the journey?

There were a lot in the ship you could do during the day, including the cinema and the theatre. There were plenty of food and drinks of every kind. Some of us got sick and couldn't eat well. There were big waves in the Arabian Sea and the Indian Ocean. We arrived in Seoul in 24 days' time.

Which fronts did you fight in?

They sent us to the fronts after we stayed in Seoul for a week. We fought in Vegas and Kumyangjangni-Illi. When we were about to withdraw, the cease fire was declared on July 25, 1953.

Is there an interesting memory that you would like to share with us?

We supported the infantry troops and artillery troops supported us. We both allowed the infantry troops to advance and observed the planes. I was wounded on my hip with a piece of mortar bomb just before my return to Turkey. At first, I didn't realise that I was wounded. My friends left me there thinking that I was dead. When they found me alive while returning back to the headquarter, they took me with them. They treated me first at hospital and then on the ship on our way back to Turkey. But it healed completely.

Did you ever feel hopeless during the war?

Of course I sometimes did. After all, you can't fight if you feel that you will come back safe and sound.

How did you meet your needs for food, drinks and accommodation during the war?

They threw food in cans from the planes. There was everything you could need in them. We stayed in tents. It was colder than it is in Turkey. It wasn't so much snowy, but it was really freezing. We sometimes felt short of water. We hardly found water, but you couldn't drink water even if you found it because it was most probably poisonous

How was your relationship with the Korean?

We were always in the frontlines. That's why we hardly got in touch with the local people. There were almost no villagers near the frontlines. I remember that they were very poor and miserable.

How did keep in touch with your family?

I felt that I would never come back Turkey.

How long did you stay in Korea?

A year except for the journey time.

2011

What did you feel when you were leaving Korea?

We got happy because we would come back Turkey.

How were you met in Turkey?

The people in İzmir met us very well but my relatives weren't among them.

What did you do after coming back your hometown?

I went on being a carpenter.

What do you feel as a Korean War veteran?

It is good. I am respected wherever I go.

What would you like to advise young people like us?

Be the best whatever you do

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Mehmet Akar'ı Evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Ahmet**
Soyadı : **ARSLAN**
Doğum Yılı : **1929**
Doğum Yeri : **Reşadiye / TOKAT**

Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ediyoruz. Bize Ahmet amcaı ve kore savaşındaki durumunu anlatabilir misiniz?

Askerden geldikten sonra tanıştık kızım. Ben Trabzonluyum, eşim Tokat-Reşadiyeli. İki evlilik yaptım, ilk hanımı öldü. İlk karısından bir kızı bir oğlu var. Benden de üç tane var. Şimdi ben anlatayım kızım, bizimki askere gittiği zaman 1. harbe girdiler. Bunu Çinliler esir aldılar. Bir ovada bir Amerikan varmış. Akşam ezanı olmuş çömmüş oturuyormuş. Bizimki o otururken sürünerek yanına gitmiş ona kalk gidelim demiş. Adam kalkmamış. Kalkmayınca bizimki Amerikalının arka tarafında bir yere saklanıp onun kalkmasını beklemiş. O kalkınca onu takip edip yol bulurum diye düşünmüş. Fakat o arada 2 tane Çin askeri çıkagelmiş. Amerikalıyı vurmuşlar ve gitmişler. Bizimki tek kalmış, sürüne sürüne adamın yanına varmış ama adam can çekişiyormuş. O arada kolundan saatini, cebinden de parasını çıkarıp bizimkine uzatmış ama eşim almamış. Sadece; bıçağını ve tüfeğini alıp geri dönmüş. O arada 2 Çin askeri tekrar gelip Amerikalının üzerine aramaya başlamışlar.

Eşim bunu görünce aldığı tüfekle iki askeri de vurmuş. Askerler vurulunca çevreyi tüfeklerle kurşun yağmuruna tutmuşlar. Eşim de sürüne sürüne kaçmış bir dereye düşmüş. Orada 4 tane Amerikalı varmış. Eşimin üstünde de esir alındığı zaman Çinlilerin giydirdiği Çin üniforması varmış. Amerikalılar ilk başta Çinli zannetmişler bizimkini ama sonra Türk olduğuna inanmışlar. Amerikalılar bir el feneri vermiş eşime, bir mağara gösterip sen oraya gir, biz de peşinden geleceğiz, içerde Çinliler var onları hep birlikte öldürelim demişler. Daha sonra bizimki içeri girmiş ama Amerikalılar girmemiş. İçeride bir sürü Çin ölüsü varmış. Bir tane canlı varmış ama o da can çekişiyormuş. Onu da eşim öldürmüş ve dışarı çıkmış. Amerikalılar derenin içinde havan topları ile vurulup öldürülmüşler. Eşim yine kalmış tek başına. Derenin suyu da buz gibiymiş. Bizimki derenin kenarlarından tırmana tırmana bir araba yoluna çıkmış. Bir jip gelmiş, eşim de durdurmuş. Bir tercüman ile bir şoför varmış arabada. Şoför de Amerikalıymış. Onlar eşime burada bekle, deredekileri alalım, geri gelip seni de alacağız demiş. Eşim de onlara o askerlerin

2011

öldüğünü söylemiş ve arabayla Amerikan birliğine gitmişler. Eşim de 1 aydır doğru düzgün yemek bile yememiş, Çinlilerin evinden fasulye tanesi almış cebine koymuş da, acıktıkça çığnıyormuş. Amerika birliğinde eşimi bir güzel yedirip doyurmuşlar, banyo yaptırıp şişme yatağa yatırmışlar.

3 gün orada kaldıktan sonra Türk birliğine gitmek istemiş, onlar da yollamışlar. O zaman da birliğin komutanı Tahsin Yazıcıymış. Eşimi görünce şaşırmış. Demiş ki ;"biz seni öldü sandık, memleketine öldü diye haber ettik, künyeni yolladık." Daha sonra 2. harpte 1 hafta ya da 1 ay kaldıktan sonra memleketine dönmüş.

Bir anısı daha var anlatayım; eşim namaz kılarmış orda. Bir gün namaz kılarken 2 Çinli gelmiş, eşimin başında beklemiş. Eşim namazı bitirir bitirmez öldürüleceğini düşünmüş. Selam verip namazı bitirene kadar dokunmamışlar. Namaz bitince de ellerini bağlayıp önlerine katmışlar. Giderken bir ormana girmişler. Ormanda 2 Çinli konuşmaya dalıp eşimden biraz uzaklaşmışlar. Allahın işine bak bizimki kocaman bir çam ağacı görmüş. İçi boş. Kocaman bir kovuk varmış fark ettirmeden gidip o kovuğa girmiş. Çinliler fark edince dönmüşler aramışlar ama bulamamışlar, gitmişler. O kovukta, sabaha kadar uğraşip elindeki ipi kesmiş dişleriyle, ellerini açıp kaçmış. Daha sonra 2. harp zamanı terhis olup Tokat-Reşadiye ye dönmüş. Ama orada durmamış ve buraya gelmiş. Burada da tanışıp evlendik.

Peki savaştan herhangi bir yara aldı mı?

Evet aldı. Bacağına kurşun isabet etmiş. Bir süre hastane de yattı sonra da iyileşti.

Peki, çok teşekkür ederiz bize zaman ayırdığınız için.

Rica ederim, yine gelin yazın güzel olur buralar.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Ahmet Arslan'ı Evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Ahmet**
Soyadı : **GÖZ**
Doğum Yılı : **1929**
Doğum Yeri : **Korgan / ORDU**

Askere gitmeden önce ne iş yapıyordunuz?

Çiftçiydim ben. Askerden dönünce bir süre daha çiftçiliğe devam ettim. Sonra gurbete gittim, Adapazarı'na. Orada bir müddet kaldıktan sonra tekrar memleketime döndüm.

Ahmet Amca Kore'de neler yaşadınız? Bizimle paylaşabileceğiniz anılarınız var mı?

Kore'de bir yer var. Daha biz cepheyi teslim almadan orada tuttular bizi.3 gün 3 gece orada kaldık. Sonra baktık bir imkanımız kalmadı, düşman bize o kadar yaklaşmıştı ki,onları görür vaziyeteydik. O zamanlar ben acizane bir manga idarecisiydim. Ben de dedim ki "Teslim olacağımıza Allah Allah sedalarıyla bu düşmana hücum edelim. Vurulanımız vurulur; vurulmayanımız inşallah sağ kalırız". Bunları düşünerek silahlarımıza süngülerimizi taktık ve düşmana hücum etmeye karar verdik. Biz komut veriyoruz değerli asker arkadaşlarımız komutlarımıza göre süngülerini takıyorlar...Biz daha hücumla başlamadan içerimizde askere benzer birisi dolanmaya başlamıştı. Benim olduğum muhite de birazcık yanaşmıştı. Bizlere bir şeyler söylüyordu: "Asker gardaşlarım hiç korkmayın. Şimdi onlar size çok görünüyorlar ama biraz sonra biz onlara çok görüneceğiz" dedi. Ben onun sözünden çok etkilendim. Biraz sonra bir baktım ki düşman geliyor, ama nasıl. Koyun sürüsü gibi geliyor. O esnada biz "hücum" komutunu verince düşman önümüzden bir anda kayboldu. Hayret edilecek bir şeydi. O kadar kişi arasından şimdi tek tük vardı. O esnada ben esir düşmüşüm. 9 gün 9 gece düşman elinde kaldım. Bize cephane taşıttılar. Bayır yukarı omzumuzda. Ben bugün bu cephaneleri taşıyacağım, yarın onlar bu cephanelerle kardeşlerimi vuracaklar. Çok zor! kuvvetli olmasınlar diyerek üç kişi tutarlardı esirleri. Üç kişi biz esirler, üç tane süngülü asker peşimizde. Otur,otur; kalk,kalk hep işaretlerle. Biz de arkadaşlarla konuşurken talimat veriyorum onlara ki 10'ar metre mesafeye kalkıp oturalım. Birbirimizle konuşurken de dudaklarımızı oynattığımızı görmesinler diye sakal bıyık düzeltir gibi yapıyoruz. Konuşuyoruz ki; bir fırsat bulursak nasıl kaçırız diye. Daha evvel bir fırsat bulmuştuk. Aydınlatma işareti derler, talimat almıştık. Esir düşenlere işaret verilirdi öyle. "Eğer kaçabilirseniz biz bu yöndeyiz, bu yöne gelin" der gibi. Yüce Rabbim bize o fırsatı verdi. Yol ararken bir uçuruma rastladık. Zaman kaybetmeyelim diyerek o uçurumdan aşağıya kendimizi attık benim talimatımla. Ondan sonra kendi birliğimize teslim olduk, daha sonra da o cepheyi teslim aldık. Cepheye bomba seslerinden, silah seslerinden kulaklarımız

2011

kapandı. Sınıfımız Piyade olduğu için savaşta en ön hatta biz vardık. Başka sınıf olanlar ön hatta gelemezlerdi. O zamanlar hiç tahsilim de yoktu. Kendi öğrendiklerimle bir şeyler yazıp aileme mektup yolluyordum. Onlar gönderirse okuyordum.

Üç sefer baskına gittik. Ben 8 ay çatıştım parmağımı tetikten çekmeden. Düşman bizi mağlup etti, geri çekildik. 8 ay sonunda, düşman tarafından patlamalar çoğaldı. Top havadan geliyor 20-25 metre yakınlarımıza düşüyor. Bir arkamıza, bir önümüze. O arada ben üç tane yara almışım. Elbisemi delip geçmiş. Ben de hastaneye gidince gördüm. Onun öncesinde ne anlamıştım, ne de görmüştüm. 3. taarruza girmemde top mermisi 25 metre önüme düştü. O top mermisi patladığı zaman toprağı bina gibi eşti. O toprak eşildikten sonra mermiden çıkan parçalardan biri koluma isabet ediyor. Şarapnel parçası kolumun bir yerinden girmiş, arkasından çıkmış. Daha sonra kolumu yama yapmışlar bacağımdan deri alarak. Beni oradan alıp bir çadıra götürdüler. Sonra, bir helikopter geldi ve beni çadırdan aldı. Helikopterle beni Tokyo Hastanesine götürmüşler. Orada beni tedavi ettiler. Benim de değişme günüm yaklaşmıştı. Yılda bir sefer değişme postası var zaten. Ben 45 gün hastanede kaldım, 15 günde kampta kaldım. Günde 2 sefer kantara çıkmak şartıyla sürekli kontrol altındaydık. Hastalığı geri mi ileri mi gidiyor diye. Yaralı postasıyla Türkiye'ye dönüş yaptım. Vapurla İstanbul'a indim. Deniz Hastanesinde tedavi altına aldılar. O hastanede de 5-6 gün kaldım. Günde bir sefer bizi Konferans Salonu'na alıp götürüyorlardı. Orada dilimizin döndüğü kadar yaşadıklarımızı anlatıyorduk. Yanımda bir kişi daha vardı, o da yaralıydı.

Kore'nin dağları enginli yüksekli,
Ağlaman annem yüreğim dertli,
Türk'ün sancağı allı ufaklı,
Kore'den size yar gönder Yaradan,
Han Nehri'nden atladık, geçtik.
Çin askerlerini ot gibi biçtik,

Tahsin Yazıcı, Celal Dora başımızda,
Düşman orduları dağlar gibi karşımda.
O kadar dağ olsa dayanamaz bize,
Biz Türk Milletiyiz, Türk askeriyiz
Var olsun bizim dinimiz.

Ahmet Göz

*İlkadım Kaymakamı Sayın Zafer ORHAN ve
Muharip Gaziler Derneği Samsun Şube Başkanı Ahmet DİRİL'in
Gazimiz Ahmet Göz'ü Evinde Ziyaretleri.*

2011

Adı : **Ahmet**
Soyadı : **ŞAHİN**
Doğum Yılı : **1929**
Doğum Yeri : **Reşadiye / TOKAT**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

Ben Büyüklü köyünden Ahmet ŞAHİN.1929 doğumluyum. Üç çocuğum altı torunum var.

Savaşa gitmeden önceki durumunuz neydi?

Evlüydim. Çiftçilikle uğraşıyordum.

Savaşa gitme haberini nasıl aldınız ve neler hissettiniz?

1949'un onuncu ayının on sekizinde askere gittim. Merzifon'da askerken bizi Kayseri'ye götürdüler. 8.Kolordunun 15.Topçu Alayının 1.Taburunun 1.Bataryası Kore'ye gidecek dediler. Yetmiş seksen kişiydik. Diğer bataryadan da asker aldılar, sayıyı tamamladılar.

Haberi aldıktan kaç gün sonra savaşa gittiniz? Bu süre içinde nasıl hazırlandınız?

Haberi aldıktan sonra Ankara'ya götürdüler, on beş gün Gülhane Hastanesinde sağlık muayenesinden geçirdiler. Daha sonra İstanbul Tuzla'ya uçaksavar kursuna gönderdiler. Bir ay gerçek silahlarla ateş etmek için eğitim aldık. Ondan sonra bizi Ankara Etimesgut'ta topladılar. Dört bin beş yüz kişiydik. O akşam çalgılı, tiyatrolu eğlence düzenlediler. Bir iki gün sonra trenle İskenderun'a gittik. Bir hafta kaldık. Orada Gelibolu vapuruna bindik.

Kore'ye kaçınıcı kafiye olarak gittiniz?

1.kafiye gittim.

Yolculuk sırasında neler yaşadınız? İlginç olaylar yaşadınız mı?

Umman denizinde bir fırtınaya tutulduk ama bir topçu taburu, uçaksavar taburu ve bütün arabalar geminin içerisindeydi. Gemi battı batacak. Yedi sekiz saat sonra Kızıldeniz'e geldik. Kızıldeniz yağmurdan sonraki bulanık denizler gibiydi ve girer girmez fırtına bıçak gibi kesildi. Bunun haricinde bir sorun yaşamadık. Hindistan limanında 6 saat ikmal yaptık. Daha sonra on beş gün on beş gece kara yüzü görmeden gittik. Yolculuk sırasında yiyecek içecek bol, yatmak isteyen yatıyor. Kamaralarda ranzalar var. Birbiri üstüne karşılıklı dörder tane. Daha sonra Kore'nin Pusan limanı var, bizim Samsun gibi. Orada indik, silahları da indirdiler. Silahların bakımını yaptık, oradan cepheye gittik.

Gemide hangi milletlerin askerleri vardı?

Hepsi Türk'tü. Sırf Türk askerleri vardı.

2011

Kore'ye ilk ayak bastığınızda neler hissettiniz? Orada sizi karşılayan oldu mu?

Nerede karşılaşma yavrum! Herkes başının çaresi için birbiriyle harp ediyor, biz de onlara yardım için gittik.

Pusan limanına ulaşır ulaşmaz cepheye mi gittiniz?

Araçlara bindik, dediler ki cepheye gidiyoruz. Başımızda Tahsin YAZICI ve bir Amerikan albayı vardı. Beraber bir tepeden indik, uzak bir düzlüğe yürüdük. Gittiğimiz yerde tek bir ev vardı. Asker kulüpleri, nöbetçiler var diyorlar ama biz bulamadık. Orada bir kadın bizim albayla Amerikan albayına nereye gidiyorsunuz diye sormuş. Çinlilerle harp etmeye gidiyoruz, dediler. Kadın da "Nereye?" diye şaşırarak sormuş. Komutanlarımız "Biz Çinlilerle harp etmeye gidiyoruz." dediler. "Ne? Burası Mançurya, Mançurya!" demiş. Çin'in içerisine girmişiz haberimiz yok. Çinliler de nöbetçilerine "Hiç ateş etmeyin, orduyla üzerimize geliyorlar, hepsini esir alınız!" diyorlarmış. Allah'ım Ya Rabbim, oradan öyle bir döndük ki sormayın! Bir iki kilometre yukarı gittik, orada derenin içerisine girdik. Bayırlardan aşağı geldiler. Gece sabaha kadar harp ettik. Piyade dağlarda, topçular aşağıda barut kokusundan boğulacaktık vallahi!

Sınıfınız neydi?

Uçaksavarlarda onbaşı oluyorduk. Ama istemedim. Tuzla'da başgediklinin biri "Oğlum, bu tüfek senin üzerine kayıtlı. Onbaşı terfiini tak!" dedi. Ben de "Takmayacağım başgediklim!" dedim. "Oğlum tak!" dedi. Yine de takmadım.

Makineli tüfeklerde iki sağda iki solda dört namlu var. Sağımda ve solumda da iki asker vardır. Onlar makineliyi doldurur ben de nişan alır ateş ederim. Makineli 7,5 km2ye kadar ateş eder. Her bir mermi bir karış, şeritlerde dizili 115 tane vardır. Mermiler bisküvi kutusu gibi kutulardadır.

Kore'de yeme, içme, barınma gibi ihtiyaçlarınız nasıl karşılanıyordu?

Bisküvi kutuları gibi kumanya kutuları vardı. Sigara, kibrit, komposto, köfte, makarna, çay var ve her gün bir kutu verirler. Mevzilerde yatıyorduk ama genelde gece sabahlara kadar uyku uyumadan ayakta duruyorduk.

Başçavuşum "Oğlum bizden size emir yok. Maksat ölmeden vatanımıza dönelim. Düşman bir ateş ederse siz de basın mermiyi. Atış serbest, ama boşa, ama doluya!" derdi.

Savaş sırasında hiç unutamam dediğiniz bir olayı bizimle paylaşır mısınız?

25. Tümen komutanı Çinlilerin içerisine elli altmış yaşlarında bir kadın göndermiş. Kadın bizim tarafa geçerken nöbetçiler yakalamış. Beni 25. Tümen komutanının yanına götürün demiş. Kadın komutana "Falan günün gecesi saat on on birde bütün Çin ordusu cephe boyunca taarruza kalkacak." demiş. Biz de yol boyu makineliyle mevzilendik. Yanınızda yirmişer bin mermi olacak dediler. Gökyüzüne bir fişek atıyorlar, her yeri gündüz gibi gösteriyor. Küçük bir lamba, üzerinde de şemsiyesi, gökyüzünde geziyor, her yeri ısıtıyor. Düşman bayır aşağı gelirken bayırın dibinden sırtına kadar tarıyoruz. Koyun sürüsü gibi geliyorlar. Nasıl yuvarlanıyorlar biliyor musun? Patır patır! Onlar da sanıyor ki bizim asker ileri gidiyor. Hücum borusu çalıyorlar, gelen kırılıyor haberleri yok ki!.. İnan Allah'ın kuluysan, iki tepe arası düzlenmeye az kaldı! Sırf benim makineli tüfek yirmi bin mermi atmış. Sonra bizden bir tabur askeri ileri gönderdiler. Daha sonra biz de araçlarla peşlerinden gittik. Önden giden bir tabur askerle İngilizler beraber Çinliler tarafından sarılmışlar. Fakat İngilizler bizimkileri bırakıp kaçmışlar. Biz yarı yola geldiğimizde her yer kan gölüydü. Bizimkilerin cesetleriyle doluydu. Geri dönmemiz veya durmamız mümkün değildi ve ölümlerimizin üzerinden geçmemiz gerekiyordu. Aksi halde biz de ölecektik. Ölümlerimizi ezmemeye dikkat ederek, bir yandan da mücadele ederek piyadelerin

2011

yirmi dört saatte geçtiği yeri sekiz saatte geçtik. Arkadan gelen piyade taburu da çatışarak yanımıza geldi.

Savaşta yakınlarınızla nasıl haberleşiyordunuz?

Mektup gönderiyorduk. Meydandaki tekel binasının müdürü bizim üsteğmenin arkadaşıymış. Müdürü tanıyan bir de babamın arkadaşı varmış. Babamın arkadaşı müdüre “Bizim çocukların mektubu gelmiyor, üsteğmene mektup yaz da, öldüler mi, kaldılar mı, haberimiz yok!” demiş. Bir gün üsteğmen hepimizi yanına çağırdı. “Keratalar niye mektup yazmıyorsunuz?” dedi. “Yazıyoruz ama gidiyor mu, gitmiyor mu bilmiyoruz.” dedik. Meğerse bizim yazdığımız mektupların pullarını koparıp mektupları çöpe atıyormuş. Pulları da satıyormuş. Bunu öğrenince postacıyı hapse attılar. Sonra üsteğmen fotoğrafımızı çekti, mektupla gönderdi.

Savaşta bir yerinizden yara aldınız mı?

Hiçbir yerimden yara almadım. Makineli tüfekte olduğum için göğüs göğüse çarpışmadım.

Umutsuzluğa kapıldığınız oldu mu?

Ölüm aklımıza hiç gelmiyordu. Savaşmaktan hiç öyle şeyleri düşünecek zamanımız olmadı.

Toplam kaç gün Kore’de kaldınız?

On ay hiç durmadan harp ettik. Bir ay gidiş, bir ay da geliş toplam on iki ay eder.

Döndüğünüzde nasıl karşılandınız?

(Ağlamaya başlıyor)Onu sorma ağlayan mı ararsın, sızlayan mı ararsın? Alsancak iskelesi bir iki kilometre doluydu. Onlar ayrı ağlıyor, biz ayrı ağlıyorduk!

Döndükten sonra hayatınıza nasıl devam ettiniz?

Çiftçiliğe devam ettim. Allah razı olsun devletten, maaş da verdi! Elli seneden beri aylık alıyorum.

Son olarak gençlere tavsiyeleriniz var mı?

Vatanına, milletine, toprağına sahip çıksın yeter!

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Ahmet Şahin'i Evinde Ziyaret Ederken

2011

Kore Savaşı'nda Türk Askeri Cepheye Taarruz Ederken

2011

Adı : **Ahmet**
Soyadı : **TOPAL**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **Kavak / SAMSUN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1930, Kavak Tekke köyü doğumluyum. Beş çocuğum var.

Askere gitmeden önce durumunuz neydi?

Askere gitmeden önce çiftçilik yapıyordum. Bekârdım.

Savaşa gitme haberini nasıl aldınız?

Askerliğimi Erzurum'da yapıyordum, Alay komutanımız bizi topladı. "Kore'ye gönüllü gitmek isteyen varsa parmağını kaldırsın!" dedi. Ben de parmağımı kaldırdım, benimle beraber 15 kişi daha gönüllü gitmek için parmağını kaldırdı, bizleri yazdılar. Alay komutanımız diğerlerinin içinden "Sen çık, sen çık!" diyerek gidecek olanları seçti.

Gitmeden önce Erzurum'da eğitim aldınız mı?

Erzurum'da eğitim almadık, İzmir Seferihisar'da havan eğitimi aldık

Haberi aldıktan sonra Erzurum'da kaç gün kaldınız?

7-8 gün kaldıktan sonra trenle İzmir'e gittik. İzmir'de 6 ay kadar kaldık, bir ara izne de geldik

Sınıfınız neydi?

Piyadeydim.

Gemi yolculuğu nasıl geçti?

24 gün 24 gece de Kore'ye vardık Çok rahattık, ranzalarda yatıyorduk, yedirdiler, içirdiler. Bize iyi baktılar, Allah razı olsun!

Gemide Türklerden hariç, diğer ülkelerin askerlerinden var mıydı?

Hayır sadece Türk askerleri yoktu. Biz gemiye bindiğimizde yabancı askerler de vardı, hatta onlarla anlaşamayıp kavgaya ettiğimiz için bizi ayırdılar

Hangi cephelerde savaştınız?

Inchon, Chinchon, Chorman, Vegas, Kumkale, bu cephelerin hepsinde savaştık.

Sizi Kore'de nasıl karşıladılar?

Bizi Türk askerleri karşıladılar. Bir gece kaldıktan sonra doğru cepheye gittik

Kaçıncı kafilere gittiniz?

3.Kafiledeydik. Başımızda Celal Dora vardı.

2011

Yeme- içme- barınma ihtiyaçlarınız nasıl karşılanıyordu?

Mevzilerde kalıyorduk, Yememiz, içmemiz iyiydi, Bazen kumanyalarımızı uçaktan atıyorlardı.

Kore’de kaç gün kaldınız?

1 sene kadar kaldık

Kore’de iklim nasıldı?

Kış pek olmadı, yazda biraz sıcaktı.

Ailenizle haberleşebiliyor muydunuz?

Bir senede bir mektup geldi bana. Benimde okur-yazarlığım olmadığı için hiç mektup yazmadım.

Cephede yaşadığınız ilginç bir olayı anlatır mısınız?

Ben havancıydım, biz havanda 3 kişiydik; birimiz nişancı birimiz havana mermiyi doldurur, bende mermiyi getirirdim. Bir gece çatışma esnasında mermi patlamadı, mermi patlamayınca havanı dolduran arkadaş defalarca denedi, kontrol ederken mermi patladı, arkadaşın kolunu omzundan kopardı,

Siz hiç yaralandınız mı?

Allah’a şükür ben hiç yara almadım. Bir gece Kuzey Koreliler ve Çinliler saldırdı, ağacın yaprakları gibi çoktular, çatışma esnasında mermiler bitmişti, mermi taşıyorduk, düştüm, o zaman bu parmağımdan yaralandım. Bir tek parmaktan ne olur, dedim kendi kendime, Allah’ın izniyle yaşarsam memlekete giderim dedim

Bölüğünüzden şehit olan oldu mu?

Evet, çok oldu.

Komutanlar ile aranız nasıldı?

Komutanlar ile aramız iyiydi. Buradan bir yüzbaşı vardı, bizim bölükte benden başka Kavak’tan kimse yoktu.

Koreli halkın durumu nasıldı?

Perişanlardı, açlarından ölüyorlardı. Çok yardım ettik onlara Türk askerini çok seviyorlardı.

Ümidini yitirdiğin oldu mu?

Hiç olmadı. Hep savaşı düşündüm, tek düşündüğüm savaş ve elimdeki silahtı.

Başka bir millet için savaşmak nasıl bir duygu?

Hükümetimiz bizi nereye gönderirse, bizim oraya asker olarak gitmemiz mecburdu.

Türkiye’ye dönerken ne hissettiniz?

Sevindim!

Nasıl karşıladılar sizi?

İzmir halkı bayraklarla karşıladı bizi.

Döndükten sonra ne işle uğraştınız?

Geldikten sonra Postane’ye girdim. Mevsimlik işçi olarak çalışıyordum. Okur-yazar değildim, telefon direklerini dikiyordum. Orada çalışıp emekli oldum.

Tekrar çağırısalar gider misiniz?

Bu yaşta gitmem ama genç olsam gönüllü giderim.

Toplum içinde sizlere nasıl davranıyorlar?

Bize çok iyi davranıyorlar.

Gazilik hissini anlatır mısınız?

Ablam vardı, loğusalıkta öldü, ona çok üzıldüm. Bende Kore’ye giderim; ölürsem şehit,

2011

dönersem gazi olurum, dedim. Allah bir, peygamber hak, gazilik niyeti ile gittim. Gazilik şerefli bir duygu...

Türk gençlerine tavsiyeleriniz nelerdir?

Vatanına, milletine sahip çıksınlar.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Ahmet Topal'ı Evinde Ziyaret Ederken

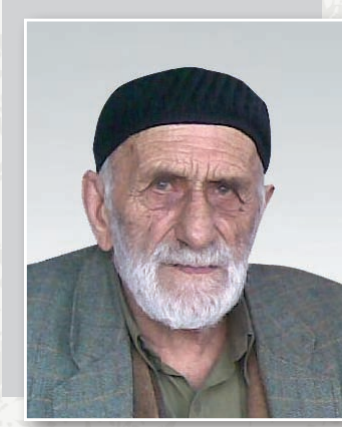
2011

Pusan Türk Şehitliğinin Günümüzdeki Görünümü

2011

Adı : **Ali**
Soyadı : **AL**
Doğum Yılı : **1926**
Doğum Yeri : **İkizdere / RİZE**

Cepheye kaç yaşında çağırıldınız?

Cepheye gittiğimde 24 yaşındaydım.

Kaç çocuğunuz vardı?

Cepheye gitmeden önce bir çocuğum vardı şimdi ise üç çocuğum var.iki erkek bir kız.ilk çocuğum bir yaşındayken gittim.

Peki şimdi kaç yaşındasınız?

Şimdi 88 yaşındayım.

Nerde doğdunuz ve aslen nerelisiniz?

Rize- İkizdere'liyim.

Cepheye çağırıldığınızda neler hissettiniz?

Endişelenmemek imkansız, geri dönme umudum yoktu aslında.

Savaşa nasıl gittiniz?

Gemiyle götürüldük İzmir'den bindik Mısır Süveyş kanalı yoluyla Kore'ye vardık.

Orada çok zorluk çektiniz mi?

Tabii,zorluk olmadan savaş olur mu,

Yakın arkadaşlarınızdan ölen oldu mu?

Evet akşam birlikte olduğum arkadaşım sabah ölmüştü.

Peki hiç ümitsizliğe kapıldığınız oldu mu?

Tabii zaman zaman oldu. Savaş bitecekte Türkiye'ye geleceğiz.. mümkün değil. Birçok arkadaşım öldü içlerinden bir ben gelebildim.

Türkiye'den kaç asker götürüldü?

Bir gemide 2200 kişiydik.

Savaşta unutamadığınız bir anınız varmı?

Bir gece nöbet sırası bendeydi.Bizim cephenin karşısı düşman cephesiydi.Nöbet tutarken düşmanı tanıyabilmek için parolalar koyuyorduk. Mesela üzüm... Yabancı birini gördüğümüzde parolayı soruyorduk. Parolayı söylerse cepheye yaklaşmasına izin veriyorduk. Fakat parolayı bilmiyorsa tüfeği hemen ona doğrultuyorduk.Bir gece birinin yaklaştığını duydum parolayı

2011

söyle diye bağırdım ses gelmedi birkere daha parola diye bağırdım cevap gelmedi bu sefer tüfeği doğrulttum tam ateş edecekken komutanım dur oğlum dur ne yapıyorsun beni mi vuracaksın diye bağırdı.

Şartlar zor muydu? Ne yiyip içiyordunuz?

Yemeklerimiz iyiydi bize yemekhanede yemek çıkıyordu.yemekhanede çıkan yemek arabalarla geliyordu bize.

Cephede ne kadar kaldınız?

Bir sene kaldım.

Gelince nasıl karşılandınız? Nasıl tepkiler aldınız?

Gemi İzmir limanına geldi ilk olarak.Gemiye gören İzmir halkı bizi alkışlarla karşıladı.O kadar kalabalık vardı ki yollar kapanmıştı. Polisler sayesinde yürüebildik. Tam bir kahraman gibi karşılandık.

Savaşta kaç kişi kurtulabildi?

Bizim gemide olan asker aynı şekilde döndük.Bizden sonra bir kafiye daha savaştı.

Kaç yılında gittiniz ilk kafiye miydiniz?

Evet ilk kafiyeyle dim.

Sizce ülkemizde gereken önemi görüyormusunuz?

Evet bir maaşım var ayrıca sağlık yardımı da alıyoruz.

Röportaj için teşekkür ediyoruz...

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Ali Al'ı Evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Ali**
Soyadı : **AYDIN**
Doğum Yılı : **1932**
Doğum Yeri : **Kavak / SAMSUN**

Kore'ye gitmeden önce evli miydiniz?

Evliydim, birde çocuğum vardı.

Savaşa gitmeden önce hangi meslekle uğraşıyordunuz?

Kiremit fabrikalarında çalışıyordum. Askere gidene kadar on iki sene çalıştım.

Kore'ye gitme haberini nasıl aldınız? Neler hissettiniz?

Ankara 3. Uçaksavar Top Alayında askerlik yaparken gideceğimizi öğrendik. Barlas adında bir yüzbaşı vardı. Giderken bizi sıra yaptı. "Gitmek istemeyen çıksın" dedi. Dolandı, dolandı geldi enseme vurdu. "Sen korkmuyor musun?" dedi. "Ben gideceğim için seviniyorum." dedim. Üç dört kişi vardı, gitmek istemediklerini söylediler. Necati üsteğmen vardı, çok sinirli bir adamdı. Gitmek istemeyenleri onun bölüğüne verdiler, dediklerine pişman oldular.

Gitme haberini aldıktan sonra eğitim aldınız mı?

Üç ay Ankara'da kaldık. Sonra İzmir Seferihisar'a gittik, üç ay da orada kaldık. İzmir'de de uçaksavar eğitimi aldık.

Sınıfınız neydi?

Topçuydum. Kore'ye gitmeden önce uçaksavara çevirdiler.Ama Kore'de muhaberede görev yaptım.

Kaçıncı katile gittiniz?

1.kafile.

Gemi yolculuğunda neler yaşadınız?

Gemide yeme, içme ihtiyaçlarımız çok güzel karşılanıyordu, rahatlık. Bizimle beraber Yunan askerleri de vardı ama onlar ayrı bölümlerde kalıyordu. Umman denizinde altı gün altı gece gittik, çok dalgalı bir denizdi. Gemi beşik gibi sallanıyordu. Bütün askerleri deniz tuttu. Kızıldeniz çok sakindi. Sonra Hindistan'da sekiz saat ikmal yaptık ve Pusan limanına ulaştık.

Kore'ye ilk gittiğinizde neler hissettiniz?

Hiç korkmadım, sevinerek gittim.

Kore'de hangi cepheye gittiniz?

Çorman cephesine gittik. 1. ve 2. takımın muhaberesini sağlıyordum. Karargâhta telefon

2011

başında görev yapıyordum.

Kore'de hiç unutamam dediğiniz bir hatıranız var mı?

Ben cephe gerisinde karargahta olduğum için çok fazla olay yaşamadım. Yalnız bir gün komutanım çok fazla kayıp verdiğimiz Kunuri cephesini görmem için götürdü. Çinliler hep çam ağaçlarına çıkmış, makinelileri kurmuşlar. Bizim askerlerimiz hem görmediklerinden hem de aşağıda kaldıklarından dolayı çok zayıf vermişiz. Sonra hepsi birlikte bir tarafa yüklenerek, o sargıdan çıkabilen çıkmış. Fakat en çok kaybı da orada vermişiz.

Oradaki halkla diyalogunuz nasıldı?

Çok yakın diyalogumuz olmadı. Yakın köylerde pirinç tarlaları vardı. Bir tek onları bu tarlalardan dönerlerken görüyorduk.

Ailenizle nasıl iletişim kuruyordunuz?

Mektuplaşıyorduk. Turkish Armed Combat 5401 Tokyo-JAPAN adresine mektubumuz gelirdi.

Türkiye'den en çok özlemini çektiğiniz şey ne oldu?

Ana, baba, hanım ve evladımı özledim.

Savaş sırasında hiç umutsuzluğa kapıldınız mı?

Harbe gittiğim zaman geri dönemem diye hiç düşünmedim. Harp olsun da savaşayım isterdik. Korku hiç yoktu.

Başka bir ülkenin toprakları için savaşmak nasıl bir duygu?

Bizi hükümetimiz, oraya yardım edelim diye gönderdi. Adnan Menderes bizi İzmir'den uğurlarken "NATO devletleri ile beraber yanan bir ateşi söndürmek için sizi seçtik, size güveniyorum." dedi. Fötrünü salladı, sonra gittik.

Döndüğünüzde nasıl karşılandınız?

İzmir ahalisi oradaydı. Kimi ağlar, kimi bizi kucaklar. Herkes çok sevindi.

Döndükten sonra yaşantınıza nasıl devam ettiniz?

Samsun Gelemen çiftliğinde yirmi sene çalıştım oradan da emekli oldum.

Gazilik hissini ne olduğunu biraz anlatabilir misiniz?

Resmi dairelerde hastanelerde çok faydasını görüyorum.

Gençlere tavsiyeleriniz nedir?

Vatani korumak için savaştan çekinmeyin, ülkemize sahip çıkın!

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Ali Aydın'ı Evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Ali**
Soyadı : **BAYKIN**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **Şumlu / BULGARİSTAN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1930 Bulgaristan, Şumlu doğumluyum. Üç kız, bir de oğlum var.

Savaşa gitme haberini nasıl aldınız ve neler hissettiniz?

Adana'da fabrikalarda hamallık yapıyordum. 1950'nin onuncu ayında askere gittim. Elazığ'da askerliğimi yaptım. Eylül ayında Birleşmiş Milletler nezdinde Kore'ye asker gönderileceğinin haberini aldık. Alay komutanı geldi, konuşma yaptı. Torba uzattılar kura çektik ve kurada ben de çıktım. On beş gün izinli sayıldım.

Kore'ye gitmeden önce özel bir eğitim aldınız mı?

On beş gün Elazığ'da kaldıktan sonra bir ay Ankara'da kaldık. Orada gerçek piyade silahlarıyla eğitim yaptık. Sonra Sarıkışla'dan tenlerle İskenderun'a gittik.

Gemi yolculuğu sırasında neler yaşadınız?

İskenderun'dan Kore'ye 29 günde gittik. Süveyş Kanalından, Kızıldeniz'den, Hint Okyanusu'ndan, Atlas Okyanusu'ndan geçtikten sonra Pusan limanına gittik. Yolculuk çok iyi ve konforlu geçti.

Gemide hangi milletlerin askerleri vardı?

Bizim haricimizde Yunan askerleri vardı.

Hangi cephelerde savaştınız?

İki ayda bir cephe değişti. İnchon'un kuzeybatısında Panmunjom Ateşkes hattında görev yaptım.

Ailenizle nasıl iletişim kuruyordunuz?

Bir tane mektup gönderebildim. Kaç günde geldiğini bilmiyorum.

Savaş sırasında hiç unutamam dediğiniz bir anınız var mı?

Bir gün tatbikat yapıyorduk, yüzbaşımınla beraber mevzideydik. Mevziden çıkıp başka bir mevzi ararken, aniden ateş edilmeye başladı. Hemen yere yattık. Kafamızı bir kaldırdık, birde ne görelim? Düşman tam karşımızda! Hemen toplarımız ve havanlarımız karşıyı dövmeye başladı. Biz de bir yandan geri çekilmeye başladık. Sonra onlar da birden kayboldular. O an biz gitmiş olsaydık, hepimiz ölecektik. Gerilla savaşı yapıyorlardı, gizli istihbarat yapıyorlardı. Yüzbaşım da "Ali Çavuş gitseydik hepimiz ölmüştük." dedi. Sonra bir çavuş geldi. Meğer alay komutanı Namık

2011

ARGÜÇ olanları görmüş. Yanına gittiğimizde “Nasıl tatbikat yaptınız? Hepiniz ölüyordunuz!” dedi ve kulağımı çaktı.

Hiç umutsuzluğa kapıldınız mı?

Tabii korku vardı, insanın canı tatlı. Ama alın yazısı, neyse o olur.

Kore halkıyla diyalogunuz nasıldı?

Biz ileri piyade olduğumuz için irtibatımız çok olmadı. Yalnız bir keresinde cephe değişiminde araçlara bindik, bende konvoyun ekip başındaydım. Kumanyalarımızı aldık, bir köyden geçiyoruz. Allah o günleri memleketimize göstermesin, o köylüler araçlarımıza nasıl hücum ediyor biliyor musun? İnsanın yüreği acıyor. Bende de bir kutu vardı, en aşağı on tane konservem vardı. Ben aç kalayım, dedim ve kutuyu aşağı ittim. O halk nasıl kapışıyor biliyor musun? İnanamazsınız. Ben çavuş olduğum için beni gören askerler de attı. Kapış kapış aldılar, fakirlik. İnsanlar ne yapsın?

Hiç düşman askerlerini esir aldınız mı?

Zaten her gün kendileri geliyordu. Açlık, sefillik ne yapsınlar?

Başka devletlerin toprakları için savaşmak nasıl bir duygu?

Evet, ama bize emir geldi, biz de gittik. Biz dara düşsek onlar da koşar gelir. Bize minnettar olduklarını her fırsatta söylüyorlar.

Türkiye'ye döndüğünüzde nasıl karşılandınız?

İzmir Alsancak'ta halkın bize tezahüratı harikaydı. Yakınlıkları, misafirperverlikleri, omuzlarında taşımaları anlatılmaz bir duygu...

Döndükten sonra ne iş yaptınız?

Samsun'da DSI'ye girdim. Sonra ailem Sivas'ta olduğu için özledim, işi bıraktım. İki ay sonra Devlet Demir Yollarına girdim, sonra emekli oldum.

Gazilik nasıl bir duygu?

Çok gurur verici bir duygu!

Gençlere önerileriniz nelerdir?

Akıllı olsunlar, çalışsınlar, okuyup adam olsunlar! Analarına, babalarına saygılı olsunlar!

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Ali Baykırı'nın Evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Ali**
Soyadı : **GÜMÜŞ**
Doğum Yılı : **1929**
Doğum Yeri : **AMASYA**

Öncelikle bize biraz kendiniz hakkında bilgi verir misiniz?

Adım Ali Gümüş. 1929 yılında Amasya'da doğdum ama nüfusum Samsun'a kayıtlı.

Bize oradaki anılarınızdan birkaç kesit aktarabilir misiniz?

Şimdi... Savaş öyle bir şey ki Allah düşman başına vermesin. Savaşa göre askerlik hiç bir şey; çünkü askerlikte karşıdan gelecek olan kurşunu biliyorsun. En büyük sıkıntı siviller içindir. Orada aç kaldığımız günleri çok bilirim. Çocuklar orada ağlar, eline bakar; dayanamıyorsun, kendi yiyeceğini onlara veriyorsun. Onun için bizi çok severler orada. Koreliler bir Budanın karşısında şöyle dururlar (Buda selamıyla), bir de bizim karşımızda dururlar. Bizi gördüler mi, ay yıldızımızı gördüler mi hemen böyle selama geçerler.

Peki siz burada yani Türkiye'de nerede askerlik yapıyordunuz?

İzmir'deydim.

Sınıfınız neydi?

Deponer. Yani tamircilik oluyor. Eskiden sanat mektebinde motorcu olduğum için beni oraya götürmüşlerdi. Orda bizi seçtiler bir imtihanla. Kazananlara askeri-polislik kursu verdiler.

Herkesi bu şekilde mi seçtiler?

Hayır. Yalnız askeri-polis takımını böyle seçtiler. Bize o kursu verdikten sonra bir imtihan daha yaptılar. Elenenleri dışarı çıkardılar. Elenmeyenlere "Biz sizi Kore'ye götürmek üzere seçtik" dediler.

Peki bir eğitim aldınız mı Kore'ye gitmeden önce?

Yok almadık. Oradaki gördüğümüz eğitimle gittik.

Nasıl bir eğitim aldınız? Oraya gittiğinizde karşılaşacağınız şeylerden bahsedildi mi size?

Yok efendim. Ben direkt gittim. Mısır üzerinden Süveyş Kanalı'ndan Hint Okyanusu'ndan, oradan, Hindistan'ın burnundan Kolomba Limanında ikmal yapıyor. Şimdi ise en son, Dünya Kupası'na gittiğimizde 16 saatte gittik uçakla.

Peki yolculuk sırasında herhangi bir olumsuzluk oldu mu?

Yok, olmadı.

2011

Gemi mürettebat olarak kimlerden oluşuyordu?

Amerikalılardan oluşuyordu.

İletişimi nasıl sağlıyordunuz?

Vallahi çat-pat konuşuyorduk işte tarzanca diyelim.

Savaşın sonra Kore'ye gittiğinizde nelerle karşılaştınız?

Dünya Kupası için gittiğimde şehitliği ziyaret ettik. Ana sınıfından üniversitelilere kadar bütün herkesi şehitliğe getirip gösteriyorlardı. Yalnız dikkatimi çeken bir şey vardı; ne Amerikan şehitliğine gidiyorlar, ne Yunan Şehitliğine gidiyorlardı. Yalnız kendi şehitliklerine ve Türk Şehitliğine gidiyorlardı.

En fazla şehit kimlerdendi?

En fazla Amerikalı şehit vardı ama bizim de sayımız onlara yakındı.

Türkiye'den toplam kaç kişi gitti?

Biz ilk kabile olarak 4500 kişi gittik.

Siz tam olarak kimlerle savaştınız?

Bizim Kunuri Muharebesinde kimle savaştığımız belli değildi. Biz Amerikan Birliği'ni kurtarmaya gittik ve o anda savaşa girdik işte.

Malzeme olarak eksikiniz var mıydı? Her türlü malzemeyi karşılıyorlar mıydı?

Evet her şeyimiz karşılanıyordu.

Amerikan askerleriyle bağlantınız nasıldı?

Amerikan askerlerini sürekli kurtardığımız için bizi çok severlerdi.

Peki askerlikten dönüşte ne işle uğraşmaya başladınız?

Ben demiryolu meslek okulu mezunuydum. Geldiğimde bir sene iş vermediler. Kadro yok dediler. Bir sene sonra demiryollarında çalışmaya başladım. 31 sene 8 ay 14 gün çalıştım. (Resimi göstererek) Şuradaki arkadaşımız Esirci İhsan'dır. Bütün esirler için " Onlar benim kardeşim." Deyip, onlara hiçbir şey yapmazdı. Hakikaten esirlerle öyle bir geçinirdi ki onlarla sigarasını, ekmeğini bile onlara verirdi. Bir gün bu arkadaşımın nöbet almaya gittim. "İhsan, esirler nerde?" dedim. "Vallahi, dereye su dökmeye gitmişlerdir, dönerler birazdan. Onlar benim kardeşlerim," dedi. Hakikaten de biraz sonra çıkıp geldiler. (başka bir resim göstererek) Bu da bizim Kore'deki tercümanımızdı. Her birliğin bir tercümanı olurdu. Türkçe bilmezdi, İngilizce bilirdi. Biz de az çok konuşmaya çalışırdık işte tarzanca...

Kore'de ne kadar kaldınız?

13 ay kaldım ben.

Gönüllü olarak kalmak isteyen oldu mu peki?

Türk milleti öyle bir millettir ki bunu hiç kimse anlayamaz. Bakın size bu hatırayı anlatayım. Bize askerlik polislik kursu verdikten sonra bizi Etimesgut'a getirdiler. Etimesgut'ta bizi kurbanlık koyunlar gibi süslediler, ay-yıldızlar omuzlarımızda falan, subay kumaşlarından elbiseler falan. O zamanki kıyafetler kaput bezindendi subay kumaşları çok önemliydi tabi. Ama benim bütün fikrim kaçmak. Açık konuşayım bütün fikrim kaçmaktı. Ta bilmem neredeki Çinliyle ben niye savaşıyorum diyorum. Bütün aklım fikrim kaçmaktı. Fakat nöbetçilerden fırsat bulamıyorum. Neyse muhafaza altına aldılar bizi trene bindirdiler. Tren Ankara Garına girdi. Ankara garı nasıl ama ana baba günü iğne atsan yere düşmüyor. Orada kompartımanlara doğru herkes şekerler, sigaralar, mendiller atıyor. Karşılamaya gelmiş herkes. Aileler de var.

2011

Kendi aileleriniz de gelmiş miydi sizi yolcu etmeye?

Yok, nasıl gelsinler ben haber veremedim ki. Hiç kimsenin haberi yoktu. Bir tane İzmir’de bir mektup yazdım gizlice. Bizi orada cezaevi gibi bir yere koymuşlardı kimseyle görüşmeyelim diye. O mektubu bir taşla sarıp attım duvardan dışarı. Allah’ını seven bunu postalasın diye de not yazdım.

Peki postalamışlar mı mektubunuzu?

Postalamışlar. O şekilde ailemin haberi oldu. İşte o Ankara Gar’ın da bütün aklım fikrim kaçmakta benim yine. Firar edeceğim ben topu topu askerliğim yanar diye düşünüyordum. O kalabalığı da bir görseniz. Sigaralar atılıyor, şekerler, çoraplar... O zamanlarda işte benim şimdiki yaşlarımda biri de böyle ayağında yırtık pırtık bir ayakkabı, yırtık pırtık bir pantolon, 5 tane köylü sigarası almış eline, “Evlatlarım benim de gücüm buna yetti benimkinden de alın” demesin mi? O zaman şöyle bir durdum. Şimdi hatırlayınca duygulandım. Şu memleket için ölmeyeyim mi, dedim. Allah kahretsin bundan sonra da daha ne kaçarım ne başka bir şey yaparım” dedim ondan sonra da gönüllü oldum işte.

Ben bu anınızı bir yerde okuduğumu anımsıyorum, bir yerde yayınlanmış mıydı?

Evet yayınlandı. Hatta televizyonda falan da anlatmıştım ben. Ben iftihar ediyorum sizinle böyle ilgi alaka görünce sizden.

Sizin savaş sırasında bulunduğunuz yer neresiydi?

Bizim burada gitmediğimiz yer kalmadı. Bir de bunun öteki tarafı da var tabii. Daha çok da öbür tarafta savaştık.

Buraya geldiğinizde nasıl karşılandınız?

Buraya ilk geldiğimizde, gemiden indiğimiz zaman ilk işim yere eğilip toprağı öpmek oldu.

Tam olarak nereye geldiniz?

İzmir’e geldik. İlk işim eğildim, toprağı öptüm işte. Muazzam bir karşılama yapıldı.

Giderken nereden gittiniz?

Giderken İskenderun’dan gittik. Geldiğimizde İzmir Limanı ana-baba günüydü. Hatta ben orda geldim, toprağı öptüm, çoğunu da ağlattım.

Aileden biri var mıydı bu defa?

Hayır, yine kimse yoktu.

Geleceğinizden haberleri var mıydı?

Geleceğimizden haberleri vardı; ama maddi durumdan dolayı gelemediler karşılamaya.

Son olarak biz gençlere söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Ben, sizin gibi ilgili gençleri gördükçe gurur duyuyorum kendi adıma. Bizleri ziyaret edin, derneğimize gelin. Bir çayımızı için, bir iki hoş sohbet edelim. Bizim mutlu edecek yegane şey sizlerin bize karşı hürmeti ve sevgisidir. Unutmayın ki vatan millet sevgisi, Allah sevgisinden sonra gelen en büyük sevgidir. Bizler gazi unvanını bu vatan için taşıyoruz.

Bize vakit ayırıp sorularımızı cevaplandırmanız için teşekkür ederiz. Sizinle sohbet etmek çok güzeldi.

Ne demek çocuklar... Biz zevk alıyoruz bu ilginizden. Biz de teşekkür ederiz.

2011

*Gazimiz Ali GÜMÜŞ Kore Savaşında
Silah Arkadaşlarıyla Birlikte*

*Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Ali Gümüş'ü
Muharip Gaziler Derneğinde Ziyaret Ederken*

2011

Adı : **Ali**
Soyadı : **VAPUR**
Doğum Yılı : **1931**
Doğum Yeri : **Terme / SAMSUN**

Askere kaç yaşınızda gittiniz?

Yirmi yaşında askere gittim. On ay boyunca Samsun 380. Piyade Alayı'nda görev yaptım. Daha sonra Kore'ye gitmek için çekilen kurada adım, gidecekler arasında çıktı. Askerlik bizim zamanımızda yirmi dört aydı, bunun on dört ayını Kore'de geçirdim.

Kore yolculuğunuz nasıl gerçekleşti?

Türkiye'den çıkıp yirmi sekiz gün yirmi sekiz gece vapurla seyahat ettik. Yirmi sekizinci günde Kore'ye vardık. Vardığımızda çok yorgun ve bitkindik. Vapur yolculuğu çok zordu ve savaşmaya halimiz kalmamıştı. Bir hafta izin istedik ve dinlendik. Sonraki haftayı da eğitimle geçirdik.

Hangi cephede savaştınız?

Kore'ye indikten on beş gün sonra Vegas cephesini teslim aldık. Bir hafta sonra komutan beni yanına çağırdı. Ben Samsun'da nişançılık birincisi idim, o yüzden bana bir A6 makineli tüfeği verdiler. Ama ben, makineli tüfek kullanmayı bilmiyordum, kendi kendime öğrendim.

Göğüs göğüse hiç çarpıştınız mı?

Ben makineli tüfek kullandığım için süngü çatışmasına girmedim. Cephele arasında beş yüz metre mesafe vardı, ben daha yakına gitmedim. Yalnız; Türkiye'ye gelmeden yaklaşık bir hafta önce, gece baskını oldu. İki gün iki gece çatışmalar sürdü. Ben o iki gecede yirmi bin merminin on beş binini harcadım. O iki gecede epeyce zayıt verdik. Önce anlamadık ne olduğumu. Çünkü; Türk askerinin olduğu taraftan ateş alıyorduk. Meğerse; Çinliler bizi çembere almışlar. Anladım ki bizim askerler düşmüş, Çinliler oraları ele geçirmiş. Herkes mevzisine geçsin diyorum; ama ellerindeki silahlardan ne gelir ki. Sekiz tane atıyorlar, sonra baştan mermi doldur. Ama benim A6 Makineli öyle mi? Normalde beş yüz mermi alıyor, yanımdaki yardımcı askere binlik tak dedim. Komutan; "Olur mu öyle şey?" dedi. "Sen tak, gerisini boş ver." dedim. Ne yazık ki bir tabur askerimiz şehit oldu orada.

Kore'de günlük hayatınız nasıldı?

Bütün gece harp eder, gündüz hiçbir yere çıkmazdık. Çatışmalar hep gece olurdu. Biz etrafı da bilmediğimiz için gündüz de pek açılmazdık. Kısacası, Kore'ye gittiğimizden itibaren on dört ay durmadan harp ettik. Tabii, ben sadece bizim takım için konuşuyorum, diğer takımları bilemem.

2011

Kaldığınız binalar nasıldı?

Kore’de o zamanlar güzel binalar yoktu. Sadece bir kez Seul ve Busan’a gittim, orada bazı güzel binalar vardı. Sonra da zaten, harp olmadı, ateşkes ilan edildi.

Savaş sırasında moralinizi yüksek tutmak için neler yapıyordunuz?

Biz savaş boyunca ölümü hiç düşünmedik. Yanımızda arkadaşımız vurulsa yardım edemiyorduk. Mayından çok zayıt verdik.

Savaş sonrasında neler yaşadınız?

Savaş artık bitti, bende mevzileri dolaşıyorum. “Kimi arıyorsun Ali Çavuş?” dediler. Giresunlu arkadaşlarımı arıyorum; yok, Samsunluları arıyorum yok. Hepsi şehit olmuş. Çok zayıt vermişiz de haberimiz yokmuş. Beni de herhalde, kurtaran A 6 makineli tüfeğimdi. Çünkü; benim elimde o olduğu için süngü hücumuna girmedim ben.

Peki; orada, Amerikalılarla ilişkileriniz nasıldı ?

Amerikalılarla aramız pek iyi değildi. Açıkçası ben hiç sevmezdim onları. Onlar korkak adamlardı, doğru düzgün savaşmazlardı. “Komutanım!” derdim, “Sakın, bizim aramıza Amerikalıları koymayın.” Gülerdi komutanım bana.

Kore’den yurda dönüşünüz nasıl oldu ?

Önce İzmir’e geldik vapurlarla, oradan da memleketlerimize yollandık. Döndükten sonra kimse ilgilenmedi bizimle. Buralarda tanıyan falan yok bizi. Yalnız; buraya geldikten sonra Kore devleti bize madalya gönderdi. Dört beş sene önce de Samsun’da yemek verdiler Kore gazilerini toplayarak.

Ali Amca; son olarak bizlere söylemek istediğiniz bir şey var mı ?

Çok çalışın. Vatana, millete hayırlı evlatlar olun. Allah yardımcınız olsun!

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Ali Vapur’u Evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Aydemir**
Soyadı : **ÖZDEMİR**
Doğum Yılı : **1929**
Doğum Yeri : **Kavak / SAMSUN**

İsminiz nedir?

İsmin Aydemir, soy ismim Özdemir. Kavak 1929 doğumluyum.

Askere gitmeden önce ne işle uğraşıyordunuz?

Çiftçilik yapıyordum.

Kore'ye nasıl gittiniz?

Kura çekildi. Kurada biz çıktık.

Nerede askerlik yapıyordunuz? Nereden çıktınız yola?

Kayseri'de askerlik yapıyordum. 1950 yılında Kayseri Zincirli'den yola çıktık. Yolculuk otuz gün otuz gece sürdü.

Yola çıkarken neler düşündünüz? Neler hissettiniz?

Biz geri dönmek üzere çıktık yola. Otuz gün otuz gece yolda giden adam bir daha geri gelir mi?

Yolculuğunuz nasıl geçti? Neler yaşadınız?

Gemi ile gittik. Geceleri bize gemide iki saat arazi dersi verirdi. Sabahları geminin güvertesinde spor yapardık.

Kore'ye gittiğinizde neler yaptınız?

Oraya gidince bizi hemen kampa aldılar. Gemide uyuşmuşlardır diye yirmi gün eğitim yaptırdılar bize. Daha sonra bir gece yarısı cepheye diye yola çıktık. Sabaha kadar yürüdük. Mançurya denen yere vardık. Orada Çinliler bizim önümüzü çevirdi. Önümüzde keşif bölüğü vardı. İki yüz elli kişilik keşif bölüğü... Üzerimizde de bir tayyare vardı. Keşif bölüğünün üstüne gidip ne olsa bize haber verirdi. İşte o iki yüz elli kişilik keşif bölüğü esir düştü. İki yüz elli kişiden sadece otuz kırk kişi geri dönebildi. Geri kalanları süngüleyip öldürdüler. Sonra geri döndük. Topları mevziye soktuk. Gökten tayyareler, yerden biz bombaladık. Sonra senemiz doldu. Türkiye'den asker geldi. Onlar cepheye gitti. Biz kampa geri geldik. Gemiyle İstanbul'a geldik. İstanbul'da on beş gün kaldık. Oradan da memlekete geri döndük.

Beraber askerlik yaptığınız arkadaşlarınızdan şehit düşenler oldu mu?

Beş bin kişi gittik oraya, iki bin kişi geri geldik. Üç bin şehit verdik Kore'de. Türk kabristanlığı

2011

var orada, halen Türk bayrağı sallanıyor.

Oradaki yabancı askerlerle nasıl anlaşıyordunuz?

Konuşmaya çalışıyorduk; ama dillerinden anlamıyorduk. Onlar toplanırlardı, birşeyler söyleyip gülerlerdi. Biz de onlara gülerdik. Biz gülünce onlar bir daha gülerlerdi.

Kore'deyken memleketten haber alabiliyor muydunuz?

Mektup alıyorduk; ama ayda bir,on beş günde bir.

Samsun'dan kaç kişi gittiniz? Tanıdığınız var mıydı?

Kavak'tan on beş arkadaştık. Çarşamba'dan, Ordu'dan gelenler vardı. Genelde Karadeniz uşağıydık.

Kore'den geldikten sonra ne yaptınız?

Demiryollarında çalıştım. Sonra da emekli oldum.

*Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Aydemir Özdemir'i
Muharip Gaziler Derneğinde Ziyaret Ederken*

2011

Adı : **Bahattin**
Soyadı : **DEĞİRMENCIOĞLU**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **Bafra / SAMSUN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1930 Samsun Bafra doğumluyum. Evliyim. Bafra'da yaşıyorum.

Askere gitmeden önce mesleğiniz neydi?

Serbest meslek ile uğraşıyordum. Ama çok çalıştım.

Savaşa gitme haberini nasıl aldınız?

Erzurum'da askerlik yaparken Samsun'a hava değişimine geldim. Tekrar Erzurum'a gittiğimde terhisime yirmi beş gün kalmıştı. 1933'ün 3. tertibini Kore'ye ayrılıyordu. Ben de gideceğim dedim. Hatta Samsunlu bir onbaşı, yirmi beş gün sonra beraber Samsun'a gideceğiz, gitme, dedi. Sonra Binbaşı çağırdı "Çekirdek gibi mermi atarlar, ne işin var, yirmi beş günün kalmış!" dedi. Ne olursa olsun gideceğim, dedim. Usta asker olduğum için çavuş namzedine yazdılar, kursa gittim çavuş oldum. Tekrar İzmir Seferihisar'da dört ay acemi eğitimi aldım. Daha sonra Kore'ye gitmek için İzmir Limanında gemiye bindik.

Kore'ye kaçınıcı gurup olarak gittiniz?

4. grup olarak gittim.

Yolculuk sırasında neler yaşadınız?

Yirmi dört gün yolculuk sürdü. Gemide sadece Türk askerleri vardı. Bir de Amerikalı mürettebat vardı çünkü gemi Amerikan gemisiydi. Arkamızda NATO donanması bizi takip ediyordu. Gemi çok büyük ve rahattı. Hatta içinde 3 tane sinema salonu bile vardı. Şehirli olduğum halde geminin büyüklüğünden kayboldum. Yiyecek içecek çok boldu.

Kore'ye gittiğinizde ilk ne hissettiniz?

Hiçbir şey hissetmedim. Sağa sola bakındım. Daha sonra bizi şehitler mezarlığına götürdüler, dua ettik.

Kore'de sıcak savaşa dâhil oldunuz mu?

Gemiyle giderken Yemen'i geçtikten sonra gece saat on iki buçuk civarında ateşkes emri geldi. Biz bu haberi radyolardan öğrendik. Türk olduğumuz için gemide davul, zurna da vardı. Şenlikle oraya vardık.

2011

Sınıfınız neydi?

Piyadeydim.

Ailenizle nasıl haberleşiyordunuz?

O zaman bekârdım. Annem, babam İstanbul'daydı, onlarla her hafta mektuplaşıyordum. Ayda bir iki defa para ve gazete gönderirlerdi. Ben de Türk parasını verir dolar alırdım. Orada o para geçiyordu.

Bizimle beraber savaşa katılan diğer devletlerin askerleriyle diyalogunuz nasıldı?

Çok samimiydik. Beraber yiyip içerdik. Arkadaşlıklarımız çok iyiydi.

Yeme, içme, barınma gibi ihtiyaçlarınız nasıl karşılanıyordu?

Hep Amerikan damgalı kutularla yemekler verilirdi. Mesela cepheye, tatbikata gittiğimizde helikopterlerle yiyeceklerimiz hemen gelirdi. Hiç aç bırakmadılar. Dondurmaya varana kadar yiyorduk. Marketler de vardı, ben kolayı orada gördüm, beş kuruş parayı atıyorsun, altından bardakla alıyorsun. Kavun, karpuz boldu. Ateşkes olmasına rağmen cephe mevzilerde yatıp kalkıyorduk.

Kore'deki günlerinizden biraz bahseder misiniz?

Aynı Türkiye'deki gibi askerlik yaptık. Arkadaşlarla yedik, içtik, eğlendik, bu arada cephelere de gittik. 1.hatlara gittik. Tarafsız bölgeler var; ateşkes emri gelince her iki taraf bulunduğu yerden 3,5 km geriye çekildi. Biz de bu bölgelerin gerisinde dolaşıyorduk ama ateşkesine rağmen küçük çatışmalar yine de yaşanıyordu. Tarafsız bölgelere Hintlileri yerleştirdiler ve o bölgenin üzerinden, hangi taraftan olursa olsun, bir uçak geçerse vurulurdu. Bütün devletlerin karargâh ve taburları ayrı ayrı yerlerdeydi.

Seul gibi büyük şehirler vardı ve binalar, yıkıldı-yıkılacak, çok hasar görmüşlerdi. Bir binada belki beş yüz tane top yaraları vardı. Bütün binalar delik deşikti. Hiçbir kötülük görmedik, yemeğimiz, içeceğimiz, cephanemiz boldu.

Başka devletlerin toprakları için savaşmak nasıl bir duygu?

Benim için hiç fark etmez, başımızdaki büyüklerin istedikleri yere gittim, giderim. Şimdi istesinler yine gider, gururla bu görevi yaparım.

Seferihisar'dan İzmir limanına gidene kadar insanlar pencerelerden, balkonlardan yarı bellerine kadar sarkmışlardı ve bizi şarkılarla, türkülerle uğurluyorlardı. Bunu yaşamamanın nasıl bir duygu olduğunu tarif etmek imkânsız! Gittiğime hiç pişman değilim, aksine çok memnunum!

Kore'de ne kadar kaldınız?

On yedi ay kaldım, toplam kırk bir ay askerlik yaptım.

Kore'den ayrılırken neler hissettiniz?

Oradan ayrılması güç oldu. Çünkü sivil halkla çok samimiydik, bize çok yakındılar. Biz de onlara çok yardımcı oluyorduk. Bir şey istesek verirlerdi, biz de onlara yiyeceğimiz bol olduğu için yiyecek, içecek veriyorduk. İnsanlar çok açtı. İnanın bizim yemek artıklarımızın üstü bir karış küf olduğu halde küfü sıyırıp altındakini yemeği yerlerdi. Çok savaş yapmışlar, yoksullar, ne yaparlar?

Koreli birkaç aileyle tanıştım, çok iyi insanlardı. Hiçbir şeyi karşılıksız bırakmazlardı. Bir gün bahçelerinde otururken karşıda bir sarımsak gördüm, yerden aldım. Mari isminde şişman bir kadın vardı, Türkçeyi bizden iyi biliyordu. "Bu ne? Neden onu alıyorsun?" dedi. Ben de gemide giderken, deniz tutmasına karşı iyi geldiğini söyledim. Yağmur nasıl yağıyor biliyor musun? Kucağında çocukla fırladı gitti. Arkasından "Gel gitme, gel!" diye bağırdım. Bir süre sonra bir

2011

askı sarımsakla geri geldi. Onlara biraz iyilik ettim diye bana kravat, pantolon, gömlek, tarak gibi şeyler hediye etmek istediler. Bir tek hatırları olsun diye tarağı aldım. İnsanlarda yok zaten ne yapalım. Biz onlara hizmete gittik, bir şeyler almaya değil.

Kore'de Türk askeri nasıl tanındı?

Türk askeri orada Reisicumhurdan daha üstündü. Hatta daha önceki kabilelerden kendi istekleriyle Kore'de kalan evlenen ve çocuk sahibi olan askerlerimiz vardı. Ama onları toplayıp Türkiye'ye geri gönderdiler. Çünkü kaçak kalmışlardı.

Döndüğünüzde nasıl karşılandınız?

İzmir limanına geldik ve çok güzel karşılandık. Zaten gemide kral gibiydik. Subaylarımız da çok iyiydi. Cemal MADAROĞLU da başımızdaydı. O da çok iyi bir paşaydı.

Kore'de kaldığınız sürede dilini öğrenebildiniz mi?

Biraz rakamları öğrendim. One, two, three, four diye bir şeyler vardı. Biliyordum ama onlar da bitti, Altmış sene oldu, ne yapayım?

Döndüğünüzde ne iş yaptınız?

Ticaretle uğraştım. Serbest meslek, alım satım yaptım.

Gazilik duygusu nasıl bir şey? Bize açıklayabilir misiniz?

Diyecek bir şey bulamıyorum, tarifi imkânsız, gurur verici bir duygu.

Çağrılar tekrar Kore'ye gider misiniz?

Seksen bir yaşına girdim, çağrılar tekrar giderim.

Hatta hanıma derim: Her ay Kore'ye giderim. İnanır mısınız, ufak ufak evlerin arasında dolanırım. İlk işim Bafıralı bulmak, Türk bulmak olur. Tam buldum derken, uyanırım. 3-4 aydır görmüyorum. Kore'den geldiğimden beri bu rüyaları görüyorum, eşim de bana kızıyor: "Anlatma, anlatma!" diyor.

Bir Gazi olarak gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Bizim yaşımızdakiler farklı düşünüyorlardı, şimdikiler daha farklı düşünüyorlar. Onların düşüncelerine de saygı duyuyorum, ancak vefayı unutmalarını. Bizlere biraz daha saygı göstermelerini istiyorum. Mesela otobüse bindiğimde yer vermemek için başını cama çevirip dışarı bakan gençleri görünce üzülüyorum.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Bahattin Değirmencioğlu'nu Evinde Ziyaret Ederken

2011

*Bahattin Değirmencioğlu Kore Savaşı Döneminde
Silah arkadaşları ile Birlikte*

2011

Adı : **Bahattin**
Soyadı : **KÖKSAL**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **Çarşamba / SAMSUN**

Kore' ye gittiğinizden ailenizin haberi var mıydı? Siz gönüllü olarak mı gittiniz?

Ailemin tabii ki haberi vardı. Habersiz gitmedik. Kendim gönüllü olarak gitmiş sayılmam. Şöyle ki o sırada İzmir Güzel Yalı'da askerlik görevini yapmaktaydım. Bölükten bizi seçtiler. Oradan Bornova'ya, oradan da Ankara'ya gittik. İki ay kadar kaldıktan sonra İskenderun'dan gemiye bindik ve Kore'ye gittik.

Yolculuğunuz kaç gün sürdü?

Bir ay sürdü. Bir ayda İskenderun limanına ulaştık.

Sizin akrabalarınızdan, asker arkadaşlarınızdan sizinle birlikte Kore'ye giden oldu mu?

Akrabalarımın gideni olmadı. Ama arkadaşlarımdan çok giden oldu. Kafile olarak gittik. Bizim kafile ikinci kafileydi. Beş bin kişiydik. Çoğu bizim bölükten arkadaşlarımdı.

İlginç bir anınız var mı?

İnsan ne ile karşılaşacağını bilmiyor. Bir bayramdı herhalde; ama ne bayramı olduğunu hatırlamıyorum, Cumhuriyet Bayramı olabilir. Komutanımız bize görev verdi. Çam dallarını kesiyoruz. Kesip, tugayımızın giriş kapısını süsleyeceğiz.

Bir Amerikan cipi duruyor biraz ileride. Ben de merak ettim, bizim yanımızda saat bulunmuyordu, saati sormak için cipe doğru yöneldim. Arkadaşım da bana: "Nereye gidiyorsun?" dedi, hatta. Ben de : "Şu gâvura saati soracağım." dedim. Gidip saati sorduğumda: "Üçü çeyrek geçiyor." dedi, Türkçe olarak. Çok şaşırdım, hatta çok utandım. Meğer adamın ailesi İstanbul'dan Amerika'ya göç etmiş. Orada doğduğu için Amerikan vatandaşı olup Amerikan askeri olarak Kore'ye gelmiş. Aslı Türk'müş. Yani; o tavrımdan dolayı orada çok mahcup oldum. *Amerikalılar bence çok iyi insanlar, ben orada bir kötülüklerini görmedim.*

Peki, Korelileri nasıl değerlendirdiniz?

Koreliler mazlum insanlar. Adamlar gün yüzü görmemişler ki. Kırk sene Japonların istilası altında kalmışlar. Japonlar çekilmiş, Koreliler biraz hürriyete kavuşmuşlar. Haydi bakalım, bu sefer de Güney Kore, Kuzey Kore kavgası çıkmış. Yani; fakir insanlar.

Beğenmediniz mi Kore'yi ?

O zamanlar savaş zamanlarıydı. Ama; o zaman da güzel yerd; çamlık, dağlık... Tabii, ovası da var

2011

Kore'nin; ama o kadar fazla değil. Yıllar sonra İzmir'deyken Koreliler fuara geliyorlardı. Onların pavyonlarına giderdim, tabii broşürleri vardı. Bakardım, muazzam gelişmişler. Gökdelenler yapmışlar, savaştan sonra çok gelişmişler. Tabii, milli gelirleri de bizimkinden yüksek...

Kaç ay askerlik yaptınız? Rütbeniz neydi?

Yirmi dört ay askerlik yapıyordum normalde, bir ay da savaş sırasında doldu, yirmi beş ay askerlik yaptım. Askerlik görevimi de piyade olarak yaptım.

Piyadelik zor, en önde giden askeri birlik... Savaş nasıldı?

Onlar baskın yapıyor, siz baskına cevap veriyorsunuz ufak bir mazgal deliğinden. Kuzey Kore, Güney Kore birbirleriyle harp ediyorlar.

Teşekkür ederiz. Bize söylemek istediğiniz bir sözünüz var mı?

İnsanları sevmek, kötü düşünmemek, barışçı olmak lazım. Yani; sen Çerkez'sin, sen Roman'sın diye ayırım yapmamak lazım. Yazık; her gün şehit veriyoruz. Ölenler kim, öldürenler kim? İnsanlar hep aynı, ben de siz de.

*Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Bahattin Köksal'ı
Evinde Ziyaret Ederken*

2011

Adı : **Bayram**
Soyadı : **OFLAZ**
Doğum Yılı : **1931**
Doğum Yeri : **Kavak / SAMSUN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1931 Kavak, Koşaca Köyü'nde doğdum. Dördü kız, üçü erkek yedi çocuğum var. Yirmi de torunum var.

Savaşa gitmeden önceki durumunuz neydi?

Bekârdım. Çiftçilik ve berberlik yapıyordum.

Savaşa gitme haberini nasıl aldınız?

Samsun'da askerlik yapıyordum. Dört ay çavuşluk eğitimi aldık. Daha sonra alay komutanı bizi topladı, "Kore'ye gitmek için asker lazım, gönüllüler çıksın!" dedi. Yüz elli kişi gönüllü çıktı. Yüz kişi daha alacaklardı, diğerlerini sıra yaptırdılar ve kura çektiler. Ben de gidecekler arasına girdim. Gideceklere sekiz gün izin verdiler, ben de köyüme gittim. Ailemle helalleştim, sonra Samsun'dan trenle İzmir'e gittik.

Kore'ye gitmeden önce özel bir eğitim aldınız mı?

İzmir'de dokuz ay eğitim gördük. Gece gündüz koğuş görmeden eğitim aldık.

Kaçıncı kafilе gittiniz?

2. kafilе.

Gemi yolculuğunu biraz anlatır mısınız?

Gemide Türk ve Yunan askerleri vardı. Bir buçuk günde gemiye binebildik. Gemi yolculuğu otuz gün sürdü. Gemide yeme, içme, davul, zurna her şey vardı. Akşam koğuşları kapatıp, yedinci kattaki sinemaya gidiyorduk. Savaş filmleri seyrediyorduk. Gemi yolculuğu Pusan limanında sonlandı.

Kore'de neler yaşadınız?

Pusan limanında bizi trenlere bindirdiler. Türk birliğinin olduğu yere göturdüler. Büyük bir ovada çadırlar kurulmuştu. Bizimle değişecek olan kafilеyi çadırlara sokmuşlardı. Onları bize, bizleri de onlara göstermediler. Galiba bizim onlarla karşılaşınca etkilenmememiz içindi. Çok uzun bir çadırda yemek yedirdiler. Masanın üzerinde bir düzenek vardı. Düğmeye bastıklarında yemek önümüze geliyordu. Bittikten sonra tekrar kirliler masanın üzerinde kayarak bulaşığa gidiyordu.

Cephede yeme, içme ihtiyaçlarınız nasıl gideriliyordu?

Biz mevzilerdeyken uçakla kumanyalar atılırdı. Kış günlerinde küçük gaz ocakları atarlardı.

2011

En az yedi çeşit yemek olurdu. Yatma için de uyku tulumlarımız vardı. Tulumun içinde mevizlerde yatardık.

Savaş sırasında neler yaşadınız?

Batı İnchon ve Kale cephelerinde savaştık. Bunun yanında çok cephe dolaştık, çok başarılar elde ettik. Mevizlerimiz kum torbalarındandı, havan topu mermileri geldiği zaman dağılıyorlardı. Bizim toplarımız ve havanlarımız da karşıyı dövmeye başladı. Sonra süngülerimizi taktık ve derenin kenarında süngü süngüye çarpışmaya başladık. Onlarda on kişide iki tüfek vardı, havanları boldu. Ama bizim her birimizde tüfek de tabanca da vardı. Sonunda öldürebildiğimizi öldürdük, kalanları da önümüze katarak mevzilerini de yıkarak düşman tarafına püskürttük. Ölenler o kadar çoktu ki, ayaklarımız toprağa değmiyordu. Daha sonra baktılar ki Türklerle baş edemiyorlar, sulh olsun istediler. Yani ateşkeske kadar kaldık. Sonra toplandık aynı vapura binip döndük.

Savaşa yaralandınız mı?

Bize çelik yelek vermişlerdi. Bu yüzden çok kayıp vermedik. Yalnız süngü süngüye çarpıştığımız sırada on metre ötede biri yatmış, üzerine de ölülerini çekmiş, oradan tüfeğiyle ateş etti. Bir an sanki beni birisi dürtmüş gibi sarsıldım. Sonra ben de ateş ettim, yanına gittim ölmemişti. Üzerinden ölülerini çektim ve süngüledim. Sonra bir sıcaklık hissettim sol göğsümün üstünde omzuma yakın bir yerden yaralandığımı gördüm, çok kanıyordu. Arkadaşıma söyledim, o da telefon etti, helikopter geldi. İki taraftan da kanıyordu, fitil soktular, diğer taraftan çıktı. Hastaneye götürdüler, yeniden fitil soktular. Sabah yaram şişmiş ve beton gibi olmuştu. Yirmi gün sonra ameliyat ettiler. Testereyle ufak kestiler, sonra sardılar. İki ay hastanede kaldım. Ama yara geçmeden taburcu edip cepheye yolladılar. Çatışmaların tam ortasına, ileri karakola yolladılar ama ben perişan haldeydim. Sabah komutanımız “Şikâyeti olan var mı?” diye sordu. Ben de yarayı gösterdim. O da A4(makineli)’ün başına verdi. Beş ay da orada kaldım, sonra sulh oldu.

Ailenizle haberleşebiliyor muydunuz?

Hayır, hiç mektuplaşamadım, haberleşemedim.

Umutsuzluğa kapıldığınız oldu mu?

Tabii oldu. Çünkü gelip gelemeyeceğimiz belli değildi. Vapura bindi mi Türkiye’yi unut!

Kore’den ayrılırken neler hissettiniz?

Bizi buralardan kurtardı diye Allah’a şükrettik.

Türkiye’de nasıl karşılandınız?

Giderken çok güzel yolcu ettiler ama eve dönüşte çok karşılama olmadı. Sonra herkes memleketine gitti.

Döndüğünüzde ne iş yaptınız?

Ağabeyimle berberlik yaptık. Yakın çevredeki herkesin tıraşlarını biz yapardık. Yirmi beş sene köylerde, pazarlarda berberlik yaptık iyi para kazandık, sonra evlendim.

Gazilik hissini anlatabilir misiniz?

İnsanlar bizi çok sayıyor, seviyor, bakıyor, el üstünde tutuyor, Allah herkesten razı olsun.

Gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Çalışınlar, büyüklerini, küçüklerini sevsinler. Ailelerine laf getirmesinler, saygıda kusur etmesinler. Vatanına sahip çıksınlar.

2011

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Bayram Oflaz'ı Evinde Ziyaret Ederken

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Bayram Oflaz'ı Evinde Ziyaret Ederken

2011

Kore Savaşı'nda Türk Askeri Cepheye Dinlenirken 1952

2011

Adı : **Cemal**

Soyadı : **KOÇ**

Doğum Yılı : **1928**

Doğum Yeri : **ORDU**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1928 Ordu, Aybastı, Özyurt köyü doğumluyum. Beş çocuğum var.

Askere gitmeden önceki durumunuz neydi?

Çobanlık yapıyordum. Bekârdım. Askerden geldikten sonra evlendim. Çok fakirdik, devlet fakir, millet fakir...

Kore'ye gitme haberini nasıl aldınız?

1949'da asker oldum. Askerlik kâğıdım geldiğinde çok fakirdik. Ayakta çatlak çarık, boğaz aç, giyecek yok! Bu yüzden askere gitmeye can attım, çok sevindim. Gölköy şubesine gittim ama devlet fakir olduğu için, bir potin ile avcı yeleği verdiler. Günde bir tek öğlenleri bir baş soğanla sekiz zeytin tanesi veriyorlardı. Yol ve vasita olmadığı için on sekiz gün orada kaldık. Cepte para yok, boğaz aç, millete saldırmaktan başka çaremiz kalmadı. En sonunda bizden canları yandı, Ordu'ya sevk ettiler. Orada da yirmi gün kaldıktan sonra vapurla Samsun'a geldik. Altı günde Samsun'da kaldıktan sonra Merzifon'a ulaştım. Dokuz ay Merzifon'da kaldım. Oradan da Kayseri Zincirdere'ye gönderdiler. Orada üç ay uçaksavar eğitimi aldık. Üç ay sonunda tatbikattayken acilen bizi çağırdılar. Ama Kore'den hiç haberimiz yok. Herkes gitti ama ben onbaşı olduğum için top ve mühimmat benim üzerime zimmetliydi. Taburdan asker gelip her şeyi teslim ettikten sonra, içtimaya katılmak için ben de yola çıktım. Arada biraz mesafe ve yol boyu üzüm bağları vardı. Yolda yürürken bir bekçiyle karşılaştım. "Nereye gidiyorsun? Oradan biraz üzüm alıp yesene!" dedi. "Kardeşim ben askerim, üzüm yiyebilir miyim?" dedim. "Fransız askerlerine mi götürceksin. Yediğin o, pişman olacaksın, al da ye!" dedi ve ağlamaya başladı. Neden ağladığını sordum. "Siz buraya geldiniz ama şimdi harbe gideceksiniz, ona ağlıyorum ben." dedi. "Deli misin? Ne harbi?" dedim. Meğer sivil halk duymuş. Sonra bir salkım üzüm aldım. Biraz da kavurma verdi, onu da yedim. İçtima yerine vardım, albaya teknil verdim. "Hoş geldin. Üç adım ileri çık. Seni sivil hayatına bıraktım. Şu an sivil hayattasın, asker değilsin. Komşunun evi yanıyor, ne yaparsın?" dedi."Ne yapacağım komutanım? Köyde itfaiye olmadığı için "Komşular koşun, kazma getirin toprak atalım, sitil getirin su atalım!" derim. "Sen şöyle geç o zaman. Kore'de komşun yanmış!" dedi. Herkeste yaşlı bir duruş vardı. Meğerse onlara

2011

anlatmışlar. Arkadaşımın birisi “Ya o burada kalır, ya da ben de giderim!” dedi. Komutan da “Geeeç!” dedi. Gerisine kep çıkarttırdı. İki tane kel vardı, kalanı çivi gibi askerde. O ikisini ayırdı, diğerlerine “Hepiniz Kore’ye gideceksiniz” dedi. Bizim tabur komutanımız vardı, binbaşı. Zincirdere’de uçaksavar taburunu da getirmiş. Kendisi ağlıyor, “Evlatlarım, siz de ağlayın!” diyordu. Herkes başladı ağlamaya. Sonra bizi meydanda topladılar. Kolordu komutanı, Kayseri valisi konuşma yaptı. Halk bize bir şeyler hazırlamış, onları yemeye çalıştık ama boğazımızdan geçmedi. Daha sonra trenle Ankara Sarıkışla’ya gittik.

Kore’ye gitmeden önce bir eğitim aldınız mı?

Ankara Sarıkışla’da altı gece kaldık. Gündüz izinliydik, gündüz çarşıda geziyorduk. Oradan uçaksavarda olanları İstanbul Tuzla’ya gönderdiler. Yirmi bir gün kurs gördük. Bizimle gelmeyenler de Etimesgut’ta eğitim gördüler. Yirmi üçüncü gün dere kenarına ateş etmeye çıkardılar. Merzifon’daki yüzbaşımızda oradaymış. Uçağın arkasına bir balon bağlamışlardı. Önce balona ateş edip patlattım, sonra ipini taradım. Komutanım yanıma geldi, alkışladı, öptü, ağladı. Oradan tekrar Ankara Sarıkışla’ya döndük. Dört bin beş yüz kişiydik, başımızda da Tahsin YAZICI vardı. Oradan dört posta trenlerle İskenderun’a gittik.

Kamil adında bir arkadaşım vardı, İskenderun’da idi. Oraya gideceğimi öğrenmiş. “Zurna çalarsam sesinden beni tanır.” demiş. Dinlenirken bir zurna sesi duydum. “Bizim oranın da havasına ne kadar benziyor?” dedim. Sonra komutanın hurcunu taşırken bir de baktım Kamil! Sonra Kamil, üstegmenden beni bir gün almak için izin istedi. Komutanım da altı gün izin verdi. Altı gün sonunda ağladım ağladım, gözyaşlarımı mendilime sildim. “Bu mendili al, anama ver!” dedim. O da anama vermiş, sonra vapura bindik.

Gemi yolculuğu nasıl geçti?

Süveyş kanalından geçtik. On beş gün sonra Hindistan’ın Colombo limanına vardık. Bize mektup yazmamızı istediler. Kısa bir mektup yazdık. Otuz beş gün otuz beş gece süren yolculuğun sonunda Kore’nin Pusan limanına vardık.

Kore’de neler yaşadınız?

Tırlar ile Pusan’dan Teko şehrine götürdüler. Altı gün altı gece kampta kaldık. Oraya bir kılavuz generali geldi. Tahsin Yazıcı’ya, Amerikan 25. tümeninin baskına uğradığını söyledi. “Kurtarsa kurtarsa bizi, Türkler kurtarır!” demişler. Paşamız da “Hemen, hemen!” dedi. Sonra bizi araçlara bindirdiler ve gittik. 25.tümenini sarıldığı yer Kunuri cephesiydi. Kunuri’de Amerikan 25. tümenini Çinliler sarmış. Biz de Çinlileri sardık. Bir ateş başladı ama ortalık yıkılıyor. Çinliler demişler ki “Bu Osmanlı askeri değil, Cumhuriyet askeri. Bunları canlı ele geçireceğiz, yakacağız, küllerini gözlerimize süreceğiz!” Biz 4.500 kişiydik. Onlar da tekrar iki ordu ile bizi sarmışlar. Dokuz gün dokuz gecede beş yüz şehit verdik. Biz de onlara çok zayıt verdirdik. Onlar da “Cumhuriyet askeri, Osmanlı askerinden de betermiş! Önünü açın, bırakın gitsinler!” demişler. Dört tarafımız sarılıyken bir tarafı açtılar. Biz de oradan geri çekilmeye başladık. Çok kayıp vermemizin sebebi, Amerikalıların kaçması oldu. Biz oradan kurtulan Amerikan askerlerinin taarruza geçip bize destek vereceklerini sanıyorduk ama onlar bırakıp kaçtılar. Dokuzuncu günün akşamı yol açılınca taburun hepsi çekildi. Han nehri üzerindeki köprüyü yıkamasınlar diye, bir başında ben diğer başında başka bir topçuyla beraber savunmada kaldık. Çünkü köprü çok önemliydi. Diğer askerlerin de geçerken güvenliğini sağlamak için köprünün güvenliği önemliydi. En sonunda bütün askerlerimiz çekilince bize de “Bırakın, gelin!” emri geldi. Dönüşte terk edilmiş levazımı da ateşe verdik. Gece İnchon şehrine geldik. Deniz kenarında bir şehirdi.

2011

Canlı mahluk yok, kuş bile yoktu. Bir yokuştan çıkarken aracımız arıza yaptı. Diğer arkadaşım aracın arızasına bakarken, ben de etrafı kontrol ediyordum. Bir de baktım saz şapkalı, bol gömleklili bir sivil geliyor. “Be stop!” yani “Davranma!” dedim. O da “OK” dedi. Ama ellerini kaldırırken meğer elinde küçük bir silah varmış, arkadaşşıma ateş etti. Ben de onu vurdum. Arkadaşıma bir şey olmadı, kurşun radyatöre saplandı. Bir süre sonra, çok hızlı bir şekilde gelen bir araç gördük. Tüfeği doğrulttum aracı durdurdum. Amerikan aracımıymış. İnen askere aracın arıza yaptığını anlatmaya çalıştık. O da baktı ve tamir etti. Onu aracını benzinle yakıp, bizim araçla yola devam ettik. Yolda giderken, yolun ortasında bir binbaşı oturuyordu. Kimse almamış. Adamın karnını mermi, bir yandan diğer yana bıçak gibi kesmiş, bağırsakları çıkmış. Arabadan sıhhiye çantasını aldım, karnını sardık, binbaşısı da alarak yola devam ettik. Yolda 38. Amerikan Alayına rastladık. Konvoy yol boyu gidiyordu. Telsizden “Ahmet Behçet Cavit! Duyduysan cevap ver, seni arıyorum!” diyoruz.” “Ahmet Behçet Cavit” de Türk tugayının telsizdeki şifreli ismiydi. Ama cevap bir türlü vermiyordu. Meğerse bizim hattı Amerikalılar kesmiş. Sonra bir cevap geldi: “Ahmet Behçet Cavit, diyorsunuz ama sizin tugayınız esir düştü. Bize tabisiniz, bizim peşimizden gelin!” dedi. Delirmemek işten değil. “Bütün tugay teslim oldu.” diyor ama inanmadık. 38. Alay mola verdi, biz de onlarla durduk. Arkadaşlar biz burada konaklıyoruz ama bunlar gavur. Bunlar nöbet tutmaz, bir darbe yeriz. O çatışmadan çıkıp (Kunuri’den) burada ölmek doğru değil!” dedim. Biz de dokuz kişi nöbet tutmaya başladık. Gece bir teyyare sesi duyulmaya başladı, “Top başına!” diye bağırdım, herkes yerini aldı, silahlarını doldurdu. Teyyare tepemizde dolaşıyordu. Aydınlatma lambalarını yaktı, alayı bombalayacaktı. Ben de uçaksavarla ateş etmeye başladım. Teyyare vuruldu ve Han nehrine düştü. Alay komutanı kendi askerleri vurdu sanmış. Sonra bir de bakar ki ayakta bir tek biz varız. Tercüman getirmiş, “Siz bu uçağın buraya geldiğini nasıl duyduunuz da vurdunuz?” dedi. “Askerin duymaması var mı? Biz sabaha kadar nöbet tutarız.” dedim. O da “Sabaha kadar dayanılır mı?” dedi. “Öyle değil. Üç saat o, üç saat bu, üç saat ben şeklinde tutarız.” dedim. Meğer onlar hiç nöbet tutmamış. Hatta bir gece Çinliler gelip çadırdaki kalan askerleri süngüyle öldürmüşler. On sekiz gün onlarla beraber kalıp, nöbet tutmayı öğrettik. En sonunda tugayımızın bulunduğu dair bir haber geldi. Tugayımız Pusan’da bulunmuş. Bir kılavuz generali ile birlikte Pusan şehrine vardık. Dört bin beş yüz kişiden beş yüz kişi toplanmış. Kalanı hep kayıptı. Sonra 25. Amerikan tümeni komutanı gelip, bizim komutanımıza “Türkiye’ye nasıl gideceksin?” dedi. Komutanımız da “Neden? Ben askerimi tamamlayacağım Allah’ın izniyle! Bak bugün dokuz askerim geldi. Gerisi her biri bir ahu dibinde” dedi. Kırk gün içinde dört bin asker tamamlandı. Dört yüzünü Kunuri’de şehit verdik, yüz kişi de esir gitti.

Esirlerden haber alabildiniz mi?

Amerika, İngiltere, Fransa ve Yunanistan Kunuri yakınlarında bir cepheyi sökemedi. Amerikalılar cepheyi sökemediklerini söylemiş. Tahsin Yazıcı da bizim iki buçuk saatte alabileceğimizi söylemiş. Sonra biz de cephenin yanına gittik. Albayımız Tahsin Yazıcı’ya “Biz girersek, Amerikan uçakları da orayı bombalarsa, biz de ölürüz. Siz bana bir teyyare bulur musunuz?” dedi. Tahsin Yazıcı da “Sen mi bombalayacaksın?” dedi. “Ben zaten pilotum, bakmayın beni buraya verdiler!” dedi. Tahsin Yazıcı da telsizle bir uçak ayarladı ve albayı çiple gönderdi. Albay sortiler yaparak o bölgeyi bombaladı. Daha sonra biz o bölgeye girerek iki buçuk saatte orayı aldık. Girdiğimiz yerde bir tepe vardı. Çinliler o tepeden alttan kazıp diğer taraftan çıkmışlar. Orada bir mektuplar bulduk. Birisinde “Gardaşlarım! Bu mektup kimin eline

2011

geçerse, uçaksavar bataryasına versin! Benim halime bakın ağlayın! Size atılan mermileri bana verdiriyorlar!” yazıyordu. Daha sonra onları şehit etmişler, hepsini topladık. Şimdi Pusan’da şehitlikte yatıyorlar.

Mustafa Güneş adında bir arkadaşım vardı. Seul’de bir kavaklık için “Burayı ya Türkler alacak, ya da güneş doğmayacak!” dediler. Sabahleyin Seul’e askeri cephaneyi yıgđık. Akşam on’u geçerken ateş başladı. Bir baktım ki Mustafa Güneş’i sekiz kişi tutmuş götürüyor. Ateş etmediğime ne kadar pişman oldum! Vurmak istedim ama Mustafa da vurulurdu, ben de katil olurum. Sabaha kadar ateş susmadı. Sonunda çatışma bitti. Yaralı toplamaya gidecektik. Kafileye destek gelen altı yüz kişilik gurupta Basri Bıçakcıoğlu adında bir üsteğmen vardı. Ben nöbeti teslim edip bataryaya giderken “Getir lan, tüfeği muayene edeceğim!” dedi. “Siz delirdiniz mi? Sabaha kadar ateş eden tüfeğin nesini muayene edeceksiniz?” dedim. Sonra bizi üsteğmenimiz görmüş. “Lan Basri, gel, gel! Seni yaralı toplamaya götürüyem de gör gününü!” dedi. “Cemal bunu da al, yaralı toplayın!” dedi. Baktım üsteğmen önden gidiyor. “Üsteğmenim nereye gidiyorsunuz? Onlar ölü taklidi yapıp yaralıları üstlerine çeker, alttan da ateş ederler. Biz bir arayalım da siz öyle girersiniz!” dedim. Yaralıları topladık, hastaneye götürdüler. Sonra bir top atışı duyuldu, havada mermi ıslık çalmaya başladı. Ben hemen yere yattım. “Komutanım, yat yat!” dedim. “Kiminle dalga geçiyorsun?” dedi. “Ne dalgası, görürsün şimdi!” dedim. Sonunda o da yattı. Mermi düştü, patladı. “Oğlum! Benim askerliğim nerede, seninki nerede? Sen havadaki merminin nereye düşeceğini bile biliyorsun. Bundan sonra sana hiçbir sözüm yok!” dedi.

Hiç umutsuzluğa kapıldığınız oldu mu?

Cenab-ı Allah insanın hafızasından olanları alıp götürüyor. Arkadaşım vurulursa ben onu vurana öldürmek için kanımın son damlasına kadar, son mermimi atana kadar onların peşindeydim. Biri ölürse başımızda kıyamet kopardı. Orada “Ölürse ölsün!” diyemezsin. İnsanın kendisini düşünmesine fırsatımız yoktu ki!..

Yeme, içme, barınma ihtiyaçlarınız nasıl karşılanıyordu?

Vapurdan indik, Kunuride savaştık, oradan çıktıktan sonra düşmanın gözü korktu. Nerede Türk bayrağı varsa, düşman yaklaşmazdı. Bir gün cephedekeyken omzunda bir çanta, boynunda bir fotoğraf makinesi olan bir adamla yanında bir kadın geldi. Türk oldukları belliydi, selamlaştık. Adam “Haliniz hatırınız nasıl?” dedi. “Kimin nesi kimin fesisin? Neden soruyorsun?” dedim. “Adım Feridun Es, gazeteciyim” dedi. Ben de sövdüm. Karısı da “ Feridun Bey, Feridun Bey! Biz kampta yatıyoruz. Adam üç aydır cephede, vardır bir derdi. Evladım, ne derdin var?” dedi. “Benim memleketten yüz lira param gelirdi (hâlbuki öyle bir şey yok), üç öğün karavanam çıkardı, dokuz yüz gram tahinim çıkar, yerdim. Burada da otuz kişiye bir francala ekme veriyorlar.” dedim. “Ben yemek alsam yer misin?” dedi. “Alamazsın, bir kez alana bir daha vermiyorlar!” dedim. Beraber sıraya girdik, aynı yemekten bir kez daha verirdi. Yemek su gibi bir şeydi. Bir dilim de francala ekme verdiler. Onu da zaten rüzgâr götürüyor. “Ekmeği ağzına sok, tabağı da kafana dik. Sonra tabağı şu çam ağacının gövdesine fırlatarak, memleketten yüz lira param gelirdi, üç öğün karavanam çıkardı, Dokuz yüz gram tahinim olurdu de” dedi. Ben de yaptım. Akşam birde bakarım ki benim film Cemsenin (askeri aracın) arkasında oynuyor. Kadına “Eğer bir daha buraya gelersen seni öldürürüm!” dedim. Ama bunun üzerine sabah seyyar mutfak geldi. Büyük bir tencerede böbrek eti vardı. Ben de böbrek etine hiç dayanmam, iki tabak yedim. Bir tatlı geldi ki sormayın. Ben yerken bir Amerikalı gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

2011

İşaretlerle “Yedin yedin ama ne eti yediğini biliyor musun?” dedi. Ben de böbrek eti olduğunu işaret ettim. “Ne böbreği?” dedi ve yere salyangozun semerini ve boynuzlarını çizdi. Meğer salyangoz yemişim. Ben yalandan “öghhhhh” yaptım ama öyle tatlı geldi ki!.. Olan oldu dedim. O günden sonra ekmek, yemek kıtlığı olmadı. Bize orada daha çok konserve verirlerdi. Bir de nasıl yaptılarsa, bir un yapmışlar. O unu kaynar suya atıyorlar, diğer taraftan omlet olarak çıkıyordu. Memleketteki sefaleti, oradaki sefayı gördükten sonra ölmeye değer dedim.

Orada yaşadığınız ilginç bir anınız var mı?

Bir caddede yedi buçuk saat garnizon nöbeti tutuyordum. Biz savunmada, düşman da taarruzdaydı. Biz orada bulunan köylüyü çıkarıp peşlerinden gidecektik. Bir köpek gördüm içimden “Ne kadar güzel bir hayvan?” dedim. Saat on iki bir gibi evlerden birinden bir kadın çıktı. Köpeği “kuçu, kuçu, gıdı, gıdı” diye çağırarak yakaladı, ağaca bağladı. Evden çamaşır takacı gibi bir şey alıp geri geldi. Başladı köpeğe vurmaya. Köpek bağıra bağıra öldü.” Herhalde bir zararı vardı ondan öldürdü, bana ne” dedim. İçeriden bir kazan kaynar su getirdi, köpeği içine sokup çıkardı. Sonra asıp tüylerini yoldu. Kadına ne yaptığını sordum. O da yiyeceğini anlattı. Köpeği tuttuğum gibi uçurumdan aşağı fırlattım. Kadına da köpek yenir mi diye bir iki defa vurdum. Sonra da yaptıklarına pişman oldum. Sabah bir de baktım ki kadın Tahsin Yazıcı'nın yanından çıktı. Bir asker beni Tahsin Yazıcı'nın çağırıldığını söyledi. Paşanın yanına gittim, selam verdim. “Oğlum sen deli misin? Sen koyun kessen, bir gâvur gelse, koyunu elinden alıp atsa bir de sopa atsa, ne yaparsın?” dedi. “Köpek yenir mi, komutanım?” dedim. “Oğlum, gavurluk kolay olsa herkes yapardı.” dedi ve beni gece uzak nöbete yazdırdı.

Orada en çok özlemini çektiğiniz şey neydi?

Orada süt içtim, et yedim hatta salyangoz bile yedim ama yoğurt diye bir şey görmedim. Orada vatan ve aile hasretinden sonra en çok yoğurdu özledim. Geri gelirken Fatsa yolunda indim, yürüyerek giderim diye düşündüm. Ama yorgunluktan adım atacak halim yoktu. O zamanlar atlar vardı. At kiralamak istedim ama kimse atını vermedi. Sonra yetmiş yaşlarında Ömer adında bir amca geldi. “Sen kimsin, burada ne arıyorsun?” dedi. Kore'den geldiğimi söyledim. Şaşırdı, hemen atından indi ve beni ata bindirdi. Beni Kabataş'a kadar götürdü. Yol bir gün bir gece sürdü. Muhabbet ederken “Yemediğin ne kaldı?” dedi. On üç aydır yoğurt yemediğimi ve en çok da canımın yoğurt çektiğini söyledim. Yolda bir yerde tanıdığı bir bayandan yoğurtla mısır ekmeği alıp bana yedirdi. Sonra Aybastı'ya kadar gittik. Ben atın üzerinde giderken, yetmiş yaşındaki adam yürüdü. Allah ondan razı olsun!

Dönerken gemi yolculuğunda neler yaşadınız?

Gemi Türkiye'ye çıkacak diye yağlı boya yapıyorlardı. Askerin biri sigarasını atmış, oradan yağlı boya alev almış. Geminin çanları çalmaya başladı. Arada bir cankurtaran yeleklerini giyip tatbikat yapıyorduk ama bunun şakası yoktu. “Cankurtaran yeleklerini giyen denize atlasın!” dediler. Tam Hint okyanusundaydık. Beni korkudan bir titreme aldı, çünkü yüzme bilmiyordum. Güverteye çıkan kendini denize atıyordu ama ben bir o yana gidiyorum bir bu yana gidiyorum, atlayamıyorum. Amerikalı bir zenci beni tuttuğu gibi denize attı. Elimize de köpekbalıklarından korunmak için “şaplak” verdiler. Yukarıdan da keskin nişancılar, gelen köpekbalıklarına ateş etmeye başladılar. Geminin bir tarafı komple yandı. Gemi acı acı bağırıyordu, batacak sandık. Meğerse yangın sönmüş, toplanın diye siren çalıyormuş. Sonra kurtarma botlarına bindik bizi vinçlerle gemiye aldılar.

2011

Türkiye’de nasıl karşılandınız?

İzmir limanına indik ama herkes sanki limana dolmuştu. Halk bayraklarla karşıladı, bayrak bulamayan ceketini sallıyordu.

Başka topraklar için savaşmak nasıl bir duygu?

Bizim din dostumuz değil ama NATO yeni kuruluyordu. Orada da savaş çıkınca Amerika oraya el koyuyor. Bizimde NATO’ya girmemiz için oraya gitmemiz gerekiyordu. Biz de gittik ama gittiğimden pişman değilim.

Gazilik hissi nasıl bir duygu?

Bazıları bizimle dalga geçiyor. “Bunlar ne gazisi? Gitmişler, yemişler, içmişler bir de maaş alıyorlar!” diyorlar. Hatta bizim buralarda Ramazan dayımız vardı, İstiklal savaşı gazisi. Onunla bile dalga geçerlerdi. Bir gün birisi yine Ramazan dayıya laf söylüyordu, ben de “Lan, bilip bilmeden konuşma! Ramazan dayı gazi olduğunda sen ananın karnında yoktun. Bu adama nasıl iftira atıyorsun, git mezarından af dile!” dedim. Yani bizi bazıları hiç umursamıyor. Adımız gazi, çok anlamı yok!

Gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

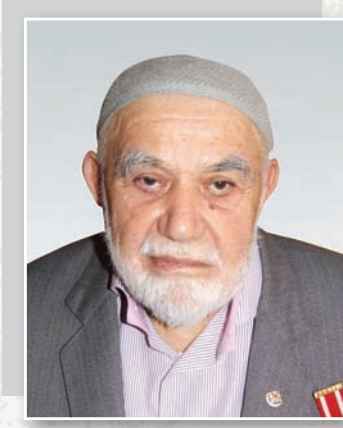
Sağ-sol işlerine girmesinler. Vatana hizmet etsinler. Bizim şehit kanıyla yağrulmuş topraklarımıza sahip çıksınlar. Onlar çıkmazsa kim sahip çıkacak. Bizden iş geçti, sıra gençlerde!

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Cemal Koç’u Evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Durmuş**
Soyadı : **ÖZEN**
Doğum Yılı : **1926**
Doğum Yeri : **Terme / SAMSUN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1929 Terme, Özyurt köyü doğumluyum. İki evladım vardı, biri vefat etti.

Kore'ye gitmeden önce evli miydiniz? Ne işle meşguldünüz?

Evliydim, bir oğlum vardı. Çiftçilik yapıyordum.

Kore'ye gitme haberini nasıl aldınız?

Askerliğimi Sivas'ta yapıyordum. Bir gün manevradayken nöbetçi subay geldi, tabur komutanının çağırıldığını söyledi. Tabur komutanı kaç doğumlu olduğumu ve ehliyetimin olup olmadığını sordu. "Seni Kore'ye gönderiyoruz oğlum." dedi. Bir anda buz gibi oldum. Tabura döndüğümde bana kıyafet verdiler. Sonra yirmi kişi Sivas'tan trene bindik. İskenderun'a kadar gittik. Bir gece kaldık ve gemiye bindik.

Kaçıncı kafilde gittiniz?

1.kafile gittik.

Kore'de neler yaşadınız?

Pusan limanına indik. Bizim başımızda tabur komutanı Tahsin Yazıcı vardı. Amerikalı subay burada kalmamızı söyledi. Ama Tahsin Yazıcı "Biz buraya savaşmaya geldik, oturmaya değil!" dedi ve yürümeye başladık. Üç gün üç gece cepheye yürüdük. Araçlarda yanımızdaydı, sonunda Kunuri cephesine vardık. Benim kullandığım cip arıza yaptı. Lisan bilen bir subayla tamir için geri döndük. Ama aracı yaptıramadık, gün verdiler. Tekrar üsteğmenle beraber bölüğe geldik. Yüzbaşıya tekmil vermeye gittim, karnı acıkmış, yemek istedi. Ben de yemek almaya gittim. Başgedikli (başçavuş) "Sen burada dur, ben götürürüm!" dedi. Ben oturmaya başladım. Sonra bizim bölük gitmeye başladı. En son subayımız beni gördü. "Şimdi burada beklemenin zamanı mı? Haydi!" dedi. 9, 10, 11 ve 12.Bölük aynı yerdeydi. Onları çağırdım, hiçbiri gelmedi. Ben de tek başıma ormana daldım. Babamın sözleri aklıma geldi: "Oğlum, kulağını toprağa koyarsan, askerin ne tarafa gittiğini anlarsın." derdi. Ben de kulağımı toprağa dayadım. Güp güp sesler geliyordu. Bende peşine düştüm. Bölüğü aramak için yürüdüm, yürüdüm ama bölüğü bulamadım. Darmadağın olmuştu. Çünkü bizim geldiğimizi duyan düşman "Türkler geldi!" diye bizi çevirmişler, sargıya girmişiz, haberimiz yok. Bize ateş edildi, herkes yere yattı. Birde baktım

2011

ki kimse kalmamış. Bölüğün çoğu şehit olmuş. “Arkadaşlar burada kimse kalmamış, bölük de kalmamış. Bizim buradan çıkmamız lazım.” dedim, oradan çıkıp aşağıdaki yola geldik ve düz bir ovaya çıktık. Orada “yat” emri geldi. Ama geriden düşman takip ediyormuş, tabi bizim haberimiz yok! Tedbirli olmak için teçhizatımı çıkarmadım, oturdum. Tüfeği de kucağıma aldım, uyumuşum. Sonra bana birisi çarptı, bende uyandım. Az ileride virajda arabalar vardı, onlara binerim diye gittim. Bir araba buldum ama direksiyondaki asker araba kullanmayı bilmiyormuş. Çünkü arabanın esas şoförü vurulmuş, o da kaçmak için direksiyona geçmiş. Benim şoförlüğüm olduğu için yer değiştik. Ama bir süre sonra uyudum. Mermi sesiyle uyanıp, aşağı atladım. Sabaha kadar orada çatıştık. Sabah yedi tank, sekiz uçak yardıma geldi. Ama o kadar yakınmışız ki bize de uçak ve tankların mermileri geliyordu, bu yüzden ölenler oldu. Sonra gece oldu, arabalar geldi. “Türk olan arabalara binsin.” dediler. Biraz gittikten sonra bizi indirdiler. Baktım ateş yakmışlar. “Hemşerim, müsaade et de, ben de ısınayım!” dedim. Bir de baktım Tahsin Yazıcıymış.”Gel oğlum, gel!” dedi, beni kucakladı. Sabah “9. bölük toplansın!” dediler. Bir baktım üç kişi kalmışız. Sonra gelenlerle kırk kişi olduk.

Ailenizle haberleşebiliyor muydunuz?

Oraya gittiğimizde, komutanımız “Herkes memleketine, çoluğuna, çocuğuna, anasına, babasına mektup göndersin!” dedi. “Ne mektubu? Biz dünyadan çıkmışız zaten!” dedim. Bir hafta sonra Türkiye’den gelen mektubu gösterdiler. Baktım ki dünyadan çıkmamışız, ben de atmaya başladım.

Döndüğünüzde nasıl karşılandınız?

Öyle karşılandık ki hem de nasıl? Onu hiç sormayın? Bütün İzmir halkı oradaydı. Çok gururlu ve duygulanmıştık. Herkes ağlıyordu.

Döndüğünüzde ne işle uğraştınız?

Çiftçilik yaptım. Beş sene İsviçre’de kaldım. Döndükten sonra tekrar çiftçilik yaptım.

Gazilik hissi nasıl bir duygu?

Çok güzel bir duygu, insanlar hürmet gösteriyor!

Gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Devletine, milletine, topraklarına sahip çıksınlar. Ama Allah da bize bir daha o günleri yaşatmasın.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Durmuş Özen’i Evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Fehmi**
Soyadı : **ÇELİK**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **Alaçam / SAMSUN**

Nerede doğdunuz?

Akgüney Köyü'nde doğdum.

Kaç çocuğunuz var?

Beş çocuğum var.

Kaç torunuz var?

On bir

Mesleğiniz ne idi?

Çiftçiydim.

Kore'ye nasıl gittiniz?

Erzurum'da askerlik yaparken gittim.

Kore'ye gittiğinizde kaç yaşındaydınız?

On yedi yaşındaydım.

Kaç ay askerlik yaptınız?

On sekiz ay askerlik yaptım.

Kore'de ne kadar kaldınız?

Kore'de dört ay kaldım.

Orada neler yaşadınız?

Kurşunlar birbirini dövüyordu. Çok ölen oldu, yaralananlar oldu.

Fehmi amca, bizi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederiz. Kısa sürede iyileşmeniz dileğiyle hoşçakalın.

Asıl ben teşekkür ederim, ayağınıza sağlık, her zaman beklerim.

(Gazimiz 13 Ağustos 2010 tarihinde vefat etmiştir. Öğrencilerimizin yaptığı görüşme gazimizin rahatsızlığı sebebiyle kısa tutulmuştur.)

2011

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Fehmi Çelik' Evinde Ziyaret Ederken

Kore Savaşı'nda Türk Askeri Cephede Savaşırken 1951

2011

Adı : **Halit**
Soyadı : **ASLAN**
Doğum Yılı : **1929**
Doğum Yeri : **Çarşamba / SAMSUN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1929 Çarşamba Kavacık doğumluyum. 1 çocuğum, 3 torunum var.

Savaşa gitmeden önceki durumunuz neydi?

Evliydim, çiftçilik yapıyordum.

Savaşa gitme haberini nerede, nasıl aldınız?

Merzifon'da askerlik yapıyordum. 6 ay orada kaldım. Motorlu nakliye bölüğündeydim. Oradan piyade olarak Ankara Sarıkışla'ya gönderdiler. Sarıkışla'da piyade bölüğü olmadığı için Ayaş 'a gönderdiler. 241.piyade alayı, sürgün alayı. Cezalılar, aksi adamlar hep oraya gelirmiş. Benim bir yaramazlığım yoktu ama orada ihtiyaç olduğundan dolayı bizi oraya verdiler. Orada da 6 ay kaldım. Ben oradayken Kore savaşı çıktı.Türkiye'de tümenler kura çekmiş, o kurada 241.piyade alayı yani biz çıkmışız. Komutanımız geldi. "Askerler, kardeşlerim! Kore savaşına gideceğiz" dedi. 29 doğumlu ne kadar asker varsa hepimiz gittik. Kimse ayrılmadı, seçme yapılmadı. Diğer birliklerden de gönüllü gelenler oldu. Sonra Etimesgut'a geldik. 1-1,5 ay piyade eğitimi gördük. Oradan İskenderun'a gittik.

Kaçıncı kafilede gittiniz?

1.kafilede gittim.

Savaşa gitme haberini aldığınızda neler hissettiniz?

Hiçbir şey hissetmedim, ne hissedebilirim ki? Savaşa gideceğimizi anladık zaten. Tabii korkuda oldu, olmadı değil. Şimdiki gibi olsa daha çok korkardık. O zamanlar televizyon yoktu, savaşın ne olduğunu tam olarak bilmiyorduk ki.

Yolculuk sürecini anlatır mısınız?

Ankara'dan ayrılırken Ayaş'ta çok duygulandık. Çünkü halkı savaş görmüş. Allah sizi inandırın, çoluk çocuk balkonlarda, pencerelerde, yollarda ağlıyorlardı. Sonra İskenderun'a vardık. Orada biraz zaman geçirdik, kurban bayramı geçti. Gemi geldi ama çok büyük olduğundan kenara yanaşamadı. 7 katlıydı. Bizi motorlarla gemiye götürdüler. 22 gün, gece gündüz yolculuk yaptık. Süveyş kanalından geçtik. Bizim Yeşilirmak kadar yok ama 7 katlı gemi geçebiliyor. Büyük denizlerde, okyanuslarda konserve kutularını denize atar, atış talimi yapardık. Gemide sadece

2011

Türk askerleri vardı. Yiyecek içecek boldu. Amerikalı askerler bizi çok seviyordu, iyi bakıyorlardı. Yolculuğun sonunda Seul limanına vardık.

Seul'e indikten sonra neler yaşadınız?

Bizi askeri bir alaya götürdüler. Orada eğitim gördük, daha sonra cephelere gönderdiler. Biz daha çok Kunuri bölgesinde savaştık. Orada da baskına tutulduk.

Kunuri'de neler yaşadığınızı anlatabilir misiniz?

Çok ağaçlık bir bölgeydi. Ben Kunuri boğazının ağzında nöbetçiydim. Küçük bir ırmak vardı. Geçiş o ırmağın üzerinden oluyordu. Zaten bende orada ayağımdan vuruldum. Bizim birliklerimiz içerideydi. Amerika "çekilin" dedi ama biz çabuk çekilemedik. Kunuri boğazının dışına çekildik mevzide bekliyorduk. Karşıda bir yokuş vardı. O yokuşta bizim istihkam bölüğünün arabalarını görüyorduk. Ama bazıları da gözden kayboluyordu. O yokuşun üzerinde bir viraj vardı, meğerse orayı düşman askerleri kesmiş. Bizim araçların şoförlerine ateş ediyorlarmış. Orada çok esir aldılar, ölenlerin elbiselerini aldılar. Kunuri boğazının 70-80 m kadar gerisinde boş evler vardı. Üstlerine şehit ettikleri Türklerin elbiseleriyle girip yatmışlar. Hava çok soğuktu. Sabah olduğunda o evlerden ateş edilmeye başlandı. 500 metre ileriden ateş ediyorlardı. Biz de o evlerden çıkanlara ateş etmeye başladık. Üstlerinde Türk askerinin elbisesi var ama boyları kısa. Çok uzun süre çatıştık, öğleden sonraya kadar sürdü. En sonunda kalanlar "teslim olduk" diye tüfeklerini havaya kaldırdılar. Bizimkilerde yanlarına gitmeye kalkıştı. "Arkadaşlar gitmeyin, bunlar çağırır, tüfeği çevirir seni vurur" dedik. Nitekim de yaptılar, aynısını yaptılar. Yüksekte, kayanın tepesinde bizim topçularımız vardı. Oraya telsizle koordinatlar verildi ve bombalamaları istendi. Onlar da bombaladı, bizimkileri öyle kurtardılar. Sonra ben yaralandım. Arkadaşlarımız yaralananları yola bıraktılar. Araçlar geldi, benim gibi yaralananları toplayarak oradan uzaklaştırdılar. Ondan sonra geri kalanları düşman sargıya aldı. Esas büyük zaiyatı(kayıbı) da orada verdik.

Siz nasıl yaralandınız?

Mevzideyken uzun süre çatıştık. Taşların üzerinde yatıyordum, her yerim acıyordu. Orada ayağıma kurşun isabet etti, arkadan çıktı. Sonra arkadaşlarım beni sahra hastanesine götürdüler. Orada tedavimi yapamadılar, Japonya'ya gönderdiler. Hastane Tokyo'daydı. 2-3 doktor geldi, muayene ettiler. Ayağımı kesmeye karar verdiler. Ben "yok!" dedim. Boğazımı göstererek "buradan kesin, buradan!" diye işaret yaptım. Birisi "2 gün yaşarsın", diğeri "3 gün yaşarsın" dedi. Sonunda "tamam" dedim. Hemşire geldi iğne vurdu, beni uyuttular. Götürmüşler, ayağımı kesmişler, yerime yatırmışlar. Amerikalı sarışın bir hemşire vardı, bana çok baktı. Allah ondan razı olsun. İnşallah Müslüman olmuştur da, gavur sıfatıyla yanmaz. Çok iyi bir insandı.

Kore'de toplam ne kadar kaldınız?

6 aydan fazla kaldım.

Cephe'de yeme, içme, barınma gibi ihtiyaçlarınız nasıl karşılanıyordu?

Gezici mutfağımız vardı, yemeklerimiz orada yapılırdı. Mevzilerde yatardık.

İklim şartları nasıldı?

Benim kaldığım süre içinde çok soğuktu.

Kore'de kaldığınız süre içinde Türkiye'yle ilgili en çok neyi özlediniz?

Vatanımı, toprağımı, ailemi, anamı, babamı.

Ailenizle haberleşebiliyor muydunuz?

15-20 günde bir mektup geliyordu. Şimdi çocukların bile elinde cep telefonu var. Ne

2011

günlerden geçtik, zaman ne çabuk geçti!

Kore’de Türk askeri nasıl tanınıyordu?

Çok cesur tanınıyordu. “Amerika atom bombası var diye öğünüyor ama atomu Türk askeriymiş” diyorlardı. Düşmanlar bizden çok korkarlardı.

Komutanlarınız nasıldı?

Hepsi çok iyi insanlardı. Başımızda Tugay Komutanı Tahsin YAZICI, Alay Komutanı da Celal DORA vardı. Celal DORA çok iyi adamdı. Tahsin YAZICI’da savaş görmüş bambaşka bir Paşaydı.

Kore’den dönüşünüz nasıl oldu?

Ben Japonya’da ameliyat olduğum için orada, hastanede yatıyordum. Geri gelirken uçakla geldim. Ama adam başı 3000 lira istediler. NATO devleti olduğumuz için her ülke masrafını kendisi çekecekmış. En son Japonlar 2500 liraya götürürüz dediler. Öyle geldim. Uçak yolculuğu 3 gün 3 gece sürdü. Bütün büyük hava alanlarında durdu. Çok büyük bir uçaktı. Bütün yaralıları bağlı bir şekilde yatıyordu. Uçak bizi Suriye’ye kadar getirdi. Oradan Türk uçaklarıyla İstanbul Kasımpaşa Deniz Hastanesine geldik. 9 ay kadar orada yattım. Daha sonra Ankara Gülhane Askeri Hastanesine götürdüler.

Döndükten sonra ne yaptınız?

30 sene esnaflık yaptım. 15-16 sene tuhafiyecilik yaptım. Sonra züccaciye. Sera naylonları, sulama hortumları gibi şeyler satıyordum.

Gazilik hissi nasıl bir duygu?

Nasıl olsun halimiz ortada. Akrabalarımız önceden arar sorarlardı, şimdi kimse aramıyor. Arada bir gelen de var, hiç gelmeyen de var. Esnafken etrafımdakiler çok saygılıydı. Allah razı olsun 30 sene milletten ekmek yedim.

Türk gençlerine tavsiyeleriniz nelerdir?

Vatan için, memleket için iyi insan olsunlar, iyi okusunlar. Televizyonlarda görüyorlar teröristlerin yaptıklarını. Hiç Türkiye’ye Türk gencine yakışır mı? Biz gençlerden bunları görmek istemiyoruz.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Halit Aslan’ı Evinde Ziyaret Ederken

2011

Kore Savaşında Başkent Seul'den Bir Görümüm

2011

Adı : **Hamdi**
Soyadı : **ÇAKIROĞLU**
Doğum Yılı : **1929**
Doğum Yeri : **Çarşamba / SAMSUN**

Nerede doğdunuz? Kaç yaşındasınız?

Çarşamba'da doğdum. Seksen bir yaşındayım.

Kore'ye çağrıldığınızda neler hissettiniz?

Köylerden topladılar bizi. Komutan bize döndü ve; "Arkadaşlar, şuradan bir ateş parçası gelse ne yaparsınız?" dedi. "Ateşi söndürürüz." dedik. Daha sonra bize Kore'de savaş çıktığını ve çağrıldığımızı söyledi. Elbiselerimizi giydik ve İskenderun'a gittik. Üç Amerikan gemisi geldi ve bizi aldı. Yirmi altı gün yirmi altı gece hiç durmadan Kore'ye gittik. Gittiğimizde Çin orayı işgal etmişti. Biz beş bin kişiyle savaşa başladık. Her yer dağlıktı ve yollar çok dardı. Akşama kadar ayağımızda lastik ayakkabılarımızla yürürdük. Amerikan orduları altı orduyken biz sadece beş bin kişilik tek orduyduk. Biz bir dağa kaçtık, onlar da peşimizden geldiler ve bizi köşeye kıştırdılar ve savaşmaya başladık. Gece olduğunda astsubay bizi bir tepeye çıkardı; ama her yer karanlıktı ve nereye gideceğimizi bilmiyorduk. Bir köye gittik. Oradaki insanlar çok kötü durumdaydılar.

Neleri kullanarak savaştınız? Süngülerle mi?

Süngüleri piyade onbaşılar kullanıyordu. Biz tüfeklerle hiç yorulmadan savaştık.

Yanınızda şehit olan arkadaşınız var mıydı?

Evet. Bize destek olarak gelen bir arkadaşım kafasından vuruldu. Alaçam'dan bir arkadaşımı ise alıp götürdüler ve bir daha da ondan haber alamadık. Yüzden fazla arkadaşımız da kayboldu.

Unutmadığınız bir anınız var mı?

Bir gün sabaha karşı Çin uçakları etrafımızı sardı ve bizi taramaya başladı. Biz de kaçmaya başladık. Sonra bir uçak yanlış mermi attı ve köprüye, sulara düştü.

Orada kaldığınız yerler nasıldı?

Havalar çok yağmurluydu. Bir keresinde büyük bir sel bastı orayı. Köprüler hep yıkıldı, mahsur kaldık. Sonra bizi, uçaklardan ip salarak kurtardılar. Yattığımız yerler çok soğuktu.

Türkiye'den ne kadar asker vardı?

Beş bin beş yüz kişiydik.

Kore'de kaç ay kaldınız?

On dört ay kaldık. Her taraf dağdı, çok zor anlar yaşadık. Ramazan ayını da orada geçirdik. Hem

2011

oruç tutuyor hem savaşıyorduk. Bayram namazını kılarken de üstümüzde uçak dolanıyordu.

Başka anlatmak istediğiniz anınız var mı?

Bir kere arabayla savaşa gidiyorduk. Uçurumun kenarına geldik. Arabanın içindeydik ve sallanmaya başladık. Neredeyse düşecektik. Allah korudu bizi.

Peki, geri nasıl döndünüz?

Üç kafile halinde geri döndük. Gemiyle geldik. Deniz çok dalgalıydı.

Kore'de hangi milletlerden askerler vardı?

Türk, Amerikan, Yunan, İngiliz, Kanadalı, İtalyan vardı. On altı devlet vardı, hepsini hatırlayamıyorum.

Bize zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz.

Ben de size teşekkür ederim.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Hamdi Çakıroğlu'nu Evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Hamdi**
Soyadı : **KOÇAK**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **Ladik / SAMSUN**

Kaç yılında nerede doğdunuz?

1930 yılında Ladik'te doğdum. Otuz sene Amasya'da kaldım, otuz senede burada. Okul yoktu o zamanlar. Bir hafta gittim okula. Ama kendimi yetiştirdim. Dört tane çocuğum var üç kız bir oğlan, hepsi yüksekokul mezunu.

Savaşa gideceğinizi nasıl öğrendiniz?

Ben askerliğimi Erzurum'da yaptım. Orada askerleri topladılar. Savaşa gidilecek dediler. Kura çıktılar. Sene 1951 idi. Kura çıktık oradan İzmir'e gittik. İzmir'de üç-dört ay eğitim gördük. Gemi kocaman bir ada gibiydi. Gece gündüz bir ayda Kore'ye vardık gemiyle. Bir ay boyunca kara yüzü görmedik hiç. Yolda başka devletlerden de asker aldılar.

Gemide tahmini olarak kaç kişi vardı?

Sadece beş yüz kişi bizden vardı. Çok kalabalıktı. Oradan trenlere binildi. Cephelere varıldı. Cepheye yanaşırken top sesleri geliyordu. Bende topçuydum zaten. Kore o dönemler çok fakirdi. Kore ikiye ayrılmıştı zaten. Biri sağcı biri solcu. Solculara Rusya ve Çin yardım ediyordu. Sağcılara Amerika, Birleşmiş Milletler, Yunanistan, Türkiye, beş altı devlet yardım ediyor. Savaşta sürekli cephe değiştiriyorduk. Çocuklar yol kenarında çap satarlardı. Ekmeğe çap derlerdi. Alıyorduk onlardan ekmeğimizi. Ben Kore'de bir sene kaldım. Zor günler geçirdik. Kulağımdan kan gelirdi top seslerinden.

Savaş sırasında neler yiyebiliyordunuz?

Yemekler iyiydi. Yazın dondurma bile çıkıyordu. Kışın çay çıkardı. İyi baktılar bize.

Türkiye'ye döndüğünüz zaman nasıl karşılandınız burada?

İzmir'e indik önce. Kalabalıktı ortalık. Bandolar vardı. Madalya verdiler bize orada. Karşılama çok iyiydi. Amasya'da ise davul zurna ile karşılandık. Kavak'lı bir arkadaşım ile beraber gittik, beraber geldik.

Türkiye'ye döndükten sonra hayatınızda neler değişti ya da nelerin değişmiş olduğunu gördünüz?

Evlendim, dört çocuğum oldu.

2011

Döndükten sonra ne işle ilgilendiniz?

Terzilik yapıyordum. İşime devam ettim. Geçenlerde öğretmenin biri beni okula davet etti. Gittim bende. Bana bir kağıt verdiler ismimi süsleyerek yazmışlar. Talebeler geldi, sohbet ettik.

Günümüz Türkiye'sinde beklediğiniz, hak ettiğiniz değeri gördüğünüzü düşünüyor musunuz?

Bazı yerlerde görüyor bazı yerlerde görmüyorum. Ankara'da gaziler hastanesine otobüsle giderdim, madalyayı gören yer verirdi. Ankara iyi bu konuda, Samsun değil. Samsun'da pek çok insan gazilere gereken saygıyı göstermiyor. Gazi elbisesini giymeden çıkamıyorum dışarı, sıra bekleyemem ki.

Savaşla, sıcak çarpışmayla ilgili anılarınız varsa, anlatır mısınız?

Orada sivri bir tepe var. Gözetleme yeri. Orada kaldım on beş gün. Yiyeceğimizi aşağıya getirirlerdi iner alırdık. Havan mermilerini bize atıyorlardı tutturamıyorlardı. Bir keresinde gömlekle aşağıya inmiştik, yanımıza top mermisi düşmüş ama patlamamış. Sabahleyin görmüştük onu. Arkadaşlarımız ölüyor yaralanıyordu. Piyade olarak o gözetleme yerine gittik. Orada yaşadık onları. Bizde "topçunun zayıtı azdır; mezarı yoktur" derler. Az kalmadık bir sene kaldık. Geçende davetiye geldi, Kore'ye çağırdılar anma törenleri için.

Kore'deki arkadaşlıklarınız devam etti mi?

Görüşmedik. Ermeni bir arkadaşım intihara kalkışmıştı, onunla konuşmadığım için. Çok yakındık onunla. İntihar etmesine mani olmuşum.

Sorularımıza vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz.

Ben sizlere teşekkür ederim.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Hamdi Koçak'ı Evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Hamit**
Soyadı : **ALTINKAYNAK**
Doğum Yılı : **1931**
Doğum Yeri : **Bafra / SAMSUN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1931 Bafra Akgüney köyü doğumluyum. Beş çocuğum var. Üç kız üç erkek. Bir oğlum vefat etti (Alzheimer hastası).

Askere gitmeden önce durumunuz neydi?

Askere gitmeden önce çiftçiydim. Bekârdım.

Savaşa gitme haberini nasıl aldınız?

Samsunda askerlik yaparken, alay komutanımız bizi topladı: “Evlatlar, bizden Kore’ye, harp etmeye adam istiyorlar. Gönüllü gitmek isteyenler şu tarafa ayrılınsın!” dedi. 380. Piyade Alayının tamamı gönüllü çıktı. Alay komutanı “Bakın evlatlar, bunlar, vatan koruyan insanlar, gönüllü çıktılar! Buradan (eliyle işaret ederek) bu taraf gidecek, bu taraf kalacak dedi.” Bende gidenlere dahil oldum. Allah’ıma şükür burnum kanamadan geri geldim.

Gitmeden önce Türkiye’de eğitim aldınız mı?

Evet aldık. Yirmi beş otuz gün Samsun da kaldıktan sonra trenlerle İzmir’e gittik. Orada otuz gün Amerikan askerleriyle eğitim yaptık. Makineli tüfek eğitimi aldık. Makinelide olduğum için geleni tarardım. Bize yirmi bin tane mermi verdiler. Mermimiz boldu.

İzmir’den gemiye binerken nasıl uğurlandınız?

Millet limana toplandı. Selamete uğurladılar. “Türk cesurdur, Türk korkmaz, Türk çekinmez!” diye alay komutanımız bağırdı. Herkesin elinde bayraklar vardı.

Gemide Türklerden hariç, diğer ülkelerin askerlerinden var mıydı?

Sadece Türk askerleri vardı.

Hangi cephelerde savaştınız?

Inchon, Chinchon, Chorman, Vegas, Kumkale; bu cephelerin hepsinde savaştık.

Sizi Kore’de nasıl karşıladılar?

Bizi çok sevinerek karşıladılar.

Diğer ülke askerleri ile diyalogunuz oldu mu?

Pusan’da yirmi beş gün eğitim gördük. Diğer ülkelerin de askerleri vardı. Ama diğer ülke askerleri bize hiç yanaşmazdı.

2011

Yeme içme barınma ihtiyaçlarınız nasıl karşılanıyordu?

Bizi el üstünde tutuyorlardı. Yok diye bir şey yoktu. Türk'ü çok severlerdi. En cesur bizdik. En zor cephelere bizi gönderirlerdi.

Ailenizle haberleşebiliyor muydunuz?

Hayır, hiç haberleşemedim.

Oğlu anlatıyor: “Babamın okur-yazarlığı yokmuş. İki üç gün okula gitmiş, ancak ismini yazabiliyormuş, biraz da askerde öğretmişler. Dedeme mektup yazmış: “Baba ben falanca tarihte cepheye gideceğim, haberiniz olsun!” Dedem de cahilliğinden, adak adamayı bilmediğinden olsa gerek, oğluma bir şey olmasın, sağ salim dönsün, diyemiyor, geçiştiriyor. Dedemin bir tane hayvanı ölüyor, peşinden bir mektup daha yazıyor, bir hayvan daha ölüyor, üçüncü de yine ölüyor, yani babam her cepheye gitmesinde bir hayvan ölüyor fakat ilginç olan hayvanların hiçbir hastalığı yokken düşüp ölmesi!..

Cephede yaşadığınız ilginç bir olayı anlatır mısınız?

Kumkale cephesinde mevzilere dağıldık. Mevzideyken bir top mermisi tam önümdeki mevziye saplandı ama patlamadı. Sabah mayıncılar geldi onlar da “Çıkarmayalım, binbaşığı bekleyelim!” dediler. Sonra bütün subaylar ve binbaşı geldi. Binbaşı “Sağ olun yavrularım, cesaretliymişsiniz!” dedi. Sonra mayıncılar top mermisini patlamadan çıkardılar. Binbaşı bana yirmi adım git, oraya bir nişan dik dedi, sonra mayıncılar tel çektiler ve patlattılar, Allah sizi inandırсын, açtığı çukur göğsüme kadar geliyordu!

Oğlu anlatıyor: “Birlikten cepheye varana kadar yedi tane tepe varmış, orada çok şehit vermişler. Babamlar iki kişi kalmış, diğer arkadaşının da yanağına şarapnel parçası isabet etmiş, ağzı kan doluyor, konuşamıyormuş; takım arkadaşı olduğundan hangi mevzide kimin olduğunu biliyormuş. Mevziden mevziye geçmek için kanallar varmış, o kanallara cesetleri koyuyorlarmış, kanallar elli altmış santim kan doluymuş. Arkadaşı sırasıyla mevzileri dolaşıyormuş, babamın mevzisine gelince babama seslenmiş: “Sen sağ mısın?” demiş, babam “Sağım!” demiş. “Başka sağ var mı?” “Yok!” Oturmuşlar. Babam makineliyi bırakmış, normal tüfek almış. Herkes öldü biz niye ölmedik? Ne yapacağız, diye düşünüyorlarmış. O sırada bir Çin askeri gelmiş esir almışlar, kabloyla ellerini bağlamışlar. Üç tepe geçmişler, yolda Çinliyi de doyurmuşlar. Çıktıkları mevziler bombardıman uçakları tarafından bombalanmış; oradaki kum torbaları, kalaslar havada uçuşuyormuş; orayı yok etmişler; cesetlerde orada gömülmüş. Yedi tepe gidene kadar kimseden haber alınmadığı için, birliktekiler kayıtlarını yakmışlar, ölüm raporları tutulmaya başlanmış, bir de bakmışlar, babamlar esirle birliğe geliyor. Komutanı babamları görünce gözyaşlarına engel olamamış, sarılmış!

Ümidini yitirdiğin oldu mu?

Oldu çünkü sargıda kaldık, ileri muhabere karakolunda görevdeydik, bizi Çinliler sargıya almışlar. O zaman, “Biz buradan çıkamayız, Türkiye’ye dönemeyiz!” dedim. Sonra bizim askerlerimiz yetişti, Çinlileri önlerine kattılar, kimini öldürdüler, kimini esir aldılar. Sonunda herkes “Türk’ün önüne kimse çıkamaz!” dedi. “Türk” dedin mi herkes bizden korkardı!

İzmir’de nasıl karşılandınız mı?

Çok güzel karşılandık, çok duygulandık!

Cephede yeme, içme, barınma nasıldı?

Bizim mutfağımız vardı. Amerika’nın verdiği yiyecekleri yapar, yedik. Mevzide yataydık ama nöbeti hiç bırakmazdık.

2011

Kore halkı Türklere nasıl davranırdı?

Bizi çok severlerdi. Biz de onlara çok yardım ederdik, çok fakirlerdi, yemek verirdik ama yetmezdi. Hatta bizim döktüklerimizi toplayıp yerlerdi.

Komutanlar nasıldı?

Ahh, ahh!.. Bizi öyle severlerdi ki, sırtımızı sıvazlardı! Başımızda Tahsin Yazıcı vardı çok muhterem bir adamdı.

Kore'de Türk askeri nasıl tanınırdı?

Pusan'da nöbet tutuyordum, Çinliler hücum ettiler, ben de makineli tüfekle tarıyordum, çok zayıf verirdik ve sonra çekildiler. Amerikalılar geldi, "Türkler çekilsin, burada biz duracağız!" dediler. Ama bir saat duramadılar, hepsini esir aldılar, götürdüler. Bizde peşlerinden gittik, sonra çatışmaya başladık, Çinlileri perişan ettik. Amerikalıları kurtardık. Bizden, Çinliler çok korkarlardı. Amerikalılara "Türk askerini buradan çek, yirmi dört saat savaşalım, sonunda kazanamazsak teslim olacağız." derlerdi.

Tekrar çağırısalar gider misiniz?

Giderim, hiç korkmam, Allah'ıma şükürler olsun!

Kore'de en çok özlemini çektiğiniz şey neydi?

Hiç aklımıza gelmezdi. Çünkü hiç umudumuz yoktu ki!.. Aklımız daha çok Çinlilerdeydi. Gelseler de vursak, diye düşünürdük. Ama en çok anam ve yaptığı yemekler aklıma gelirdi.

Gazilik hissini anlatır mısınız?

Çevremdeki herkesten Allah razı olsun! Beni hiç boş bırakmadılar. Çok severler, sayarlar. Bu da çok güzel bir duygu!..

Türk gençlerine tavsiyeleriniz nelerdir?

Korkmayın, cesaretli olun. Türk'üz biz, Türk! Biz büyük destanlar yazdık! Bunu devam ettirmek sizin göreviniz!..

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Hamit Altınkaynak'ı Evinde Ziyaret Ederken

2011

19 Mayıs 1953 Kore'de Türk Tugayında Törenden Bir Görünüm

2011

Adı : **Hasan**
Soyadı : **CİNKE**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **SAMSUN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1930 Samsun merkez doğumluyum. Evliyim, iki oğlum, bir kızım, dört tane de torunum var. Astsubay emeklisiyim.

Kore'ye gitmeden önceki durumunuz neydi?

Kore'ye gitmeden önce evli değildim ama nişanlıyım. Astsubay üstçavuş ordonat makinisttim. Ben normalde sanat okulu mezunuyum. Milli Savunma Bakanlığı adına okudum. Beş senede okulu bitirdim. İhtiyaçtan dolayı bizi Astsubay rütbesiyle başmühendis olarak İstanbul Zeytinburnu'ndaki fabrikalarda görevlendirdiler.

Kore'ye gitme haberini nasıl aldınız?

Bir arkadaşımınla beraber İstanbul Zeytinburnu'na tayin olduk. Ağabeyim Kore'deydi, ben de heveslendim. Gazetelerin yazılarından, Celal Dora'nın, Tahsin Yazıcı'nın kahramanlıklarından çok etkilendim. E tabii genç olmanın da verdiği heyecan vardı. Ankara'da tanıdığımız bir binbaşı vardı. Milli Savunma Bakanlığı'nda 3.şube personel müdürüydü. Ona mektup yazdım, dilekçe yazıp göndermemi istedi. Dilekçeyi yazdım ve gönüllü gitmek için kabul edildim.

Kore'ye gitmek için özel bir eğitim aldınız mı?

Gönüllü olarak kabul edildikten sonra İstanbul'dan Ankara'ya giderek altı ay kurs gördük. Dil eğitimi de veriyorlardı. Aynı zamanda hem biz kurs görürken, acemi askerlere de direksiyon eğitimi veriyorduk. Altı ay kaldıktan sonra İzmir Bornova'ya geçerek üç ay da yine erlere uzun yol eğitimi verdik. Eğitimlerin sonunda Amerikan gemisine bindik, gittik.

Sizi yolcu ederlerken neler hissettiniz?

Gemi Konak Meydanı'na yaklaştı. Ama bütün İzmir halkı oradaydı ve bizi uğurladılar. Beni yolcu etmeye Gölcük'ten kayınbirader geldi. Gemiden karşılıklı el işaretleriyle konuşuyorduk ama dönmem imkânsız, diyordum. Ne kadar kalacağımız belli değildi. Bizden önce çok zayıt verildiği için korkmaya başlamıştk.

Gemi yolculuğunda neler yaşadınız?

Gemi yolculuğu biraz sıkıntılı geçti. En çok zoruma giden, subayları ayrı yerlerde yatırıp, biz astsubayları erlerle aynı yerlerde yatırmaları oldu. Ben bir rütbeli olarak, aynı yerde yattığım

2011

erleri nasıl idare eder, nasıl komut veririm ki. Bunu yanında üç dört gün gemide hapis yattım. Rahatsızdım, kalkamadığım için böyle bir ceza aldım. Geminin burun tarafında depo gibi bir yer vardı, bizi oraya koydular. Geminin on on beş tane kaptanı vardı. Onlardan biri bizi orada gördü. Erleri yemek fırınına, beni de mutfağa verdi. Mutfakta hizmet eden askerlerin başında görev yaptım. Allah'a Şükür orada karnımı iyi doyuruyordum. Çünkü normalde kâğıt gibi bir ekme ve az yemek veriyorlardı. Mutfaka geçince karnım doydum. Yemekhanede bazen Yunan askerleriyle karşılaşırdık ama onlar yumurtalı domuz eti yiyorlardı. Biz de tiksindiğimiz için girmiyorduk. Kore'ye varmadan önce Sasoba limanına uğradık. Orada üç dört gün gemide kaldık, ikmal yaptık. Oradan uçakların refakatinde Pusan'a gittik.

Kore'ye ayak bastığınızda neler hissettiniz?

Harbe gidiyoruz ama ne maksatla gittiğimizi bilmiyorduk. Askerliğin verdiği korku, eziyet, moral bozukluğu karıştı, ne olduğumuzu anlamadık. O gece çadırlar kurulmuştu. Bir fırtınanın peşine felaket bir şekilde yağmur bastırdı. Çadırlar yok oldu gitti, kaldık suların içinde. Berbat bir geceydi. Sonrasında trene bindik ama trenin camı falan yoktu. Yan tarafları tel parmaklıktı. Tren yolculuğu bir gün sürdü. Yolculuğun sonunda İnjanpo cephesine gittik. Orada iki üç ay kaldık, diğer askerlerimizi devir teslim için bekledik. Araç-gereç, cephane, silah, giyecek gibi şeyleri bizden önceki kafilenden devraldık.

Kore'de savaş sırasında neler yaşadınız?

Biz sıcak çatışmaya girmedik. Ordonat bölüğü olarak geride kaldık, geri hizmet yaptık. Ama çok ağır bir görevimiz vardı. M-543 adında bir araç kurtarıcı verdiler. Görev, araçları kurtarmaktı. Bir çipimle, on tanede askerim vardı. Kumanyamızı veriyorlardı, bir de kart verdiler. Verdikleri kartla her gittiğimiz birlikten, yabancı da olsa, bütün ihtiyacımız karşılanıyordu. Ama en çok yiyeceğimizi PX'ten (NATO'nun Alışveriş merkezi) temin ediyorduk. Orası da paralıydı. Halkın yemekleri yenecek gibi değildi. Çünkü yetiştirdikleri ürünler, karpuz, kavun gibi yiyecekler insan dışkıyla yetiştiriliyordu. Yollardaki top izlerini dolduruyorduk, devrilmiş. Bazı zaman oldu ki bir ay kestane yedik. O da bir ağacın gölgesinde dinlenmek için arabanın üzerine çadır kurmuştuk. Bir fırtına çıktı. Meğerse altında durduğumuz ağaç kestane ağacıymış. Bütün kestaneler fırtınadan aracın üzerine döküldü, bizde toplayıp karavana kazanında haşladık. Görevimiz daha çok Seul çevresiydi. Yolları, tren yollarını kontrol ediyorduk. Her hafta Seul'e gidip iki gün kalıyorduk. Daha sonra Türklerin kullandığı araçlar hurdaya çıktı. Yeni araçlar geldi. Checkpoint denilen bir yer oluşturuldu. O noktaya eskileri götürüp, yeni araçları alarak birliklere ulaştırıyorduk. O zaman biraz rahatladık. Çünkü kurtarıcı görevi bizi çok yıpratmıştı.

Kore'de yaralandınız mı?

Yaralanmadım. Ama uçaklar çok alçaktan uçuyordu. Bizi bombalamak için değil, düşmanı bombalamak için, ama çok alçak uçuyorlardı. Onların sesinin yüksekliğinden kulağım görevini yitirdi. Görev ağır olduğu için sarılık oldum. Çünkü görev hem stresli, hem de ağırdı. Biz savaştan değil en çok gerillalardan korkardık. Çünkü görevimiz geziciydi. Takviye almadan bir araçla geziyorduk. Yemek yemek için tesadüfen bir sıhhiye birliğine gittik. Binbaşı geldi, kartımızı gösterdik. Binbaşı hasta olup olmadığını sordu. Ben de " Bir şeyim yok!" dedim. Muayene etti ve "Sende sarılık hastalığı var. Safrakesen görev yapmıyor. Birliğinize yazı yazacağız, senin yerine birisini gönderecekler. Seni bölükte yatırmamız gerekiyor." dedi. Bölükte bir hafta yattım. Oradan beni uçakla Japonya'ya Aneks Hastanesine yolladılar. Japonya'da da atölyeler vardı. Orada döner abajur yapmayı öğrendim, seramik işini öğrendim. Üç ay sonra aynı görevime geri döndüm.

2011

Umudunuzu yitirdiğiniz oldu mu?

Döneceğimizi hiç ummuyorduk. Harbe gitmişsin, her yer ateş altında... Bomba bugün düşer, yarın düşer; jetler, bombalar; bugün ölürüz, yarın ölürüz korkusu, stresi, moral bozukluğu, hepsi vardı. Ama arkadaşların samimi havası içerisinde birbirimizi teselli ediyorduk. O avantajımız vardı. Kendimizi spora vermiştik. Boş zamanlarımızda boks yapıyorduk.

Temizlik ihtiyacınızı nasıl karşılıyordunuz?

Her gittiğimiz askeri birlikte hamamlar vardı. Giriyor, yıkaniyorduk. Çıkınca görevli askerler vardı. Kafamızdaki şapkanın ölçüsüne varana kadar alıyorlardı. Üstümüze tam olacak şekilde kıyafetler veriyorlardı. Değişmeye gerek kalmıyordu. Rütbeli olduğumuz için bize yeni veriyorlardı. Askerlere de yıkanmış, onarılmış kıyafetleri veriyorlardı.

Kore halkı nasıldı?

Halkı çok fakirdi, açlardı. Kaç sene harp görmüş halk nasıl olsun? Hiç erkek kalmamıştı. Hep kadınlar, çocuklar ve yaşlılar kalmıştı. Ama bizi çok tutuyorlardı. Türkiye’de sayılmadığımız kadar orada sayılıyoryduk. Bizi çok tutuyorlar ama açılmıyorlardı. Japonya’ya izne gittiğimizde bile el üstünde tutuluyorduk. Yani Japon halkı da izi çok seviyordu.

Ailenizle haberleşebiliyor muydunuz?

İki-üç günde bir mektuplaşırdık. Kargo gelirdi, mektupları onlara verip gönderirdim.

Döndüğünüzde nasıl karşılandınız?

İzmir limanına geldik. Merdivenden indik ama daha sonrasında yere ayak basamadık. Hep havalardaydık. İnsanlar bizi sırtlarında taşıdı.

Döndükten sonra hayatınıza nasıl devam ettiniz?

İstanbul’a gelip askerlik görevime devam ettim. Aynı zamanda ticaret de yaptım. Erzurum’da şal dokumayı öğrenmişim, şal yapıp sattım. Sonra mobilya yapmaya başladım. İstanbul Zeytinburnu’nda Kore’de iken öğrendiğim abajur yapımına başladım. On beş- yirmi kişinin çalıştığı bir atölye açtım. Seramik, düdüklü tencere, ütü, elektrikli ocaklar yapıp sattım. Ama çok çile çektim, çok çalıştım.

Gazilik hissi nasıl bir duygu?

Gazi olmanın Türkiye’de, Samsun’da hiç değeri yok. Gazi olduğumu saklıyorum, utanıyorum. Samsun’da devletin verdiği gazi kartını otobüs cemiyeti kabul etmedi. Bizi otobüse bindirmediler. Bir iki ay kart işe yaramadı. En sonunda valiye yaza yaza kabul oldu. Bir gün özel hastaneye gittim, muayene etmeden yolladılar. Nerede kaldı bizim gaziliğimiz. Ama hepsi böyle değil.

Son olarak gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Çok çalışınlar. Ekmek parası kazanmak, geçinmek hiç kolay değil. Ben herkese aynısını söylüyorum, çalışın utanmadan çalışın, üretin. Vatani böyle kalkındırabilirsiniz.

2011

Kore Gazimiz Hasan Cinke'nin Savaş'a Gittiği Dönemdeki Fotoğrafi

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Hasan Cinke'yi Evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Hasan**
Soyadı : **DOĞANCI**
Doğum Yılı : **1923**
Doğum Yeri : **ORDU**

Kore'ye ilk gidişinizden bahseder misiniz ?

Samsun'da topçu askeriydim. Topçulardan elli kişi, piyadelerden de beş yüz asker istendi. Elli kişi de, hepimiz de gönüllü gittik. Epey zaman oldu geleli, yuvarlana yuvarlana bu zamana kadar geldik Allah'ın izniyle. Geldik gidiyoruz işte ne bileyim.

Neler yaşadınız Kore'de? Nasıldı ortam?

Ortam hiç iyi değildi. Savaş vardı. Savaş da kuzey-güney savaşıydı. Birbirlerine savaş açmışlardı. Biz orada iki tabur ve bir tümen ile taarruz yaptık. Ne bizim tabur kaldı ne de tümen . Çok şehit verdik. Savaş ne biçim bir şey biliyor musunuz? Savaş çocuk oyuncuğına benzer. Yani nasıl benzer? Bir gün savaş durdu. Ne savaş varmış, ne bir şey varmış, ne dargınlık varmış. Böyle bir yaşantıyı yaşadık. Dargınlık da yok. Ne bileyim, savaş da bitmiş.

Samsun'da mı doğdunuz?

Esas Orduluyum. Samsun'da askerlik yaptım. Topçu olarak buradaydık. 15. Topçu Alayı vardı Samsun'da. Oradaydık.

Savaşa gittiğinizde evli miydiniz?

Elbette; üç çocuğum vardı. Otuz yaşında vardım askerlikte... Babamın iki tane çocuğu savaşa gitmiş. Cephe, birlik savaşı derler o savaşa... Ne mektup, ne kağıt, ne bir şey... İki de askerde kaybolmuş gitmiş.

Kore'ye vardığınız da sizi doğrudan savaşa, cepheye mi gönderdiler; yoksa bir eğitim filan aldınız mı?

Hiç bir şekilde eğitim almadık. Doğrudan savaşa girdik. Ne eğitim aldık, ne bir şey... Ama; bize öyle bir eğitim verdiler ki burada, uçan kuşa yetiştirdik. Güçlüydük, gençliğimiz de vardı. Eğitimimiz de vardı.

Dönüşünüz nasıl oldu?

Gemiye bindik yine. Gittik geldik işte.

Bulduğunuz bölgenin adını hatırlıyor musunuz?

Son bölgemiz Pusan şehri diye bir yerdi. Orada yaptık askerliğimizi. Şehitlerimiz de orada.

Oradan kalan unutamadığınız anılarınız varsa anlatabilir misiniz?

Orada tarlaya gittim, tarla yapıyorlardı. Piriñ tarlaları. Ama; seyrek. Ben burada da piriñ tarlası yaptım. Burası dünyanın en verimli yeridir. Çok güzel bir yer burası.

Orada sıcak bir çatışmaya girdiniz mi?

Biz topçular, aman aman, hep çatışmadaydık. Topçu askerleri, ne zaman çatışma olsa Amerikan kuvvetlerine destek verirdi. Biz pek savaşmazdık daha ziyade Amerikan kuvvetlerine destek verirdik.

2011

Savaştiğınız insanlar hangi millettendi?

Hepsi Çinli idi. Koreliler zaten Çinlilere benzerler. Gözleri kapalıdır onların. Koreliler birbirine düşmüş, birbiriyle savaşmış. Zamanında Türkiye’de de olmuştu.

70’li yıllarda bizde de bir sağ sol sıkıntısı yaşandı.

Yaşandı, evet.

Dikkat etmek lazım.

Eskiden şu duvarlar hep resim idi. Gençlerin işleri güçleri resim yapmak idi.

Peki, Kore’de günleriniz nasıl geçiyordu?

Oranın saati ile buranın saati arasında tam olarak sekiz saat fark var. Orada askerlik mıntıka temizliği ile başlar.Gerçi her yerde öyledir. Bakımımız çok iyidi. Arkadaşlarla güreşirdik.

Amerikalılarla aranız nasıldı?

Amerikalılar bizim cephe komşumuz idi. Ne zaman onların yanına gitsek bize çay ikram ederlerdi. Aramız çok iyi idi. Aramız orada Yunanistan ile iyi değildi. Bizden uzak dururlardı. Pek anlaşamazdık. Biz gemide oyun oynarken biri karıştı bize, orada tatsız olaylar yaşandı.

Kore’de günleriniz rahat geçmiş herhalde, bir sıkıntı yaşamamışsınız.

Sıkıntı hiç yaşamadık. Yirmi beş çeşit yemek vardı. Lokantada olmaz öyle yemekler.Yemekler bol idi.

Hasan amca; Kore’den döndükten sonra nasıl karşılandınız? Nereye gittiniz ilk önce, gemiyle geldiniz herhalde?

İlk önce gemiyle İzmir’e gittik. Sonra oradan Samsun’a geldim ve köyüme geçtim. İyi karşılandım, komşular sağ salim döndüğüme sevindi.

Peki, buraya döndükten sonra Kore gazi olmanız hayatınızda ne gibi değışiklikler meydana getirdi?

Beni öyle bir karşıladılar ki utandım yani.

(Köy sakini) Saygı duyuyoruz gazimizle.

Jandarma askerleri çok iyi karşıladı. Köyde birbirimiz tanıdığımız için pek bir değışiklik olmadı.

Çok teşekkürler.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Hasan Doğancı’yı Evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Hasan**
Soyadı : **MUTLU**
Doğum Yılı : **1929**
Doğum Yeri : **Alaçam / SAMSUN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1929 Alaçam doğumluyum. Evliyim. Şu anda Bafra Doğanca beldesinde ikamet etmekteyim. Felç geçirdim, sağlık durumum iyi değil!

Kore'ye gitmeden önceki durumunuz neydi?

Askere gitmeden önce evliydim, çocuğum yoktu. Çiftçilik yapıyordum.

Kore'ye kaçınıcı kafilde gittiniz?

1.kafile gittim.

Sınıfınız neydi?

Topçuydum.

Kore'ye giderken gemiye nereden bindiniz?

İskenderun'dan.

Kore'de hangi cepelerde savaştınız?

Kunuri cephesinde savaştık.

Kunuri cephesinde neler yaşadınız?

Kunuri'de çok çatıştık. Gecesi belli değildi, gündüzü belli değildi. Kunuri'de gece cepheyi çevirmişler. Aydınlatma mermisi attılar. Ortalık gündüz gibi oldu. Geri çekildik, mevzi tuttuk. İki katlı mevziye girdik. Hepsi geldi, bizim cepheyi sökemediler. Daha sonra onlar geri çekildi. Sabah oldu bir sürü kırılanla(ölenle) yaralı vardı. Ölüleri çiğneyip geçemedik. Amerikalıların yol makinesi geldi, yoldaki ölüleri sürüdü. Yol makinesi yolu açtıktan sonra ileri taarruz ettik. Kunuri'de bir boğaz vardı. Ruslar, Çinlilerin paşasına "Türkler burada sizi bir gecede mahvederler!" demiş. Çinlilerde bunun üzerine geri çekildiler.

Kore'de başka neler yaşadınız?

Orada Amerika bizimle beraberdi, Çinlilerle savaştık. Amerikalıları hep biz kurtardık. Onlar savaş yapmayı bilmezlerdi. Askeri de yapamaz, kendi de yapamaz! En kuvvetli asker Türklereydi. Çinliler her yere mayın döşemişlerdi. Parça parça etler havalarda uçuyordu. Mayına basan bir çocuğun parçaları havada uçuyordu. Allah bir daha göstermesin! Üç gün üç gece yağmur yağdı. Selden dolayı her yer deniz gibi oldu. Amerikan helikopterleri bizi suyun içinden kurtardı. Bizi alıp karaya çektiler. Toplar yıkandı, temizlendi, Amerika'ya geri gitti. Sonra yeniden Amerika'nın gönderdiği toplar ve tanklar geldi. Mustafa Güneş adında bir arkadaşım vardı. Alaçamlıydı. Ben 1.topta, o da 2. toptaydı. Onunla bir daha görüşemedim. Şehit olmuş. Oğluna madalyalarını göndermişler.

2011

Kore’de yaralandınız mı?

Ben hiç yaralanmadım ama yaralı kurtardım. Askerin birisi top arabasından düştü. Onu omzuma attım, sıhhiye arabasına taşıdım. Yüzü gözü yaralanmıştı. Ama kurtulup kurtulmadığını bilmiyorum.

Kore’de yeme, içme, barınma gibi ihtiyaçlarınız nasıl karşılanıyordu?

Güzel yemekler veriyorlardı. Kutular içinde yiyecekler veriyorlardı. Konserve veriyorlardı. Hazır pişmiş komposto veriyorlardı. Hep mevzide yattık. Hiç çadır görmedik.

Hiç umutsuzluğa kapıldığınız oldu mu?

Ne acıktığımı bilirim, ne susadığımı, ne de ölüm gelir aklına. Orada öyle şeyler aklına gelmez. Allah kuvvet verir, ileri gitmek istersin.

Kore’de ne kadar kaldınız?

İki sene kadar kaldık. Amerikan generali, Tahsin Yazıcı’nın yanına gelip “Askerin yoruldu. Sizin üzerinize iki kere asker değişti. Gelecek askerler de öğrensinler.” dedi.

Ailenizle haberleşebiliyor muydunuz?

Ne haberleşmesi? Ne ben mektup yollayabildim, ne de ailemden mektup aldım! Sadece giderken, gemiye binerken birisine “Alaçam’a gelmeyeceğim.” diye mektup yazdırdım.

Döndüğünüzde nasıl karşılandınız?

Bizi İzmir’de karşıladılar. Çoluk çocuk herkes oradaydı.

Döndükten sonra hayatınıza nasıl devam ettiniz?

Döndükten sonra da çiftçilik yaptım. Ekmediğim şey kalmadı. Çok çalıştım, yine de duramıyorum. Ama hastalığım engel oluyor. Güneş olursa bahçeye iner sandalyeme otururum. Sandalyemin biri orada biri diğer tarafta. Güneş neredeyse oraya oturuyorum. Dünyayı hissediyorum, ışık alıyorum, nefes alıyorum. Hayat böyle geçer mi?

Gazilik hissi nasıl bir duygu?

Allah hepinize nasip etsin! İki ceketimin yakaları madalyalarla dolu!

Gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Bu ülke için çok çalıştık, çok savaştık. Savaş zor zanaat. Namazınızı kıldıkça bize dua edin.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Hasan Mutlu’yu Evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Hasan**
Soyadı : **ŞEN**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **GÜMÜŞHANE**

Öncelikle kendinizden ve ailenizden bahseder misiniz?

Benim babam Gümüşhane Torul'ludur. Ben ise Avucuk'ta doğdum. Daha sonra Samsun'a geldik. Samsun da iki kardeşim okudu. Ben okuyamadım. Birisi bakanlık müfettişi, birisi de öğretmen oldu. Öğretmenliğini Berlin'de yapıyor. Benim üç çocuğum var. İki kız, biri erkektir. Oğlum ve gelinim emekli oldular. Kızımın biri Muğla'da (Simav) doktor, diğeri ise Uşak'ta vali muavini olarak görev yapıyor.

Gitmeden önce Kore hakkındaki düşünceleriniz nelerdi?

O zamanlar on sekiz, yirmi yaşındaki bir adamın düşüncesi ne olur? Havada bulup tavada yemeye çalışır. Şimdi işin aslı şu:

Bizim bu denli sıkıntı çekmemiz yine bizim atikliğimizdendir. Her yere saldırdık. Olsun diyorduk. Ama ne olsun? Canımız gitti. O kadar arkadaşım orada şehit oldu. Şimdi benden başka bir arkadaşım dahi kalmadı. Ne desem ben sana. Hepsi öldüler.

Peki, Kore'de neler yaşadınız? Ne gibi zorluklarla karşılaştınız?

Ben şimdi sana şunları söyleyeyim:

Buradan giderken General Walkersen isimli bir gemiyle gittik. Bu bir Amerikan gemisiydi. Yaklaşık olarak yirmi dokuz günde Pusan Limanı'na indik. Daha sonra cepheye gittik. Cephe gerisinde kamplardaydık. Üç ay kadar kaldık. Üç ay sonra cepheye gittik. Hiçbir şehre, yerleşim yerine ben gitmedim. Gerilla eğitimi gördüm. O yüzden ben her akşam keşfe çıkardım. Yani dağlardaydım. Hiç şehir görmedim. Kimseyle de yani Korelilerle muhatap olamadım. Şehirlerle hiç ilişkim olmadı; ama bütün cepheleri gezdim. Kumkale, Çorman, Vegas, Papazan Cephe... Bu cephelerin hepsine gittim ve hepsinde de görev yaptım.

Kore'de başınızdan geçen ilginç bir anınızı anlatır mısınız?

Neler çekmedik ki? Bir keresinde havan topu düştü. Biz toprağa gömüldük. Çıkardılar bizi. Daha sonra bunkerin üzerinden çıktım. Baktım ki bir adam yatıyor. Tahrib kalıbı var. Sırtında taşıyor. Hani bizim çobanlar hayvanlarını otlatmaya götürürken azık götürürler ya; öyle bir çanta. Yatıyor bunkerin üzerinde. Kafatası yok. Beyni hep delik deşik olmuş, beyin meyini kalmamış. Kim bilir havan parçası mı vurdu, top parçası mı ya da hardtrack mermisi mi geldi? Böyle çok hadiselerimiz oldu. En son üç kişi orada bıraktılar bizi. Adanalı Seyfi Kâhya, Gümüşhaneli

2011

Mehmet Saçtan ve ben Hasan Şen... Bütün bölük geriye çekildi. Ondan sonra biz onların peşinden geriye döndük. Hadiseler çok. Anlatılacak hem çok şey var; hem hiç bir şey de yok.

Peki, bugünden baktığınızda Kore Savaşı hakkındaki görüşleriniz nelerdir?

2001 yılında tekrar gittim ben Kore'ye. Adamlar hiç durmamış çalışmışlar. Bütün yaşamları boyunca gerek Japonların gerek Çinlilerin gerekse de Rusların istilalarına uğramışlar. Bu arada bunların çekmiş olduğu zahmetler, çocuklarının perişanlığı... Şimdi hepsini yeniden yapmışlar. Öyle bir bina yapmışlar ki iki günde gezemezsin. Ayrıca hiçbir şeyi de noksan değil. Asansöründen tut, her odasında ayrı ayrı kameraları var. Bu durum karşısında bunların ataları, "Nereden nereye geldik?" diye çocuklarına anlatıyorlar.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Hasan Şen'i Ziyaret Ederken

2011

Adı : **İhsan**
Soyadı : **GÜNAYDIN**
Doğum Yılı : **1933**
Doğum Yeri : **Perşembe / ORDU**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

İhsan GÜNAYDIN, 1933 yılında Ordu ilinin, Perşembe ilçesine bağlı Kurtuluş Köyü'nde doğdum.

Savaşa gitme haberini nasıl aldınız?

Kore'ye gittiğimde yirmi yaşında bir astsubaydım. Kore'ye tayinim çıktığında Konya'da 1.Ordu Karargâhı'nda çalışıyordum. Bizim bölüğü İzmir Bornova'da topladılar. Kafileyi alacak gemi İzmir Limanı'na yaklaşıncaya kadar biz İzmir'de kaldık. Tugayı ikiye böldüler. Biz önce gittik Bir Amerikan gemisi ile hareket ettik. Bizden sonra ikinci katile yola çıktı. Aramızda en az bir iki ay fark vardı. Biz gittikten sonra Kuzey Kore'de Panmunjon adında bir kasabada silahlı kuvvetler birleşerek konuştular ve ateşkes antlaşması yaptılar.

Gemi yolculuğu nasıl geçti?

Yirmi altı gün yirmi altı gecede Kore'ye gittik. İzmir'den çıkınca; Akdeniz, Süveyş Kanalı, Kızıldeniz, Hint Okyanusu, Çin Denizi, Pasifik Okyanusu, Japonya Denizi güzergahında gittik. Giderken Yemen'in limanı Aden'e uğradık. Şu andaki isimi Siri Lanka olan Hindistan'ın en güney ucunda bir limana uğradık. Yedi sekiz saat kaldıktan sonra Singapur'un içinden geçerek Japonya'nın Sasoba limanına vardık. Japonya'dan dönerek Kore'nin Pusan limanında indik.

Kore'ye vardıktan sonra ne yaptınız?

Orada bizi savaş yapacağımız bölgeye konuşlandırdılar. Oraya giden birlikleri arazi ve çevreyi tanınması için üç ay istirahatte tutuyorlar. Üç ay sonra cepheye veriyorlar. Altı ay o cepheye savaşıyorsun, sonra cepheyi teslim edip geri çekiliyorsun.

Kore'de ne kadar kaldınız?

Kore'de kalış zamanımız bir sene. Yalnız gidiş-gelişte geçen zaman hariç.

Yeme içme barınma ihtiyaçlarınız nasıl karşılanıyordu?

Amerikalılar o işleri çok güzel yönetiyordu. Meyvelerin üzerine tarihi ile beraber damga vuruyorlardı. Ben orada 20 sene önce buzhaneye konmuş elmayı yedim. Amerikalılar cepheye bize dondurma dahi yedirdiler. Bizde buzdolabı yoktu, buzdolabını tanıımıyorduk. Biz onları alıp

2011

da yiyene kadar eritiyorduk. Amerikalılar zengin bir ulus, askerlerine iyi bakıyorlar, bizi de iyi iâşe ediyorlardı. Eti, tavuğu hiç eksik etmiyorlardı. Amerikalılardan aldığımız iâşeleri tugayda bizim aşıçlarımız pişirip yemekhaneye getiriyorlar, bizde oradan karavanalarla yemeklerimizi alıp subay, astsubay, erat yiyorduk. Çadırlarda kalıyorduk. Kaldığımız bölgede büyük bir çadır kurmuştuk. Dörder kişi kalıyorduk. Subay, astsubay, erler ayrı ayrı kalıyordu. Kışın mazotla ısıniyorduk. 150 litrelik mazot bidonunu çadırın arkasına koyuyorlar, oradan hortumla çadırın içindeki sobaya veriyorlardı. Sobayı yakıyorduk, mazot bitene kadar ısıniyorduk. Çadır zaten çift katlıydı; dışında esas su geçirmez branda, içinde beyaz bir örtü.

Halkla ilişkileriniz nasıldı?

Kore halkının erkekleri hep savaşta, geride kadınlar, çocuklar ve yaşlılar kalmış tabii. Durumları perişan çünkü üretim yapacak kimse yok, haliyle aç kalıyorlar! Kimsesiz çocukları tugayımız toplamıştı. Ankara İlkokulu adında bir okul kurmuştu, okulun öğretmenleri subay astsubaylardı. Onlara Türkçe öğretiyorlar, eğitim veriyorlardı. Kore halkı kadirşinas bir millet. Hiç nankör değiller. Onlara yaptığımız iyiliği hiçbir zaman unutmadılar. 1997'de Düzce depremi oldu. O arada uluslararası yardımlar geliyor, Kore devleti de yardımda bulunuyor, az bir miktar yardım göndermiş, miktarını bilmiyorum da. O Ankara İlkokulundan yetişmiş Koreli bir delikanlı demiş ki devletim adına utanıyordum bu kadar az yardım olur mu? Kendisi bir yardım kampanyası başlatmış. Üç milyon doların üzerinde kampanyadan para toplanmış ve Türkiye'ye göndermiş. Yapılan iyilikleri hiç unutmadılar.

Kore halkının durumu nasıldı?

Burada şimdi, öğrenci gençlerimiz var ama onlar da duysunlar, öğrensinler savaşın çok kötü bir şey olduğunu. Açlık insana her şeyi yaptırıyor. Ben on beş yaşındaki bir kız çocuğunun elinden tuttuğu 3-4 yaşlarındaki kardeşi ile kendini sattığını gördüm. Savaş bu kadar acımasız işte. Allah hiçbir ülkeye savaş göstermesin, 15 yaşında bir çocuğu düşünebiliyor musunuz çocuk, çocuk bu acırsınız, çocuk karnını doyurabilmek için kendini satıyordu bunu gözümle gördüm . Kore halkı bizden hiçbir zaman şikâyetçi olmadı. Onlar aç kalıyorlardı, bizim birliklerin kenarlarına geliyorlardı, bizim erlerimiz bile gelen insanlara yardım ediyorlardı. Yenmeyen ekmeği çöpe atacaklarına onlara veriyorlardı, onlar da alıp çocuklarına götürüp yediyorlardı. Gençler gitmiş askere çocuklar, kadınlar ve ihtiyarlar kalmış, üretim yapacak güç kalmamış, millet yarı aç yarı tok!

İklim şartları nasıldı?

Otuz sekizinci arz dairesi (Paralel) zannederseniz Erzurum'dan geçiyor, biz Kore'de o arz dairesi üzerindeydik, iklimi biraz sertti. Ben Erzurum'da da kaldım, Erzurum kadar olmasa da sertti. Yalnız çamlık ve kestanelikti. Japon işgali sırasında Japonlar uçaklarla havadan tohum ekmişler ve daha sonra onları koruma altına almışlar.

Ailenizle iletişiminizi nasıl sağlıyordunuz?

Mektupla haberleşiyorduk. Mektuplarımız Amerika üzerinden geliyordu.

Kore'de hiç unutamadığınız bir hatıranız var mı?

Ben hiç savaşa girmedim. Ben gittim, ben gittikten iki ay sonra antlaşma yapıldı. Ondan sonra tek silah atılmadı. Fakat üçüncü değıştirme tugayından anlatmışlardı bize: Cephelerin çok yakın olduğu bir tepe varmış, Kuzey Kore askerleri o tepenin içinden bizim cepheye doğru bir tünel kazmışlar ve oraya bir tane keskin nişancı yerleştirmişler. O keskin nişancı bizim avcı çukurlarından başını kaldıranı vuruyormuş, Tugay komutanı suç işlemiş subay, astsubay ve erata demiş ki " Siz bu tepeyi işgal eden bu düşmanı bertaraf edin sizi af edeceğim!" Onların hepsini hapishaneden çıkarmış. Bir er, herhalde İzmirliymiş, o bir gurup arkadaşı ile dağa

2011

tırmanmaya başlamış. Düşman da onların yaklaştığını sezmiş. Sürünürken tüfeğinizi önce ileri doğru uzatırsınız, sonra kendinizi çekersiniz. Tam böyle zirveye tırmanırken, düşmanın silahını ileriye doğru ittiğini görmüş ama gece, bu arada bizimkiler Amerikalıların basınına haber vermiş, adamlar birden gelmişler, projektörleri bizimkilerin harekât yaptığı yere tutmuşlar, o asker elindeki makineli tüfekle projektörlere ateş açmak suretiyle söndürmüştü. Kuzey Koreli askerin silahını ileriye doğru uzattığını görünce belinde bir Kırıkkale tabancası varmış, içinde de tek mermi varmış, diyorlar, silahını çıkarmış hazırlamış, düşman askerini tam kafasından vurmuş. Ondan sonra arkadaşlarından el bombalarını toplamış pimlerini çekmiş hepsini birden o tünelin ağzındaki delikten içeri salmış. Orada düşmanı bertaraf etmişler. Komutan onların edilmesine yardımcı olmuş. Ölüm olayı bitmiş, yoksa bizden her gün bir kişi ölüyormuş.

3.Kafile de Vegas cephesinde çok şehit vermiş! Arkadaşların anlattığına göre Vegas'ta savaşırken, bir silahın peşinde altı yedi tane Çinli asker varmış. Biri silahla savaşırken vuruluyor, diğeri silahı alıyor, o vuruluyor diğeri; o şekilde savaşıyorlarmış. Biz Kore'de silah yönünden düşmanımızdan üstündük.

Kore'de en çok özlemini çektiğiniz şey neydi?

Patlıcan üzerine hiçbir şey yoktu. Hiç patlıcan görmedim. Ben patlıcanı çok severim. İzmir Basmahane 'ye indiğimde iki porsiyon karnıyarık yedim. Özlemiştir gerçekten! Şunu da söyleyeyim: Gurbete çıkarsınız veya asker olursunuz, köyünüzü, annenizi, babanızı özlersiniz. Yabancı ülkede de vatanınızı özlersiniz. Vatan hasreti derler ya, hakikatten o işi yaşamak zor!

Gazilik hissini anlatır mısınız?

Devletimiz bizi onurlandırıyor. Bize sahip çıkıyor şöyle ki; devletimizin bize verdiği gazi kartıyla belediye otobüsüne bindiğimizde bizden ücret almıyorlar, trene bindiğimizde nereye gidersek gidelim 1.mevkide ücretsiz seyahat ediyoruz, feribota binsek ücret alınmıyor. Az da olsa 400 TL de şeref aylığı veriyorlar, bizi bu şekilde onurlandırıyorlar. Devletin gücü daha iyi olsa daha iyi verir herhalde.

Türk gençlerine tavsiyeleriniz nelerdir?

Atatürk bu devletin milli sınırlarını çizmiş. Ondan sonra bu ulusun gençlerini öğretmenlere emanet etmiş; demiş ki "Öğretmenler, Yeni Nesil Sizlerin Eseri olacaktır!" Bence öğretime önem verin. Mesleğiniz ne olursa olsun eğitiminizi tamamlayın.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz İhsan Günaydın'ı Evinde Ziyaret Ederken

2011

Çorman Cephesi 1953

2011

Adı : İrfan
Soyadı : AKÇAY
Doğum Yılı : 1932
Doğum Yeri : Ladik / SAMSUN

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1932 Lâdik doğumluyum. İki kız bir erkek çocuğum var.

Askere gitmeden önce durumunuz neydi?

Askere gitmeden önce çiftçilikle uğraştım. Bekârdım.

Askerliğinizi nerde yapıyordunuz?

Ankara Mamak'ta, sınıfım uçaksavardı.

Savaşa gitme haberini nasıl aldınız?

Acemi birliğimizde bizlere birer numara vermişlerdi. O numaralardan kura çekmişler, kurada şans bize vurmuş, kurayla gittik.

Haberi alınca ne hissetiniz?

İlk önce insan tereddüt ediyor. Gideceğin yerlerle ilgili hiçbir fikrin yok; milletini, dilini, dinini tanıımıyorsun. Ne için gittiğini tam olarak bilmiyorsun.

Gitmeden önce Türkiye'de eğitim aldınız mı?

İzmir Seferihisar'da 6 ay eğitim aldım. Kore'de kullandığımız silahlar, eğitim aldığımız silahlar ile aynıydı.

Kaçıncı kafile olarak gittiniz?

4.Kafile gittik. Biz gittikten 15 gün sonra harp bitti.

Gemi yolculuğu nasıl geçti?

Gemide Yunanlı askerlerle beraberdik ama geçinemiyorduk. Geminin içerisinde ihtiyacınız olan her şey vardı. Sinema salonu, tiyatro hepsi vardı. Birçok kişiyi deniz tuttu ama beni tutmadı. Bir ara kendi kendime dedim ki "Şöyle ortaya doğru gideyim de gemi beni fazla sallamasın." Gittim, haydi deniz beni de tuttu. Köpek balıkları sanki gemiyle yarışlıyordu, geminin bir sağından bir solundan gidiyorlardı.

Cephede unutamadığınız bir hatranız var mı?

Biz zaten on beş gün savaş gördük, on beş gün sonra gece saat 22.00'de aydınlatma havanları

2011

atıldı, antlaşma imzalandığı duyuruldu, sonra da daha savaş olmadı.

İlk silah patlayınca kadar korktum, sağınıza solunuza havan parçalar düşüyor, daha sonra her şeye alışıyorsun. Bir ara top mermisi ses çıkartarak üstümüze geliyordu, mevziye girdim, yattım, biraz ileri düşüp patladı. Hiç sağa sola dönmeden, bu şekilde dimdik, hareket etmeden nöbet tutardık. Bir gün nöbetçi arkadaş uyumuş, üsteğmen gelmiş ve silahlarımızı almış. Sabah olunca kalktık, baktık ki silahlar yok! Üsteğmene telefon açtık silahlarımızı almışlar götürmüşler diye, neyse ki bizi affettiler!

Ailenizle haberleşebiliyor muydunuz?

Ne mektup aldım, ne de mektup gönderdim. Mektup yazmak nerede, aklına gelmiyor ki!

Kore halkının durumu nasıldı?

Kore halkı perişan vaziyetteydi, sokaklarda yatıyorlardı. Gemi Pusan Limanına yanaştığında sokakta perişan halde yatanları ölü zannetmiştik.

Kore halkı ile diyalogunuz oldu mu?

Hep işaret diliyle konuştuk. Aralarında bazı Türkçe bilenler vardı, bizden evvelki arkadaşlardan öğrenmişler.

İzmir’de nasıl karşılandınız ?

İzmir’e ayak bastığımızda karşılama töreni yapmışlardı, ama törenle ilgilenen yoktu, bavulunu alan bir an önce memleketine gitmek için uğraşıyordu. Ben de otobüse bindim. Bursa üzerinden Samsun’a yola çıktık, Çakallı’da indim.

Döndükten sonra yaşantınıza nasıl devam ettiniz?

Sigara fabrikasına girdim. Bir süre çalıştıktan sonra çıktım. DSİ’ye girdim, oradan emekli oldum.

Gazilik hissini anlatır mısınız?

Bazıları iyi karşılıyor, bazıları hiç oralı olmuyor. O yüzden ben gazi olduğumu kimseye söylemem genellikle.

Türk gençlerine tavsiyeleriniz nelerdir?

Eğitiminize devam edin! Anne, baba ve kardeşlerinize iyi bakın!

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz İrfan Akçay’ı Evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **İsmet**
Soyadı : **US**
Doğum Yılı : **1931**
Doğum Yeri : **Kavak / SAMSUN**

Koreye gitmeden önce nerde yaşıyordunuz ve ne işle iştigal ediyordunuz?

Ben 1931 yılında Kavak'ta doğdum. Samsun Kavak ilçesinde çobanlık yapıyordum. 1951 yılında Samsun'da dört aylık bir eğitimden sonra İzmir Seferihisar'a gönderildim ve orda 3-4 ay eğitim aldım. Oradan 25-26 günlük bir gemi yolculuğu ile Kore'ye vardık ve doğruca cepheye gittik.

Kore'de ne kadar süre kaldınız?

Bir yıl kadar Kore'de kaldım.

Unutmadığınız bir anınız var mı?

Savaşta anı olmaz mı hiç, bir sürü, ama olan oldu geçti gitti. Biz piyadeydik yani savaşın tam ortasındaydık. Zaman zaman yemek ve su bulmada sıkıntı yaşadığımız da oldu.

Savaşta yanınızda şehit olanlar veya yaralananlar oldun mu?

Oldu kızım, maalesef oldu; ama isimlerini hatırlayamıyorum.

İsmet Amca evli misiniz? Eşiniz hayatta mı?

Kızım benim ilk eşim 1959 yılında öldü, ikinci eşim ise 10 yıl önce öldü.

Başınız sağ olsun Allah rahmet eylesin. Çocuğunuz var mı?

Biri ilk eşimden dördü ikinci eşimden beş çocuğum var.

Kore'den döndükten sonra hayatınızda ne gibi değişiklikler oldu?

Pek bir şey değişmedi aslında. Arada sırada diğer gazilerle görüşüyorum. Fırsat buldukça Samsunda Muharip Gaziler Derneği'ne gidiyorum. Arkadaşlarla çay içip eski günleri konuşuyoruz.

İsmet Amca söylemek istediğin başka bir şey var mı?

Bizi unutmadığınız için sağ olun.

Bizi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim.

Ben de size çok teşekkür ederim, dilim döndüğünce anlatmaya çalıştım. Yine bekleriz.

2011

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz İsmet Us'u Ziyaret Ederken

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz İsmet Us'u Ziyaret Ederken

2011

Adı : **İzzet**
Soyadı : **ÖZ**
Doğum Yılı : **1929**
Doğum Yeri : **Taflan / SAMSUN**

Efendim, öncelikle merhaba diyoruz ve ilk sorumuzu soruyoruz. Askerliğinizi kaç yılında ve nerede yaptınız?

1950 yılında Merzifon'da yaptım. Ama üçüncü ayımda firar ettim. Tabii, daha yeni evliydim. Siz gençliği bilirsiniz. İşte yaptık bir delilik. O zaman Amasya'dan otobüs falan yok tabii. Ta Merzifon'dan Havza'ya kadar yürüme geldim. Tam yirmi yedi kilometre... Ayaklarımın altı şişmişti. Havza'da otobüse bindim, Samsun'a geldim. Ama tabii, pişman oldum sonra. Firari gözükmemek için beş gün sonra geri döndüm birliğe. Allah'tan ceza almadım. On gün sonra bizi İskenderun'a götürdüler. Bizi orada ayırdılar. Yüz elli kişiyi çavuş seçtiler. Ben de onların arasındaydım. Bize dediler ki: "İki saat sonra birileri gelecek ve sizi teftiş edecekler." İki saat sonra ikinci ordudan bir binbaşı geldi. Bizim yüzbaşı gitti ona selam verdi. Bir şeyler konuştular ve bize etrafına toplanmamızı söyledi. Sonra "Yangın olunca kim söndürür, nasıl söndürür?" şeklinde birkaç talimat verdi. Sonra: "Siz, BM ve NATO'ya bağlı olarak Kore'ye gideceksiniz." Tabii, biz Kore'nin nerede olduğunu bile bilmiyoruz. Bizi o akşam oradan aldılar. Sabahın dördünde Kayseri Zencidere'ye getirdiler. Nerden haberleri olduysa Kayseri'den Sivas'a kadar herkes bir şeyler başlıyor. Trenler geziyor ve herkes trene bir şeyler atıyor. Neyse oradan geldik Ankara'ya. Orada yirmi iki gün eğitim gördük. Daha sonra bizi İstanbul Tuzla'ya gönderdiler. Orada imtihan yaptılar. Ben uçaksavarın başındaydım. Orada da yirmi üç gün kaldık. Tekrar Ankara'ya geldik. Allah rahmet eylesin, İnönü ve Menderes bizi geçiriyorlar. İskenderun'a gideceğiz. Kırk sekiz vagon ve dört lokomotif vardı. Defne ve çiçekleri trene fırlatıyorlardı. Bütün Ankara ayağa kalkmıştı. Biz giderken Menderes ve İnönü şapkasını sallıyor; insanlar trenin önünü kesiyorlar ve bize öteberi veriyorlardı. Bazıları topladığı üzümün hepsini trene yüklüyordu. Böylece geldik İskenderun'a.

Peki, nasıl gittiniz Kore'ye?

İskenderun'da dokuz gün kaldıktan sonra bizi bir vapura bindirdiler. Yaklaşık beş bin beş yüz kişiydik. Vapurla önce Süveyş Kanalı'ndan Kızıldeniz'e, oradan Umman Denizi'ne, sonra da Büyük Okyanus ve en son Sarıdeniz'e geçtik. Pusan (Busan) Limanı'na indik. Yaklaşık yirmi dört

2011

gün yolculuk yapmıştık. Bize orada konserve verdiler. Açması gayet basitti; ama biz açmasını bilmiyorduk. Açarken parçaladık ellerimizi. Oradan bizi Tegu şehrine götürdüler. Orada bir kışla yapmışlar, girişinde; “Ne mutlu Türk’üm diyene” yazıyordu. Orada tam otuz üç gün kaldık. Otuz dördüncü gün Güney Kore ile Kuzey Kore çarpışmaya başladılar. Diğer taraftan Çin’de savaşa dâhil oldu. Biz de sağımızda İngilizler, solumuzda da Amerikalılar olarak ilerliyorduk. Harbe giderken aynı arktan gitmeniz gerekir. Eğer bir taraf geride kalırsa düşman aranızda rahatlıkla girebilir. Biz Çinlilerle çarpışmaya başladık. O sırada İngilizler sağımızdan geri çekilmişler. Biz de öyle bir yerde kaldık ki sağ sol bayırdı. Oradan geçmek mümkün değildi. Çünkü her iki taraftan Çinliler kurşun yağdırmaya başladı. Yüz on yedi arabamız vardı. Bizi on yedi km. önceden sargıya almışlar bizim haberimiz yok. Tabii, biz kurşunlar gelmeye başlayınca kadar ne olduğunu anlayamadık. Çünkü bilmiyoruz ki sargı altında olduğumuzu. Ben şu silahı kullanıyordum. (Silahla olan resmini gösteriyor.) Seksen bin mermi vardı silahta. Hepsini bitirdim. Yukardan bir havan topu düşünce kolumdan yara aldım. Orada mahşer gibi bir uğultu vardı. Kimi bağıyor, kimi çağırıyor. Üç yüzden fazla ölü saydım orada. Sonra üzerimize gelmeye başladılar. On askerde silah varsa onunda da yoktu. Ölenin silahını hemen bir başkası yerden alıyor ve ateş etmeye devam ediyordu. Ben bulunduğum arabanın en üstündeydim. Altımda üç arkadaşım vardı. Ama ölümler mi sağlar mı haberim yoktu. Çinliler sürekli havan yağdırıyordu. Sonra bir mermi geldi kolumu sıyırdı. Ben ne yapacağımı bilemiyorum. Aşağı eğiliyorum; ama o zaman da altımdaki askerler ‘ölüyorum’ diye bağıyorlar. Araba da yol almak için sağa sola zikzak çiziyor. Orada yüz on yedi arabadan sadece on yedi araba sağlam çıktı. Neyse uzatmayalım. Sonra bize haber geldi. Türk askeri falan yerde toplanacak diye bir haberi. Sonra toplandık bir araya ama öyle bir durum var ki askerler perişan... Bazılarına diyorum “Ulan ne hale gelmişsin böyle saç sakal”. Tabi kendimi görmüyorum. Bir tane bazukacı vardı. Üstü başı dağınık, ayakkabıları yok. Her tarafından yara almış. Böyle bir haldeydi yani asker. Orada, dokuz bin kişi kırk beş gün kaldık. Dinlenmeye çekildik, tedavi olduk. Sonra bir nehrin kenarında tekrar çarpışmaya başladık. Orada düşmana bayağı zayıt verdirdik. Nehrin bir kenarında biz, diğer kenarında Amerikalılar vardı. Bize dokuz defa hücum ettiler; ama bizi oradan sökemediler. Sabaha karşı yine mermi sesleri geliyordu. Tabii, bizim silahlarımız da kuvvetli. Amerikalılar köprüye bomba kuruyorlardı. Komutanımız “Neden böyle yapıyorsunuz?” diye sordu. Onlar da “Türk askeri nasıl olsa, İzmir’ de Yunan askerini denize döktüğü gibi burada da düşmanı nehre dokerler. Biz de düşman bizim tarafımıza geçmesin diye köprüyü yıkacağız.” dediler. Sonra komutanımız; “Ya biz düşmanı nehre dökemezsek?” diye onlara karşı çıktı. O zaman Genelkurmay Başkanı Şahap Gürler idi. Bize orada Hacıbekir lokumu verdiler. Neyse savaşa dönelim. Zayıt verdik, ama onlara en az üç katı zayıt verdirdik. On altı ay kaldım orada. Üç ayda bir kura çekiliyordu; kurada vatan yazısını bulan yurda dönüyordu. Ben on altı ayda çekebildim. Yirmi dokuz günde vapurla İzmir’e geldim. Gece saat dokuzda indik ve geceyi orada geçirdik. Ertesi gün biz Karadeniz’den olan arkadaşlar bir otobüs tuttuk ve o şekilde Samsun’a geldik.

Hangi siyasi gelişmeler sonucu bizim askerimiz Kore’ye gitti?

O zaman NATO üyesi değildik ve üye olmak istiyorduk. Bizi almak için Kore’ye asker gönderilmesini istediler. Biz Türk askerleri Kore’ye gidince 1952 yılında NATO’ya katıldık. 1953 yılında harp bitti ve 2003 yılında 50. yıl şerefine Kurtuluş bayramları oldu. Yedinci ayın yirmi sekizinci günü Samsun’dan ben ve başka şehirlilerden dokuz kişi, toplam on kişi gittik Kore’ye. Orada bizi gezdirdiler. Nerede sargıya düştüysek, nerede ne kadar zayıt verdiğimiz hepsi orada

2011

kayıtlıydı. Ölen askerler için mezar ve anıtlar yapmışlardı. Biz savaş zamanı yirmi dokuz günde gittiğimiz yolu uçakla on üç saatte gitmiştik. Orada Korelilerin bizi ne kadar sevdiklerini anladım. Her birimiz için beş yüzer dolar masraf ettiler. Neyse, onuncu gün tekrar Türkiye'ye döndük.

Başka bir ülke için savaşa gitmek size neler hissettirdi?

Tabii, dışarı gönderilen ilk askerler biziz. Ama şimdi birçok yerde askerimiz var. Ama bugünkü askerin şartları çok farklı. Şimdi gerçekten çok önem veriliyor. Biz askerken yataklarımız ottandı. Elimizi vurduğumuz zaman yatağa hapsirmaktan gözlerimizden yaş gelirdi. Ama şimdi öyle değil.

Yakın arkadaşlarınızdan şehit olanlar oldu mu?

Olmaz mı? Ben birçok arkadaşımı gömdüm orada.

Peki, cenazeleri orada mı kaldı? Yoksa Türkiye'ye gönderildi mi?

Hayır, bütün cenazeler oradadır. Sekiz yüz kırk sekiz şehit yazdım ben savaş sırasında. Her askerin iki tane künyesi vardı. Şehit olduğu zaman biri üstüne bırakılır, biri de memleketine gönderilirdi.

Peki, mermilerin arasında kalıp "Ben buradan sağ çıkamam." dediğiniz oldu mu hiç?

Tabii ki oldu. Bir sandalye altı kadar yerden ateş etmeye çalışıyordum. Ama silahım çalışmıyordu. Çünkü her tarafı toz kaplamıştı. Yanımdan geçen mermilerin rüzgârlarını hissedebiliyordum. Orada muhteşem bir uğultu vardı. Sanki mahşer yeri gibiydi. İşte tam orada kendi kendime "Allah'ım; acaba buradan sağ çıkacak mıyım?" diye sormuştum. Yaklaşık iki gün sürdü bizim o alandan çıkmamız. Gece uçaklar savaşa devam ederdi. Ben gece uykuyu uyuduğumu hatırlamıyorum. Geceleri pusuya düşürürlerdi. Ben yaklaşık dört, beş domuz yemişimdir bu on altı ay boyunca. Mecburdum, istersen yeme. Harp böyle; orada anne, baba, Ayşe, Fatma diye bir şey düşünmek yoktu. Orda her şey seninle Allah arasında. Korkmak yok, eğer korkarsan ölürsün. Bizim birçok arkadaş böyle gitti. Bir gün düşmanın içine girmiştik, orada yaralandım. Yaklaşık sekiz gün Amerikan Hastanesi'nde kaldım.

Peki, yine Kore'ye gitmeniz istense, tekrar gider misiniz?

Tabii, giderim. Çünkü; oranın insanı, askerin ve askerliğin ne demek olduğunu çok iyi biliyor. Biz oraya gittiğimizde kuru pirinç yiyorlardı. Yani bize çok muhtaçlardı. 1953'te savaş bitti; ama biz oraya 1960 yılına kadar asker gönderdik.

Gençlere vermek istediğiniz bir mesaj var mı?

Benim gençlere göndereceğim mesaj şudur:

Gençler! Her "Memleketimi seviyorum." diyene inanmayın. Tarihimizi unutmayın. Tarihimizi araştırın. Geleneklerimize, göreneklerimize sahip çıkalım ve aile bağlarımızı asla koparmayalım. Bu memleketin nasıl buralara kadar geldiğinin bilincinde olalım. Biz buralara hep mücadelelerle ve zorluklarla geldik. Her zaman okumaya çalışmalıyız. Hiçbir şekilde "Boş ver, neme lazım." gibi kelimeler kullanmamamız, duyarsız olmamız gerekir. Bir de okumadan siyasete karışmayın. Bazıları iki kişiden duyduğu laflarla memleket meselelerini tartışıyor. Bu çok yanlış. Öncelikle bu konularla ilgili çok okumanız gerekmektedir. Bugün Avrupa'nın yaptığı da budur. Yalan konuşuyorlar. Neyse o.

Çok teşekkür ederiz efendim.

Ben teşekkür ederim çocuklar. İsterseniz konuşabiliriz daha sonra. Adresimi biliyorsunuz. Arkadaşlardan merak eden varsa onlar da gelebilir. Bakın çocuklar, memleketimiz bir tane. Başka yok. Lütfen ona sahip çıkalım ve onu koruyalım.

2011

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz İzzet Öz'ü evinde Ziyaret Ederken

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz İzzet Öz'ü evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Kemal**
Soyadı : **ARTUT**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **Kavak / SAMSUN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1930 yılında Kavak'a bağlı Germiyan köyünde doğdum.

Askere gitmeden önceki durumunuz nasıldı?

1952 yılında asker oldum. Askerlik şubesinden kışlık bir palto verdiler. Sonra kara trene bindirdiler Erzurum'a gittik. Erzurum'un nerede olduğunu bile bilmiyorum. Yokluk zamanıydı. 5.sınıfa kadar, komşu köy Bekdemir'deki okula ayağımızda çarıklarla gidip geldik.

Savaşa gitme haberini nasıl aldınız?

Erzurum 220. Piyade Alayı'na acemi eğitimi için gittik. Burada beni tugay muhabere bölüğündeki şoför kursuna verdiler. O zaman memlekette şoför yoktu.1952 yılında şoförü nerede buluyorsun. Erzurum'da eğitim gördükten sonra, bölük komutanı bir arkadaşımın beni yanına çağırırdı. "Siz Kore'ye gideceksiniz. Şu Amerikan elbiselerini teslim alın da yanıma gelin" dedi. İçimden Allah Allah, Kore neresi, dedim. Çocukluğumda Samsun'a bile gidemez, Kavak'tan köye geri dönerdik. Bölükte İstanbullu çocuklar vardı.

"Arkadaş, arkadaş ölüme gidiyorsunuz ölüme "dedi.

"Ne ölümü, nerede öleceğiz "dedim.

Arkadaşım "Vatanımızda ölmüyoruz. Çok uzak ülkelere gideceğiz " dedi.

"Araba falan gidiyor mu " dedim.

"Görürsün Kavaklı" dedi.

Haberi aldıktan kaç gün sonra savaşa gittiniz?

Erzurum'da bir sene kaldık. İzmir Seferihisar'da da bir iki ay eğitim yaptık.

Yolculuk esnasında neler yaşadınız?

Yabancı bir generalin adını taşıyan büyük bir gemi ile 24 gün yolculuk yaptık. Gemide sadece Benim duyumuma göre bindirildiğimiz gemi 5000 kişi alıyordu ama gemide iki bine yakın asker vardı. Gemimiz 12 katlı apartman yüksekliğindeydi. En alt katı depoydu, yiyecek içecek için. Yiyecek içecek çok boldu.

Süveyş Kanalı'nın bir tarafı Kızıldeniz bir tarafı Akdeniz. İkisinin birleştiği yer Süveyş kanalı

2011

103 mil uzunluğundaymış. Arada tren makası gibi bir şey var. İki gemi karşılaştığı zaman birisi oraya giriyor, diğeri geçtikten sonra öbürü oradan çıkıp gidiyor. Neler yapmışlar! Hindistan'ın Kolombo limanı yakınlarında üstümüze bir uçak pike yaptı. Bizi kontrol ediyormuş. Kolombo limanında bizi gemiden indirdiler. Daha küçük bir gemiye bindik. 24 gün 24 gece sonra Japonya'nın Sasoba adasına indik. Orada Amerikan askerleri vardı. Sasoba adasındaki kışlada en az üç gün kaldık. Sıcak ülke olduğu için Türkiye'den verdikleri kısa pantolonları giydirdiler. Amerikan birliğine gidince hurçların içine elbise ve ayakkabı doldurup bize verdiler. Ayrıca çadır da verdiler. İstirahata çekildik. Çadırlarda çift katlı ranzalar vardı. Zelzele olmaya başladı. Meğer Fujiyama yanardağı imiş. Bizim vatanımız cennet.

Kore'ye gittiğinizde neler yaşadınız?

Gemiyle 8-10 saat daha yolculuk yapıp Kore'nin Pusan Limanına indik. Çarşı denen bir şey kalmamış, mahvolmuş memleket. Halk çok perişan, insanlar duvar kenarlarında ellerini bağlamış oturuyorlar. Gidip görmeyenler bunu anlamaz, Allah o günleri bir daha göstermesin. Şehitliğe gideceğiz, dediler. Kamyonlar geldi, bindik şehitliğe gittik. Ay-yıldızlı kabirler vardı. Günümüzde ise o kabir taşlarını değiştirmişler, şehidin nerede, hangi tarihte şehit düştüğü yazılı. Orada dualar okundu. Bilenler Yasin-i Şerif okudu, bilmeyenler dua etti. Akşam bizi trene bindirdiler. Tren demek için şahit lazım. Tren de savaşa girmiş. Trende ne kapı var ne pencere. Silahlar delik deşik etmiş treni. Tren her istasyonda durmuyordu. İlk defa dizel lokomotifini orada gördüm. Dödüğü yoktu, çanı vardı, kilise çanı gibi. Tabi daha sonra Kore'ye gezmeye gittiğimizde gördük ki teknolojiye çok ileri gitmişler, son sistem trenlerinde her şey var. Sonra tekrar kamyonlarla bilmediğimiz bir istikamete doğru yola çıktık ama cepheye götürmediler. Bizi istirahatata aldılar. Bir müddet istirahatata kaldık. Oradan bizi askeri bir birliğe götürdüler. Orada bir miktar kaldık. Bizim değiştireceğimiz 2.kafile var, onlar geldiler, istasyonda hepimiz kucaklaştık. Samsunlu var mı, Adanalı var mı, Antepli var mı, Konyalı var mı, diye herkes hemşerisini arıyor , kucaklaşıyor. Tabi orası dünyanın bir ucu. 24 günde gittiğimiz yolu daha sonra uçakla 13 saatte gittik. Teknoloji değişti Gitmeyen bilmez, giden bilir.

Siz hangi cephelerde savaştınız?

Bizi Çorman cephesine götürdüler. Esas savaş yaptığımız yer Çorman cephesiydi. Ben muhabere olduğum için doğrudan doğruya tüfeği alıp cephede kurşun atmadım. Tüfeği çekip de düşmana ateş etmedim, sıcak savaşa girmedim, gerideydim. Tugay muhabere bölüğündeydim . Ben telsiz cihazı aracında şofördüm. Arabayı şoföre veriyorlardı, biz de arabayı götürür derenin içine sokar üstüne de kamuflajla kapatırdık. Kamuflaj çuvallardan yapılmış, araziye uygun yeşil renkteydi. Telsiz cihazında gizli isimlerle haberleşiyorduk. Nöbet değişimi olur, bana da görev verilirdi: Çavuşla beraber 3 kişi 39.gözetleme tepesine gideceksiniz, diye. Orayı ben bilirdim, çok dik bir tepeydi. Ancak 4x4 araçlarla çıkılabiliyordu. Orası haber merkezi idi. Oradaki birliklere haber getirip götürürdük. Biz yazılı haber götürüyorduk. Telsizlere verilmeyecek haberler zarfların içinde olurdu. Onları takım çavuşları bilirdi. Benim işim de onları getirip götürmekti. Bir de İncanpo kampında kaldık.

Cephede yeme, içme ve barınma nasıldı?

Yeme içme Türkiye'deki gibi değildi. Yiyecekler helikopterle gelirdi. Helikopterin altındaki file gibi bir şeye yiyecekler doldurulur askerlerin içine atılırdı. Askerler de onları alır yerd. Yokluk diye bir şey görmedik. Biz çadırlarda kalıyorduk, piyadeler mevzilerde kalıyordu.

Bizimle beraber savaşa katılan ülkelerle birliklerimiz ayrıydı. Biz bugün yemeğe gidiyoruz.

2011

Nereye? Amerikan birliğine. Siz nereden geldiniz, diyen yoktu. Kolumuzda ay-yıldız var, 7. tümenin arması var. İşaretlerden Türk askeri olduğumuz belli. Zaten bize hemen kapıları açarlardı. Orada istediğin gibi yemek ye, banyo yap. Banyoya ilginç bir teşkilat yapmışlar; İrmaktan suyu çekiyor, kaynatıyor, sıcak ve soğuk su olarak çadırın içine veriyor. O zaman Türkiye’de nereden göreceksin böyle bir sistemi. Sobanın üstünde kazanlarla su kaynatırdık. Ülkenin yok zamanıydı ama şimdi evlerimizde sıcak sularımız, güneş enerjilerimiz var. Allah ülkemize savaş göstermesin. Dediler ki "Bugün Amerikan şovu olacak". Şovun ne olduğunu bilmiyorum. Şov demek tiyatroymuş 12 tane helikopterle kim geldi biliyor musunuz, Marilyn Monroe. Onun fotoğrafını çektim. Ama o resmi Kore’yi tekrar ziyarete gittiğimizde Koreli biri aldı . Agfa marka bir fotoğraf makinem vardı, 36 pozluk. Fotoğraflarımı onunla çekmiştim.

Ailenizle nasıl iletişim sağlıyordunuz?

Mektuplaşıyorduk.

Toplam kaç gün Kore’de kaldınız?

Bir sene kaldık. Cepheden döndük. Ateşkes imzalandı. Türkiye’den gelen askerlerle bizi değiştirdiler. Daha sonra savaşa giren olmadı. Aynı gemi ile bir sene sonra Türkiye’ye döndük.

Kore’den ayrılırken neler hissettiniz?

Vatana döneceğimizden dolayı sevinçliydik. Vatan geldi gözümüzün önüne.

Türkiye’de nasıl karşılandınız?

İzmir halkı coşkuyla karşıladı bizi. Kordonboyu’na yakın Sarıkışla’ya indik.

Kore bizim vatanımız değil, başka bir ülke için savaşmak nasıl bir duygu?

Gemiye bindik giderken bizim bayrak üstte, Amerikan bayrağı alttaydı. Türk sularının dışına çıktığımız zaman Amerikan bayrağı üste çıktı Türk bayrağı alta indi. Ağladım. Benden başka da o duyguyu benim gibi ağlayarak yaşayan yoktu. Demek ki dedim Türk bayrağı altından çıkıyor Amerika himayesine giriyoruz. Ama Amerika da son sistem silahları, yiyeceğimizi ve içeceğimizi veriyordu.

Döndükten sonra ne işle uğraştınız?

Karayolları’na girdim. Oradan emekli oldum.

Gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Allah’a dua edin savaşa girmeyin. Sonuna kadar tahsilinize devam edin. Koreliler bu savaştan sonra dediler ki; Biz kalkınacağız. Ülkelerinin dışına işçi gönderdiler, o ülkelerin teknolojilerini fotoğrafladılar, sonra o teknolojiyi kendileri yapıp geliştirdiler.

Gazilik hissi nasıl bir duygu?

Biz askerden geldiğimiz zaman Samsun’daki evimizin temeli yeni atılıyordu. Eve girdik ama paraya ihtiyacımız çok. Gazilere bir hak tanındı, dediler. Kavak’taki askerlik şubesi Samsun’a taşınmıştı. Ben de askerlik şubesine gittiğimde bana bazı yazılar verdiler. O belgelerle bankaya gittiğimde bana 1000 lira verdiler. Şimdiye kadar kazanılmış hakkımmış. O para bize ilaç gibi geldi. Ondan sonra da Birleşmiş Milletler madalyası verdiler. Dişlerimi yaptırmak için üniversitenin tıp fakültesine müracaat ettim. Fakültedeki doktor Kore gazisi misin, dedi. Elimi öptü, boynuma sarıldı. Benim babam da Kore gazisi, dedi. Gazisin diyerek zaman zaman böylen yakınlık gösterenler oluyor. Bu da bizi çok mutlu ediyor.

Yine savaş olsa gider misiniz?

Ülkem için giderim. Bu ülke bizim ülkemiz. Hepimizin ülkesi. Hepimiz de ülkemiz için aynı duyguları hissetmeliyiz.

2011

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Kemal Artut'u evinde Ziyaret Ederken

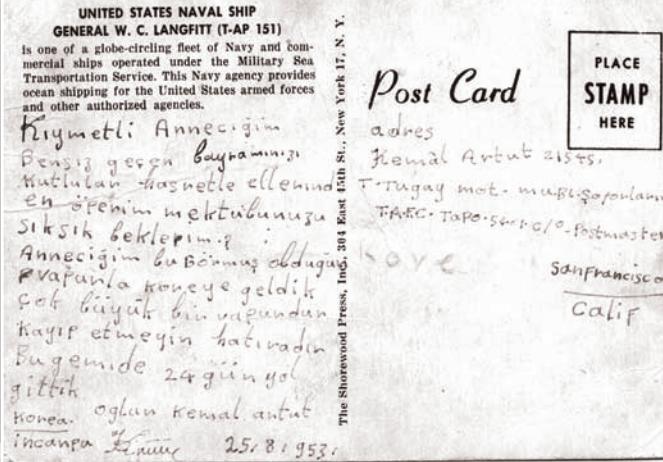
Kore Savaşında Türk Askeri Karavanadan Yemek Alırken

2011

U.S.N.S. GENERAL W. C. LANGFITT (T-AP151)

Kore Gazimiz Kemal Artut'un Annesine Gönderdiği
Karpostalın Ön ve Arka Yüzü

2011

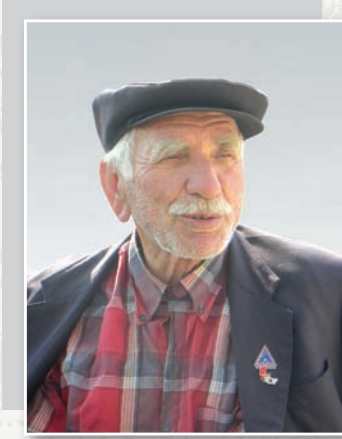
Kore Gazimiz Kemal Artut Koreli Çocuklarla Birlikte

Kore Gazimiz Kemal Artut Karargahta Silah Arkadaşlarıyla Birlikte

2011

Adı : **Mahmut**
Soyadı : **KÜNDÜR**
Doğum Yılı : **1931**
Doğum Yeri : **Ünye / ORDU**

Kaç yaşındaydınız Kore'ye gittiğinizde?

Ben 1931 doğumluyum. Ana yaşım dört yaş falan daha büyük. On dokuz, yirmi yaşlarındaydım. Biz ilk İzmit Kandıra'ya gittik. Otuz üç gün falan kaldık orada. Sonra Ankara'ya sevk ettiler bizi. Ankara'da üç ayı doldurduk. Sonra oradan İzmir'e gittik. İzmir'de üç ay durduk ve bu üç ayın sonunda Kore'ye gittik.

Gemiyle mi gittiniz?

Gemiyle gittik. Gemiyle de işte bir ay falan sürdü yolculuk.

Peki, Kore'de ne kadar kaldınız?

Kore'de tam bir sene kaldık.

Kaç çocuğunuz var? Torununuz var mı?

Dört oğlum bir kızım var. On tane falan da torun var.

Hep burada mıydınız? Burada mı oturuyordunuz?

Yok; biz, 1952 senesinde Ünye'deki evler yanınca buraya, Terme'ye, yerleştik. Babam gelmişti ilk, Eylül ayında da biz geldik buraya. Evimiz ortak ev. Baktık ne durulacak gibi ne yatılacak gibi. Fakirlik ortada. Ama benim biraz param vardı.

Zor yıllardı değil mi o yıllar?

Çok zordu çok. Babam yukarı gitti, Ünye'ye evin yandığı sene. Evin acısı çok dokundu ona... Çok dokundu. 1954 senesinde babamı kaybettik. Ben ağlıyorum, bağıriyorum. Sus ayıp dediler. "Ne ayıbı!" dedim, ya! "Size mi ağlıyorum, babama ağlıyorum." dedim. Allah rahmet eylesin...

Askere, Kore'ye çıktığınızda neredeydiniz?

Ben Kore'ye çıktığımda, 1. tertip, yaylıdaydık. Zaten söyleniyordu; harp çok diye.

O sırada askerde değil miydiniz?

Yok, o zaman buradaydım. 29 doğumlular gitti o zaman harbe. Ondan sonra 31, ondan sonra 33'lüler falan gitti; ama 32'lilere bir şey vermediler.

Seferberlik hesabına, askerden sonra çağırdılar sizi öyle mi?

Yok; yine harp vardı biz Kore'ye çıktığımızda. Ama; millet akın ediyor. Biri "Benim dört ayım

2011

kaldı askerlikte.” diyor. Adam İzmit Kandıra’da; “Yaktım.” diyor, ‘Gideceğim Kore’ye binbaşım!’ diyor. “Ulan oğlum; kanunda öyle bir yer yok.” dedi binbaşı. “Kanunda öyle bir yer olsa, ne ala!” dedi.

Peki, nereden gittiniz Kore’ye?

İzmir’den gittik.

Dönüşte İzmir’den?

Gelirken de İzmir’den geldik, giderken de İzmir’den gittik.

Kaldığınız ortam nasıldı?

Köy gibi. Bazı yerlerde su var bazı yerlerde yok. Oralarda hep çeltik vardı. Pirinçten falan başka bir şeylerini görmedim. Bazı yerlere bir çavdar ekmişler. Çeltik, yer fasulyesi çok var. Mısır var; ama (küçük bir tarlayı göstererek) aha şu kadar bir yerde var. Ama; pirinç tarlasını görse adam, gelip arabadan iniyor, eğilip cebine atıyor. O kadar kıymetli!

Orada savaşın içinde miydiniz?

Yok; biz savaşın içinde değildik, ben hiç görmedim. Biz oraya vardığımızda savaşa devam ediyorlardı. Uzun bir süre daha devam ettiler; ama ben, onbeş yirmi gün kaldım orada. Sonra, onlar anlaştı, barıştı; biz de çok şükür sağ selamet buraya geldik. Tek bir er kendi kendini vurdu. Başka bir şey yok. Muharebe sırasında da on altı, on yedi kişi yine kendi kendini vurdu. Muharebeciler tam karşımızdaydı.

Siz arka tarafta mıydınız?

Arka tarafta bir derenin yanındaydık. Sonra yiyecekler... O kadar çok ki; on üç türlü yemek çıkıyordu, kim yiyor? Bir büyük kazan yumurta kaynatıyorlardı, bir tane yumurtayı yiyen, diğerini çöpe atıyordu.

Kim veriyor size bu yemeği?

NATO’dan geliyordu.

Kaldığınız yerler güzel miydi?

İyi, güzel yerleri de vardı, kötü yerleri de.

Yemek konusunda başka bir sıkıntınız var mıydı? İçme suyu sıkıntısı falan vs.?

Yok yok, yemekte sıkıntı yoktu. İçme suyu da çok güzeldi, hoştu. Suyu çok güzel sağladılar.

Kaldığınız yerin adı neydi?

İnçon’a indik, İnçon’dan sonra Çolman cephesi derlerdi, oraya gittik. Ondan sonra geldiğimiz yerin pek hoş bir ismi vardı; ama ben hatırlamıyorum.

Peki, önceden belli miydi savaşta nerede yer alacağınız, içinde mi dışında mı olacağınız?

Yok kızım, kimin aklına gelirdi..

Hiç birşey belli değil miydi yani? “Kore’ye savaşa gidiyorsunuz, hazırlanın!” mı dediler?

Evet, “Savaşa gidiyorsunuz.” dediler, öyle çıktık.

Gemiyle gittiniz değil mi?

Evet, gemiyle gittik Süveyş kanalından, şu tepeler gibi gemiler. On bir gün on bir gece hiç kara yüzü görmeden gittik.

Peki bu yakındaki diğer gazilerle görüşüyor musunuz?

Yakınlarda var birkaç tane, Ünye’de, bu yakınlarda. Ama; biz öyle pek derine inmedik, güvey olmadık onlarla.

2011

Köyde nasıl karşılandınız?

Köyde iyi karşıladılar. Geldiğimiz akşam doldular başımıza.

Peki, geldikten sonraki süreçte insanların tavırlarında size karşı değişiklik oldu mu?

Yok, gelen giden oldu tabii ki. Hiç öyle, “Camına, evine varalım, nasıl olmuş, nasıl etmiş?” diyen de olmadı.

Savaştan dönüp geldikten sonraki hisleriniz nelerdi?

Yok yok, öyle pek bir hissiyatım olmadı. Burada işte üç tane Koreli kız geldi. Yüzbaşı geldi bize dedi “Arkadaş, bunlar Türkçe’yi öğrenmiş, Tahsin Yazıcı bunlara çok ilgi göstermiş. “Bu çocuklar ne isterseniz size getirecekler. jilet bıçağı, şudur budur.” Geliyor gene, “Bu kızlara da hürmet edin.” diyor. Tahsin Yazıcı’nın yüzünden hüngür hüngür ağlaştılar yav. Tahsin Yazıcı bakmış bunlara. O çıkmış burada bir baraka yapmış, lise mezunu da bir hoca gelmiş, vermiş buraya hocayı beş yıl okutmuş. İleriye gitmiş bir daha, ileriye gitmiş bir daha... İşte böyle gezmiş köyleri. Tahsin Yazıcı akıllarına gelince böyle sizin gibi çocuklar, hüngür hüngür ağlaşıyorlar yani. “Tahsin baba, Tahsin baba!” diye. Onların ağzında öyle. Kız çocukları çok çile çekti, çoklardı da. Ayten adında bir kız çocuğu da aşık olmuş. Her tren durduğu yerde taksilerin falan önüne çıktı kız ama; bir türlü yüzbaşığı göremedi.

Orada oluyor değil mi bunlar?

Evet orada oldu... Çok şükür gittik, geldik.

İyi, selametle geldiniz işte...

Çok şükür Cenabı-ı Allah’a.

Görecek günler varmış...

Görülecek günlerimiz varmış...

Her hangi bir sorunuz bir isteğiniz var mı?

Yok yok, çok şükür halimiz iyi. Ne isteğimiz olacak . Sizin sağlınız...

Çok teşekkür ederiz bizi kabul edip görüştüğünüz için.

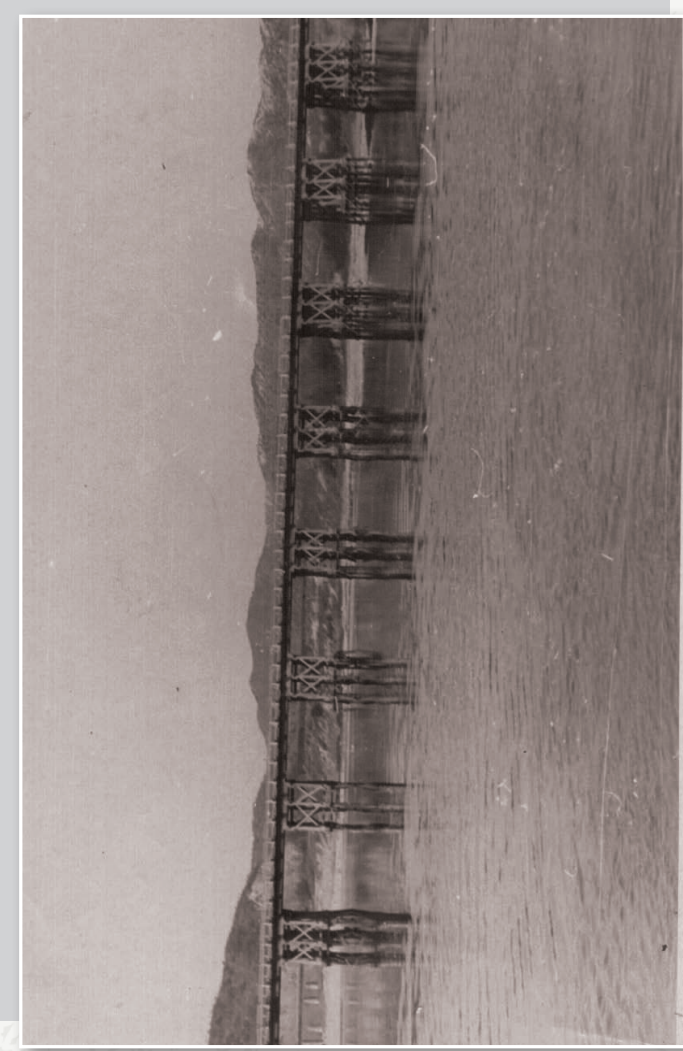
Bende size teşekkür ederim. Yolunuz açık olsun.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Mahmut Kündür’ü Evinde Ziyaret Ederken

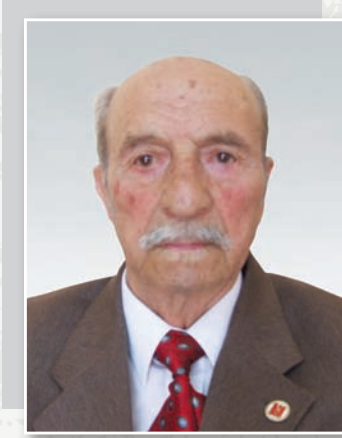
2011

Kore Savaşının Önemli Simgelerinden Han Nehri 1953

2011

Adı : **Mehmet**
Soyadı : **ATABEYOĞLU**
Doğum Yılı : **1926**
Doğum Yeri : **ORDU**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1926 Ordu doğumluyum. Astsubay emeklisiyim. Samsun'da yaşamaktayım.

Kore'ye gitmeden önceki durumunuz neydi?

Erzurum Merkez Komutanlığında astsubay olarak görev yapmaktaydım. Kore'ye gitmeden önce iki aylık evliydim. Ben Kore'deyken kız çocuğum olmuştu. Dönüşte Ankara'ya geldim fakat kızımı göremedim: Ölmüştü.

Kore'ye gitme haberini nasıl aldınız?

Erzurum'dan Trabzon askeri birliğine tayinim çıkmıştı. Orada bir aylık askerken Kore'ye iştirak emrini aldım. Daha sonra herkes ferdi olarak Ankara'da toplandı. Kıyafetlerimiz, teçhizatlarımız, teslim edildi. Günü geldiği vakit İskenderun'a gittik.

Kaçıncı kabile gittiniz?

1.kabileye 600 kişilik takviye gurubunda gittim.

Sınıfınız neydi?

Piyadeydim.

Kore'ye gitmeden önce özel bir eğitim aldınız mı?

Gitmeden önce almadık ama Kore'ye gittiğimizde Amerikan silahlarını kullanacağımızdan dolayı 10-15 gün eğitim aldık.

Gemi yolculuğunu anlatabilir misiniz?

Gemiye İskenderun limanından bindik. General W.C.Langfitt gemisiyle gittik. Gemide Türk askeri olarak 600 kişiydik. Bizden başka sayısını bilemediğim Yunan askerleri de vardı. Gemi yolculuğu sakın geçti ama çok bunaltıcıydı. Çünkü çok sıcaktı. Bilhassa Kızıldeniz'den geçerken, kumdan güverteye çıkamıyor, çıksak da gözümüzü açamıyorduk. Kızıldeniz kırmızı çamur rengindeydi. Gemide yeme, içme çok iyiydi. Üç öğün yemeğimiz çıkardı. Herkesin kendi yatağı vardı, odalarımız vardı. Çok rahat gittik. 28 gün sonunda Pusan'a vardık. Bizi Pusan'da bizden önce giden kafilenin komutanları Tahsin Yazıcı ile Celal Dora karşıladı.

2011

Kore'ye indiğinizde neler hissettiniz?

Biz sonuçta askerdik. Bu yüzden emir neyse onu yapmaya mecburduk. Sorgulama gibi bir hakkımız yoktu.

Kore'de hangi görevde bulundunuz?

Pusan'da 6.bölüğe atandım. Bir takımın, takım komutanlığını yaptım. Bir süre çalıştıktan sonra Seul'de merkez komutanlığına inzibat subayı olarak atandım.Seul'de tugay adına bir karakol kurdum. Onun başında görevde bulundum.

Hangi cephelere gittiniz?

Hatırlamıyorum, oradayken babamın ismini bile unuttum.

Yeme içme barınma ihtiyaçlarınız nasıl karşılanıyordu?

Yiyecek içecek çok boldu. Giyecek ve cephane ihtiyaçlarımızda da hiç sıkıntı çekmedik. Amerika daha öncesinde gemilerle oraya stoğunu yapmış. Amerikan birliğinin levazım teşkilatına gidiyor, birliğin günlük ihtiyacını alıp araçlarla birliklere ulaştırıyorduk. Karargâhta kaldığım için çadırda yatıyordum. Cephede olanlar mevzide yatıyordu.

Hiç sıcak çatışmaya girdiniz mi?

Yakın çatışmaya girmedim ama karşıdan karşıya, uzak mesafeden ateş ettiğimiz oldu.

Ailenizle haberleşebiliyor muydunuz?

Mektuplaşıyorduk. Mektubun gitmesi veya gelmesi bir ay kadar sürebiliyordu. Bazen mektuplar birikmiş bir şekilde de geliyordu.

Toplam ne kadar süre Kore'de kaldınız?

1951'de gittik, 1953'ün Ağustosunda döndük.

Bizimle beraber savaşan diğer devletlerin askerleriyle herhangi bir diyalogunuz oldu mu?

Inzibat teşkilatında olduğumuz ve rütbeli olduğum için irtibatım oluyordu. Çünkü diğer ülkelerinde inzibat teşkilatları vardı. Birbirimize destek vermek amacıyla iletişimimiz oluyordu. Sonuçta aynı gayeye hizmet ediyorduk.

Kore halkıyla bir iletişiminiz oluyor muydu?

Inzibat subaylığı yaptığım için mecburen temasımız oluyordu. Köylere gidiyorsun, geliyorsun, geziyorsun, şehre gidiyorsun. Ama halkı çok iyiydi, bizi çok severlerdi. Benim tercümanım vardı. Bu şekilde irtibat sağlayabiliyordum.

Kore'den ayrılırken neler hissettiniz?

İçimde evime gidip hanımı görmenin sevinci vardı.

Dönüşte neler yaşadınız?

İzmir limanına indik. Bizi çok güzel bir şekilde karşıladılar. İki gün otelde kaldıktan sonra Ankara'ya oradan da ailemin yanına Erzurum'a gittim.

Döndükten sonra hayatınıza nasıl devam ettiniz?

Dönüşte 2,5 ay istirahat verdiler. Daha sonra atamam İzmıt'e çıktı. Muhtelif yerlerde çalıştıktan sonra emekli oldum. Galeri işi, gazino işi yaptım. Samsun'da Muharip Gaziler Derneğini kurduk. Üç sene görev yaptıktan sonra görevi devrettim.

Gazilik hissi nasıl bir duygu?

Tanıyanlar iyi davranıyor. Tanımayanlar gazi olduğumu bilmedikleri için özel bir tavır takınmıyor. Kendi kendime de "ben gaziyim" diyecek halim yok.

2011

Gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Askere gittiğiniz zaman bir şeyler öğrenin. Orada öğretilenleri harfiyen öğrenin ve kafanıza yerleştirin. İleride ne kadar lazım olacağını göreceksiniz. Askerlik güzel bir meslek. Eğitici, öğretici, güven verici. Askerlikten sonra hayatınızı kazanır, aldığınız terbiyeyle hareket ederseniz her zaman kazanırsınız.

Gazimiz Mehmet Atabeyoğlu Cepheye Silah Arkadaşıyla Birlikte

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Mehmet Atabeyoğlu'nu Evinde Ziyaret Ederken

2011

Kore Savaşı'nda Türk Askeri

2011

Adı : **Mehmet**
Soyadı : **FİDAN**
Doğum Yılı : **1926**
Doğum Yeri : **ORDU**

Adı Soyadı : Mehmet Fidan
Doğum Yılı : 1934
Doğum Yeri : Çarşamba / Samsun
Eşinin Adı : Hacer Fidan
Oğlunun Adı : Aydın Fidan (Merhum)
Mesleği : Müzisyen (Davulcu)
Sağlık Durumu : Sekiz Yıldır Felçli (Yatağa Mahkum)

Gazimiz konuşamayacak derecede rahatsız olduğu için kendisiyle yapılan görüşme çok kısa tutulmuş ve bir söyleşi gerçekleştirilememiştir. Kendisine acil şifalar diliyoruz.

2011

Han Nehri Üzerindeki Köprü 1953

2011

Adı : **Mehmet**
Soyadı : **KUL**
Doğum Yılı : **1929**
Doğum Yeri : **ÇARŞAMBA**

Savaşa gitme süreciniz nasıl oldu?

Bizi 1950'de Kore'ye ayırdılar. İskenderun'dan vapura bindik. Tam yirmi sekiz günde Kore'ye ayak bastık. Mısır, Süveyş Kanalı'ndan Kızıldeniz'e, Arabistan'ı geçtik. Kızıldeniz'den çıkınca vapura yakıt almak için Kolombo'ya ve Singapur'a uğradık. Buradan Japonya'ya gittik. Orada da vapur yakıt aldı. Sonra Kore'ye çıktık.

Savaşa girmeden önce orada neler yaptınız?

On beş gün eğitim aldık. Silahlarımızla manevra yaptık. Ondan sonra bizi savaşa soktular.

Neden savaştığınızı biliyor muydunuz?

Kore, Kuzey Kore ve Güney Kore diye ikiye ayrılmış. K. Kore komünistliği kabul ediyor, G. Kore kabul etmiyor. Aralarında savaş çıkıyor. Amerika, NATO birliğine üye olan devletlerden yardım istiyor. Dört bin beş yüz kişi olarak biz de bir tugay oraya gittik.

Biraz savaştan bahsedebilir misiniz?

Cepheye gittik. Dokuz tane cephe var. Bütün milletlerin cepheleri ayırdı. On beş gün savaşarak Mançurya'ya kadar girdik. Bu sefer komünist olan Çin de NATO'ya karşı yedi tümen asker çıkardı. İlk olarak bizim sağımızda solumuzda İngilizler ve Amerikanlar vardı, onları vurdu ve bizim Türk tugayının arkasını çevirdi. Bizi içine çekmeye çalışıyor. Bir taburu destek bıraktık, biz geri çekiliyoruz. 3-4 km geri çekildik. Düşman bizim gerimizi çevirmiş, geçmemizi bekliyor. Biz onların ateş menziline girince iki taraftan ateş edilmeye başlandı. Biz oradan ne bir yaralı alabildik, ne de bir şehidimizi. Gece oldu. Amerikalılarla iletişimimiz kesildi. Ama baktık ki arkamızdan Amerikalılar gelmiş bizi kurtarıyor. Orada silahlarımızı, her şeyimizi bıraktık çekildik. Ama onlara bırakmadılar. Hemen Amerikan uçakları orayı bombardıman yaparak silahları imha ettiler. On beş gün kampta kaldık. Biz daha savaşmayacağız diye düşünüyoruz. Çünkü elimizde silah filan kalmadı. Ama Amerikan orayı bırakır mı? Amerika'dan yeni silahlar, zırhlılar geldi. Bir hafta kadar o silahların eğitimini aldık. Harp yeniden başladı. Biz verdiğimiz bir şehidin yerine abartmıyorum yüz bin kişi kırmışızdır. Çünkü onlarda adama değer veren yok. Çin kalabalık ülke.

2011

19 Mayıs gecesiydi. Onlardan bir binbaşı esir aldık. O binbaşı ileri sürülmüş topçuydu. Onun ifadesini aldık. O gece sabaha kadar savaştık. Eğer o binbaşısı almasaydık Amerikan askeri veya Türk askeri olsun hepimiz esir alacaklardı. Çünkü biz onların nerde olduklarını bilmiyorduk. Ama yine de biz geri çekilmek zorunda kaldık. Geri çekilip üç,dört gün kampta kaldık. Sonra asıl harp başladı. Düşman bizim karşımızda duramıyor. Kırıp geçiriyoruz. Zaten nerde zor cephe var bize verdiler. Ama Türk askeri hemen sancağı dikeyiyor. Sonra biz yüz yetmiş,yüz seksen km. içlerine kadar ilerledik. On altı ay orada çarpıştık. Ben üç yerimden yara aldım. Beni Japonya'da hastaneye götürmüşler. Benim haberim bile yok. Orada iki buçuk ay hastanede yattım. Sonra Türkiye'den altı yüz kişi değişmeli asker getirmişler. Ama onlar bizden sonra savaşa girmediler. Şimdi bizim orada şehitlerimiz yatıyor. Her milletin ayrı ayrı mezarlığı var. Ama biz şehitlerimizi buraya getiremedik. Orada kaldılar.

Peki, şu an devlet size yardım ediyor mu?

Evet, ediyor. Ayda 550 TL alıyorum. Ben öldüğüm zaman aylığımyı ailem alabiliyor. Okula giden çocuğum olursa okulu bitene kadar para ödemiyoruz. Elektrik faturasında %40 indirim, su faturasında %80 indirim yapıyorlar. Sağlık bakımından da şuan hangi hastaneye gidersem gideyim ben ve on sekiz yaşından küçük çocuğum para ödemiyoruz. Yolculukta ise otobüse, trene, vapura hiç birine ücret ödemiyorum. Uçakta da % 40 indirim var. Taşımali silah bana serbest.

Ve gençler benim diyeceğim son şey şudur ki;

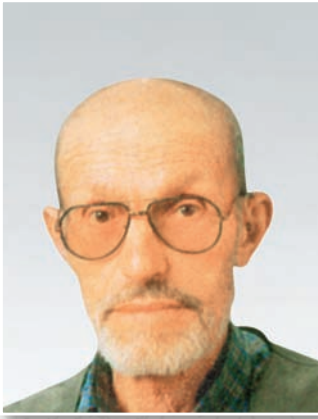
Dünya milletleri arasında Türklenden çekinmeyen YOKTUR!

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Mehemt Kul'u Evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Mehmet**
Soyadı : **ÖZYAZICI**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **TRABZON**

Kaç yaşında gittiniz?

1951 senesinde gittim.

Şimdi kaç yaşındasınız?

Seksen

İsteyerek mi gittiniz?

Gönüllü olarak gittim.

Kaç kişi gittiniz?

Yaklaşık iki bin beş yüz, üç bin. Yarısı bile kalmadı. Hepsi öldüler.

Sizin gözünüzün önünde mi öldüler?

Tabii, gözümün önünde. Otuz beş kişi öldü, ben kaldım.

Vuruldunuz mu?

Kolumdan vuruldum.

Unutmadığınız bir anınız var mı?

Ne bileyim. Çok vardı; ama unuttum. Orada çektiğimizi bir Allah bir de biz biliriz. Çok şeyler çektik. On bir ay orada kaldık. Sonra yeni askerler geldiğinde, biz Türkiye'ye döndük. Bizden sonra harp durdu.

Hangi silahlarla savaştınız? Süngü kullandınız mı?

Süngüyle de çok savaştık, makineli tüfeklerle de. Ağır makineler. Korelilerin silahları yoktu. Yüzünde bir tane. Yoksa, hepimizi öldürürlerdi.

Siz birilerini öldürdünüz mü?

Otuz kişi bir adama saldırıyor. Ne bilelim, vurduk mu vurmadık mı?

Komutanlarınızı hatırlıyor musunuz?

Yüzbaşı İhsan Ağrılar, gözümün önünde şehit oldu. Havan mermisi geldi, onu öldürdü. Şehit olarak onu biz aldık, geri kademeye getirdik. Kan içinde kaldık. Dört kişiydik. Onu oradan sürükleyerek taşıdık. Madalyamızı bile vermediler.Oysa; hak etmiştik.

2011

Kore'de nerede kaldınız?

Çadırlarda. Cepheden bizi alırlardı. Tugaya gelirdik. İstirahat etmek için.

Kore'den döndükten sonra ne yaptınız?

Kalaycılık yaptım. Marangozluk yaptım.

Kore'ye gittiğinizde evli miydiniz?

Hayır. Kore'den döndükten sonra evlendim. İki evlilik yaptım.

Cephe arkadaşlarınızı hatırlıyor musunuz?

Rizeliydi, Hakkı ismi. Süleyman vardı. Bunlar çok özel arkadaşlarımdı. Ama şimdi öldüler mi, kaldılar mı bilmem.

Kore'ye gidenlerin üçte biri hayattaysa, yine iyidir.

Gazilere gereken değer veriliyor mu?

Şimdi beş yüz kırk dokuz lira alıyoruz. İlaç parası vermeyiz. Otobüse, trene, vapura para vermiyoruz. Bu bakımlardan iyi.

*Öğrencilerimiz Kore Gazimiz
Mehmet Özyazıcı'yı Evinde Ziyaret Ederken*

2011

Adı : **Mehmet**
Soyadı : **PEK**
Doğum Yılı : **1929**
Doğum Yeri : **SAMSUN**

Okulumuza hoş geldiniz, Mehmet Amca. İlk önce bize hayatınızdan kısaca bahseder misiniz?

Hoş bulduk. Ben 20 Şubat 1929 doğumluyum. Samsun'un Akçaakman köyünde doğdum. Ve sana bir şey söyleyeyim: " Ben de bu okulda okudum". Ortaokulu bitirdikten sonra memuriyetlik yaptım; fakat ondan önce de askere gittim. 15 Ekim 1949'da asker oldum. Ve benim askerliğim sırasında Kore Savaşı patlak verdi. Bizi Kore'ye gönderdiler.

Peki, oraya nasıl gittiniz? O süreçten bahseder misiniz?

1945'te Almanya yenilince, ardından "Soğuk Savaş" dönemi ortaya çıktı ve bilhassa Amerikalılar ile Ruslar arasında anlaşmazlıklar çıktı. O dönemde Ruslar bizim boğazlarımızı istiyordu. Hatta doğudaki birkaç ili de istiyorlardı. Amerika'da da NATO kurulmuştu ve Reiscumhur İsmet İnönü, Rusya'ya karşı destek olması için, Türkiye'yi NATO'ya sokmak istiyordu. Tabii bizi başta almıyorlar. Ama 1950'de Kore Savaşı olunca, NATO bizden asker istiyor ve bizi Kore'ye gönderiyorlar. 24 Eylül 1950 'de biz buradan yola çıkıyoruz. Fakat bizi, buradan bir yolcu etmeleri var. Giderken Adnan Menderes, Celal Bayar ve İsmet İnönü bizi Ankara Garaj'ından yolcu ediyor. İnönü ağlıyordu 'Bu çocukları ölüme gönderiyoruz.' diye. 24 Eylül'de Kore'ye yola çıktık.

Siz o zaman, nerede askerlik yapıyordunuz?

Niğde'de. Ulaştırılmadım. Ulaştırılmadan asker istediler, kura çektik ve bana çıktı. Yirmi dokuz gün, yirmi sekiz gece de ancak varabildik Kore'ye. Oraya varduktan sonra, on beş, yirmi gün hazırlık (silah talimi gibi) yaptık. Bize Amerikan silahlarını verdiler ve bana bir araba verdiler, şoför olduğum için. Cepheye asker götürüyordum. Çok büyük çatışma yoktu. Böyle ufak tefek çeteler vardı, bizim askerler inip temizliyorlardı. Yalnız bir savaş düzenimiz yok, elimizi kolumuzu sallaya sallaya gidiyoruz. Güney Kore'yi geçtik, ardından Kuzey Kore'nin başkenti Pyongyang'ı da geçtik, ilerliyoruz. Mançurya'ya doğru giderken, karşıdan başları sargılı, yaralı askerler geliyorlar. Biz onlara yardım ettik. İşte çikolata, sigara falan verdik acıdığımız için. Meğer onlar bizi arkadan vurmaya geliyormuş. Ve onlar bizi çembere aldılar. Bağlı birliklerle beraber bizim mevcudumuz bir tugay asker. Onlar ise bir tümen asker göndermişler. Bir tümen asker, yaklaşık üç tugay asker demek, yani; bizim üç katımız. Bizim birliğin sol cenahında Amerikan askerleri, sağ cenahımızda Kore askerleri, onların yanında da İngiliz askerleri var. Bu zamana kadar cephe düzenini ancak orada alabildik. Fakat; İngilizler bizden habersiz gidiyorlar. İngilizler kaçınca, bu sefer arkamız boş kalıyor. Türk birliği olarak biz daha çok direnince bütün birlikler bizim üzerimize doğru geliyor. Tabii, bu sırada Amerikan askerleri de kaçıyor. Ondandır biz de geriye çekiliyoruz.

2011

Ama; düzensiz bir şekilde. Herkes bir yere doğru kaçıyor. Geceye doğru bir Türk komutan, bizi eski bir binaya topluyor. Geceyi orada geçiriyoruz. Bu sırada üstümüzden bir uçak geçiyor. Başta panikliyoruz bizi vuracaklar diye. Fakat hiçbir şey olmuyor. Ondan sonra birliğe geri dönüyoruz ve bizi Türkiye'ye geri çağırıyorlar.

Devletin size olan ilgisi savaştan bu yana nasıl?

Bu konu çok acı. İlk başlarda yetmiş, yetmiş beş lira maaş alıyorduk. 1980'de ihtilal oldu ve maaşlarımız tamamen kesildi. Daha sonra, ihtilal hükümeti bütün dernekleri kapatma kararı aldı. Samsunda da bir dernek vardı. Bu derneğin faaliyete geçebilmesi için askeri hükümetin belirlediği belli başlı şartlar vardı. İlk şartı derneklerin legalleştirilmesiydi. Gaziler Derneği de dört isim altında toplanacaklardı. Ben burada o derneklerden birine üyeydim ve aynı zamanda devlet hastanesinde memurdum. Bu arada sürekli olarak derneği legalleştirmek konusunda uyarı alıyorduk. Ya resmileştirin ya da kapatın diyorlardı. Samsun ilkadımın şehri olduğu için biz kapatmak istemiyorduk. Ankara'dan genel başkan bana telefon açtı ve derneğin başına geçmemi söyledi. Başta kabul etmedim; ama sonra ricalara neticesinde görevi kabul ettim ve işlemler için Ankara'ya gittim. Bu olaydan sonra dernek resmi bir kimliğe büründü. İlk üç ay olağan genel kurul yapmadan görevi sürdürdüm. Genel kurulda tekrar başkan olarak seçildim ve görevime devam ettim. Burada her şeyiyle beraber köklü bir dernek kurdum. Benden sonra zor günler yaşasa da şimdi ki başkan sayesinde derneğimiz faaliyetlerine devam ediyor.

Biz gençlere tavsiyeleriniz nelerdir? Neler söylemek istersiniz?

Bakin bugün geri kalmış devletlerin durumunu görüyorsunuz. Eğer sizler okumazsanız, bizlerde o duruma düşebiliriz. Günümüzde okumak gerekiyor. Bir dil bilen bir insan, iki dil bilen iki insan. En azından bir yabancı dil bilmelisiniz. Ve bu dil de dünyanın konuştuğu yaygın dillerden biri olmalı.

Siz Kore'ye gittiniz ve orada savaştınız. Bunlara dayanarak savaş neler getirir, neler götürür?

Savaşlar insanı benliğini elinden alır. Ama eğer savaşın galibi isen çok kısa zaman çok uzun mesafeler kat edebiliyorsun. Bugün bunun örnekleri var, söylemeye gerek yok. Bugün Kore'ye baktığımızda, bizden ilerde olduğunu görürüz. İstiklal savaşından sonra bizde çok kısa zamanda çok uzun mesafeler kat ettik. Atatürk ve erkânı ekonomist değildi, mühendis değildi. Onlar askerdi. Askerlikten başka bir şeyleri yok. Ama onların azimleri vardı. Kısa zamanda Türkiye'yi nerelere getirdiler.

Bize zaman ayırıp anılarınızı ve deneyimlerinizi paylaştığınız için çok teşekkür ederiz, Mehmet Amca.

Ben teşekkür ederim.

Kore Gazimiz Mehmet Pek'in Okulumuzu Ziyareti

2011

Adı : **Muhammet**
Soyadı : **GÜNDÜZ**
Doğum Yılı : **1932**
Doğum Yeri : **Bafra / SAMSUN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1932 Bafra İkipınar doğumluyum. Evliyim.

Askere gitmeden önceki durumunuz neydi?

Birkaç aylık evliydim, çiftçilik yapıyordum.

Kore'ye gitme haberini nasıl aldınız?

1951'de Ankara Maltepe'de askerlik yapıyordum. Oraya gittiğimiz birinci haftasında herkese birer ay yıldız getirdiler. "Siz Kore'ye gideceksiniz" dediler. Kimseye gönüllü olup olmadıklarını sormadan seçtiler. Toplam 165 kişiydik ve ekseri Samsunlular vardı. Daha sonra bizi eğitim için İzmir Seferihisar'a gönderdiler.

Kore'ye gideceğinizi öğrenince ne hissettiniz?

Hiçbir şey hissedemedik. Zaten genç yaştaydık, aklımız bir şeye ermiyordu. Bazısı da heves ediyordu. Gezmek gibi bir şey sanıyorlardı. Bazısı da kaçtı.165 kişinin 65 tanesi firar etti. Gerçi daha sonra hepsi yakalanıp geri gelmek zorunda kaldı.

Kore'ye gitmeden önce özel bir eğitim aldınız mı?

İzmir Seferihisar'da 45 gün eğitim aldık. Gerçi eğitim değil çileydi. Çünkü çok sıcaktı. Orada uçaksavar eğitimi aldık. Çünkü orada kullanacağımız topların burada kullandığımız toplardan daha farklı tertibatı vardı. Mayısın 5'i 6'sı gibi de gemiye bindik yola çıktık.

Sınıfınız neydi?

Uçaksavar topçusuydum.

Gemi yolculuğunu anlatır mısınız?

Gemide yaşantı pek iyi değildi. Çünkü deniz tutuyordu. Ben de alışık değildim. Gemide kuru ekmeğe ve soğanla çok vakit geçirdim. Gemide 3500 Türk vardı. Gemide Yunanlılarda vardı. Ayrı yerlerde kalıyorduk ama yine de anlaşamıyorduk. Gemide her bölüğün ayrı ayrı koğuşu vardı. Koğuşlarda ranzalar vardı, 35 kişi bir kamarada kalıyorduk. Geminin suyu içilmediği için makinelere para atarak içeceğimizi alıyorduk. Giderken Süveyş kanalından geçtik. Hindistan'a gidene kadar deniz çok dalgalıydı, özellikle de Umman Denizi. Hindistan Colombo limanında ikmal yaptık. Sonunda Pusan'a vardık.

Başınızda komutan olarak kim vardı?

Cemal Madanoğlu.

Kore'ye varınca neler hissettiniz?

Çok güzel şeyler hissetmedik. Çünkü halkın perişanlığını, fakirliğini, açlığını gördük. Çoluk çocuk

2011

perişan haldeydi.

Pusan'da 78 gün kaldık. Daha sonra askeri otobüsler geldi. Inchon'a kadar gittik. Oradan da trenlerle cephelere dağıldık.

Kore'de hangi cephelerde savaştınız?

Kumkale, Chorman, Vegas.

Göğüs göğse çarpıştınız mı?

Hayır. Uçaksavar topçusu olduğum için cephe gerisindeydim. Dört namlulu silah kullanıyordum, nişancılığımda çok kuvvetliydi. O yüzden çok düşman öldürmüş olabilirim. Bize verdikleri merminin hesabını sormazlardı. Atış serbestti.

En büyük çatışmayı Vegas cephesinde yaşadık. Piyadeler sargıya düşmüştü. Topçular o zaman ilerlemek zorunda kaldı. Biz de topları bukerden(sığınaktan) çıkarmak zorunda kaldık. Daha görünür yerlere topları taşıdık. O kadar şiddetli bir çatışma oldu ki, kulaklarımız mermi sesinden sağır oldu. Komutanın sesini duymadığımdan dolayı omzuma dokunup ateş etmemi işaret ediyordu. Çatışma 1 hafta sürdü. Oradan zaferle çıktık ama ne fayda! İki yüze yakın askerimizi kaybettik.

Savaş sırasında hiç unutmadığınız anılarınız var mı?

Bizi ceset toplamaya çıkardılar. Bir yandan da cesetlerin özel eşyalarına dokunmamamız konusunda uyarıyorlardı. Tehlikeli olabileceğini söylediler. Çünkü düşmanın neler yapabileceğini tahmin etmek gücü, ölü bile olsa! Bizim askerlerden biri gizlice tırnak makasıyla, çakı almış. Çakıyı açarken çakı patladı. Meğerse bombaymış, adam paramparça oldu, öldü.

Bir kere de Türk topçu taburumuz yandı, müdahale bile edemedik. Bize bir ateş alanı veriyorlardı. Onun dışındaki hatta ateş edemiyorduk. Bir kış günüydü, çok kar yağıyordu. O topçu taburuyla aramızda bir ırmak vardı. Karşıya botlarla geçiliyordu. Düşman askerleri 3 tane botla karşıya geçerek Türk askerinin kampına girmiş. Orada 300 askerimiz, topumuz, tüfeğimiz yandı. Beni en çok etkileyen olay da oldu.

Yaralandınız mı?

Chorman'da cephe gerisinde tüfek talimi yapıyorduk. Elimde bomba patladı. Ama el bombası değildi, galiba sis bombasıymış. Ondan dolayı kolum ve bacağımla yaralandım. Ama harpten hiç geri kalmadım.

Yeme, içme barınma ihtiyaçlarınız nasıl karşılanıyordu?

Kovalarla getiriyorlardı. Biz uçaksavar topçusu olduğumuz için birlikte beraber görev yapmıyorduk. Bulduğumuz yerde 8-9 kişi oluyorduk. Mutfak yakın olursa içimizden biri sabah gider alır gelirdi. Öğlenleri jiple getirirlerdi. Yemek boldu ama bazen Türklerin yiyebileceği yemekler olmuyordu. Makineli tüfeğimiz kamyonun üzerine monte edilmiş şekildeydi. Kamyon da burke denilen sığınak gibi bir yerde duruyordu. Üzerimizde de kamufle için gizlenme ağıları geriliydi. Burkenin içerisinde 3'er kişilik çadırlar vardı, orada yatıyorduk.

Ailenizle haberleşebiliyor muydunuz?

Mektup yazıyordum ama eve ulaşmamışlar. Bana evden birkaç mektup ulaştı.

Umutsuzluğa kapıldığınız oldu mu?

Her an! Ceset toplamaya gittiğinde bile birileri ölüyordu. Adamlar ağaçların doruğuna bile silah çıkarıp ateş ediyorlar. Öyle zamanlar oluyor ki fişekler uçar, tüfekler patlar, bombalar patlar, kollar, bacaklar, kafalar havalarda uçardı. İnsan nasıl umutsuzluğa kapılmasın.

Oranın halkıyla hiç diyalogunuz oldu mu?

Biz uçaksavarda olduğumuz için daha çok cephe gerisinde kalıyorduk ve haliyle oluyordu. Hatta köyün savunmasını yapıyorduk. Etrafımız tellerle örülüydü. Sabah olduğu zaman telin etrafına çocuklar dolardı, gözümüzün içine bakarlardı. Çünkü perişan haldeydiler ve her şeye ihtiyaçları vardı. Büyük, uzun ekmeklerimiz geldi onlara verirdik, bölüşür yerlerde. Bize çikolata gelirdi onlara verirdik. İnsan acıyor, canı sıkılıyor. Zaten erkek kalmamış. Sadece kadınlar, çocuklar ve çenesinde üç tel sakalı olan yaşlılar kalmıştı. Onlara çok yardım ettik, çok!

Başka topraklar için savaşmak nasıl bir duygu?

Hiç önemli değil. Çünkü oraya insan korumak için gittik. O insanların çok ihtiyacı vardı. O büyük

2011

şehirler yanmış, dağılmış, harabe olmuştu.

Kore'den ayrılırken neler hissettiniz?

Kore'den ayrılırken üzücü bir olay yaşadık. Pusan limanında gemiye binmek için sıra olmuştuk. Elimizde büyük çantalarımız vardı. Sırada bizimle bekleyen iki asker vardı. Çok samimi arkadaşlardı, yattıkları yataklar bile birdi. Sırada beklerken yazı tura oynayarak kumar oynuyorlarmış. Biri diğerini çok yenmiş. Bu yüzden arkadaşını bıçaklamış. Bağışmalar duyduk, gittiğimizde adam ölmüş, ceset poşetine koyup gemiye götürmüşler. Yani adam savaşta ölmedi de, dönüşte kumar yüzünden, hem de en samimi arkadaşı tarafından öldürüldü.

Bu olayın haricinde bir şeye daha üzülmüyorduk. Çünkü o tarihlerde Kore'nin acınacak durumu vardı. Biz burada iyi kötü ekme bulup yiyebiliyorduk. Onlar hem yiyecek bulamıyor, hem de savaşıyorlardı. Onları bu durumda görmek ve dönmek bizi üzüyordu.

(Eşine sorduk)

Eşiniz oradayken siz neler hissettiniz?

Burada kaynım kaynatam vardı. Onlara sığındım. Ama gece gündüz uyuyamıyordum. Tarlada kadınlardan ayrı çalışır, ağlardım. Etraftakiler beni göstererek "Bunun kocası Kore'de şehit olmuş" derlerdi. Ben de ağlardım.

Döndüğünde neler hissettiniz?

Önce bir atlı gelip bize müjdeli haberi getirdi. Ben de süpürge elimde her tarafı süpürüyordum. Sonra geldi ama dal gibi kalmıştı. Mevlit okuttuk. Büyüklerden utancımın köşe bucak kaçıyordum. Görümcemin evine gidip oturdum. Hey gidi günler, hey.

Döndüğünüzde nasıl karşılandınız?

Anlatacak bir şey yok. Ağlamaktan başka bir şey yapamadık. İster tanıdık olsun ister olmasın herkes ağlıyordu. İzmir'e yakın olan şehirlerdeki asker akrabaları hep gelmişti. Davullar, zurnalar, şarkılar, türküler çalıyordu. Orada iki gün kaldıktan sonra arkadaşlarla otobüs tutarak Samsun'a geldik.

Gazilik hissi nasıl bir duygu?

Gazilik güzel bir duygu ama bize biraz daha saygı gösterilmesini istiyorum. Aldığımız madalyaları nasıl aldığımızı bilmeden saygısızlık yapanlar oluyor. Bu da beni üzüyor.

Gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Akıllı olsunlar, memlekete sahip çıksınlar. Tarihlerine saygı göstersinler.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Muhammet Gündüz'ü Evinde Ziyaret Ederken

2011

*Kore Savaşında Askerlerin Morallerini Yükseltmeye
Amaçlayan Bir Etkinlik*

2011

Adı : **Mustafa**
Soyadı : **BOZ**
Doğum Yılı : **1933**
Doğum Yeri : **Terme / SAMSUN**

Savaşa gittiğinizde kaç yaşındaydınız?

18 yaşındaydım.

Savaşın çıktığını ve sizin de savaşa katılacağınızı nasıl öğrendiniz?

Bölük komutanımız bana, “Kura çektik, sen de çıktın.” dedi. Ama ben biliyorum ki öyle değil. Ben bölük komutanının habercisiydim. Sırtımda telsiz, haberler önce bana gelirdi. Komutan nereye giderse, ben de oraya giderdim. O nasıl planladıysa, beni de götürdü.

Peki, size sordular mı gitmek ister misiniz diye?

“Komutanım giderse, giderim.” dedim. General Nartis Gemisi’yle otuz üç gün, otuz üç gecede gittik. On altı ay Kore’de kaldım. Dünyanın yuvarlak olduğuna da o zaman inandım ben. Ondan önce inanmazdım. Radyoyu açardık haberleri almak için. Orada sabah on iki iken Türkiye’de gece on iki.

Buradan giderken bir sevdiğiniz var mıydı?

Evlüydim, bir de oğlum vardı. Ailenin ilk evladı olduğum için erken evlendirdiler.

Peki, siz giderken karınız, “Gitme!” dedi mi?

Bizde öyle olmazdı. Büyüklerimiz ne derse, onu yapardık. Ama orada savaş var, can korkusu var. Önce babana, dedene, büyüklerine soracaksın; sonra kendine soracaksın “Ben gidebilir miyim” diye. Eğer, “Giderim.” diyorsan, gideceksin.

Eğer büyükleriniz gitme deseydi, yine de gider miydiniz?

Komutanım bugün “Seninle ölüme gidiyoruz .” dese, gözümü kırpmam giderim. Yüzbaşı Kemalettin Demirkaya. Üç seneye kadar sağ olduğumu biliyordum, gidip geliyordum; ama şimdi bilmiyorum.

Kore’de nasıl dağıtıldınız?

Manga manga dağıtıldık. Tugay Komutan Vekili Kemal Madanoğlu vardı hepimizin başında. Ama orada rütbe farkı yoktu. Yok sen albaysın, yok sen yarbaysın; yoktu. Hepimiz kardeş gibiydik.

Tabii, ailenizden uzakta birbirinize kenetlendiniz.

İstersen ailen arkanda olsun. Savaşta aileden önce yanındaki silah arkadaşın gelir. Çünkü;

2011

senin görmediğin düşmanı yanındaki arkadaşın görür. Onu kurtaracak olan sensin, seni kurtaracak olan o.

Peki, orada ne yiyip ne içiyordunuz?

İdareli yemek zorundaydık. Hepimizin yemeği boynumuzdaki çantalardaydı. Bir daha yemek almak için geri gidebilecek misin, bilmiyorsun. Ben iki gün ot yediğimi bilirim.

Türkiye'ye dönünce nasıl karşılandınız?

İzmir, Karşıyaka'da top atışlarıyla karşılandık. Meydana indiğimiz zaman mehter takımı çalmaya başladı. Herkes hüngür hüngür ağladı. Topraklarımıza geldik, bayraklarımız dalgalanıyor.

Peki, günümüzde sizlere gereken önemin verildiğine inanıyor musunuz?

Bize Korelilerin verdiği değeri kendi insanımız vermiyor. Kore'de yakamızda rozetimizi gören toparlanmaya başladılar. Acaba bu adam yüzbaşı mıydı, binbaşı mıydı;, neydi, diye. Onların verdiği kadar bile değer verilmiyor bize Türkiye'de.

Bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Mustafa Boz'u Evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Mustafa**
Soyadı : **BAYTEKİN**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **TRABZON**

Savaş gideceğinizi haber aldığınızda neler hissettiniz?

O zamanlar şimdiki gibi değildi. Savaşmaktan, orduya gitmekten kaçılmazdı. Savaşmak kutsaldı.1953 yılında Pyongyang mütarekesi oldu. Yapılan bu mütareke ile Kore’de silahlı çarpışma sona erdi. Dönmüştük. Pyongyang Mütarekesi oldu. Hala sulh yok. Tampon bölge vardı, üç km. Tampon bölgeye şimdiye kadar kimse girmedi. Sulh yok, hala mütareke hali...

O zaman kaç yaşındaydınız? Kaç kardeştiniz?

Yirmi bir yaşındaydım. Altı kardeşim vardı.

En büyüğü siz miydiniz?

Hayır. Ben ortancaydım.

Peki, tanıdığınız başkaları var mıydı savaşa katılan?

Akrabamdan vardı. Öldü, rahmetli oldu. Aileden de yoktu. Zaten iki kişi almazlar. O zaman şimdiki gibi gurbet yoktu, herkes tarımla uğraşıyordu. O zaman nüfusumuz otuz milyon var yok. Otuz, otuz beş milyon arası. Ama ben on dört yaşında gurbete çıktım. Zanaat için.

Hangi zanaat?

Yorgancılık mesleği. Mesleği yetmiş beşte değiştik, yorgancılık mesleğine geçtik, sanayide.

Aileniz bu durumu nasıl karşıladı, ne dediler?

Soğuk savaş döneminde Varşova Paktı ve NATO Paktı oluştu. Kore de ikiye bölündü; Kuzey Kore, Güney Kore. İç savaş çıktı Kore’de. Birleşik Devletler, NATO devletleri oraya gitti. Gitmeseler Kuzey, Güney Kore’yi alıyordu. Çin arkasında, Rus askerleri arkasında... Amerika taarruz yapmadı, savunmada kaldı. Onlar birkaç taarruz yapsa da savunmayı yaramadı. 1953 yılında Pyongyang mütarekesi oldu. Kore’de bir köy ismi. Oraya gitmişim. Haber merkezinde olduğum için haber cipine her yer serbestti. Her yere gidebiliyorduk.

Savaşla ilgili hatırlarınız var mı?

Hava üstünlüğü ABD’de de olduğu için, savaşta bizim fazla bir çekincemiz yoktu. Savaş bize oyuncak gibi geldi. Hava üstünlüğü sayesinde uçaklar bombardıman yapıyor, karşı tarafın uçağı kalkmıyordu. Kalkmadığı için biz de korku pek yoktu. Kendimizi güvende hissediyorduk. Bir iki

2011

taarruz yaptılar. Birinde biraz zayıt verdik. Yalnız bir “Kunuri” hadisesi vardı. Bilir misiniz?

Hayır.

Anlatayım. Şimdi bizde hatt-ı savunma vardı. Burada ölürsün yine geri çekilemezsin. Amerikalılarda sath-ı savunma var. Zorlandın mı geri çekilebiliyorsun. Ama bizde bu yok. Hadise şu şekilde: Türk birliği, Amerika birliği, İngiliz birliği yan yana 8. ordu 25. tümene bağlıydı. 25. tümenin kolunda yıldırım işareti vardı. Orada harp oldu. 8. ordunun 25. tümeni orada çok muvaffakiyet gösterdi. Ordu komutanı Macardus.Yardımcısı Jan Philip. Ben bunları kendim de gördüm. Karargâha geldiler. Harpte zorlanınca Amerika ve İngiltere, geri çekildiler. Bizimkiler ise, çekilmiyorlar. Hatt-ı savunma var. Bu yüzden çekilmiyorlar. Amerika, İngiltere çekildi. Bizimkiler kaldı ortada tek başına. Düşman geliyor, ilerliyor sağından solundan. Havadan bombardıman yapıyor yine Amerika. Öyle zaman oldu ki düşman bize yaklaştığı için bombardımanda Türk birliği de zayıt verdi. Tam bilmiyorum, ya üç ya da altı Amerikan subayını vuruyor bizimkiler. Ama vuran subaylar ceza almıyor. Amerika cephaneyi bolca bize veriyordu. Sana günlük cephane veriyordu. Yarın bana dönersin diye.

Anılarınız neler arkadaşlarınızla?

Harpte anılar çok fazla; anlat anlat, bitmez. Orada anadan da babandan da daha yakın yanındaki arkadaşın. Canın ona emanet, onunki de sana.

İngiliz ve Amerikalılar ile yan yanaydınız değil mi?

Her zaman onlarla cephe tutmadık. Başkaları da vardı. On dokuz devlet vardı.

Ailenizden hiç bahsetmediniz. Anneniz ve babanız nasıl karşıladı bu durumu, ne dediler?

Babam vefat etmişti 51’de. Kore’den gelince bizi çok iyi karşıladılar. Aileden ziyade, bizi, Türkiye çok iyi karşıladı. O “Kunuri” hadisesi var ya, bundan dolayı Güney Kore, Türkleri çok sever.

Şimdi kaç yaşındasınız Mustafa amca?

1930 doğumluyum. Seksenime giriyorum.

Peki, hayatta en önemli şey nedir sizce?

Ben esnaftım. Ticarete güzel para kazandın mı, en güzel şey budur. Yani dürüst olmak... Çalışıp yiyeceksin. Dürüst olacaksın. Ben çok ticaret yaptım, çok gezdim. Mobilya malzemesinde... En iyisi, en önemlisi o. Her şeyi sağlam oturtturmak.

Savaş sırasında neler öğrendiniz? Belleğinizde saklı kalan hatıralar var mı?

Şimdi, kimse savaş istemez. Savaş cinayettir. Fakat; diplomasi döndüğü zaman savaş kaçınılmazdır. Savaşta ne öğrenirsin? İnsanların kıymetini öğrenirsin, toprağın kıymetini öğrenirsin. Şimdi bakın insanlar birbirini sevmiyor. Ama; bir savaş olsa onun canı sana emanet, senin canın da ona. Ama; şimdi kimse kimseyi sevip saymıyor. Birlik beraberlik önemli... O olmasa savaş da olmaz

Askerdeki göreviniz ne idi?

Ben haber merkezindeydim. Bir onbaşı yazıcım vardı, üç tane habercim, bir de şoför vardı. Telefon susması oluyordu zaman zaman. Telefon susması şudur: Kablolari düşman tahrip eder. Düşman tahrip edince de telefon ile konuşamazsın. O zaman üç gün devam etti. Ben üç gün uyumadım. Kod ve şifreye bakıyordum haber merkezinde. Sonra da nakliye susması oldu. Arabaların susması oldu. Köprüleri düşman tahrip etti. Nakliye helikopterle yapıldı. Telefon suması olunca telsiz devreye giriyor kod ve şifre ile, araba, nakliye susması olunca da helikopterler. Bir harfi unutamam ben, bir harf bir kelimedir. Şifre açmaya kapalı. Orada da astsubaya öğretmiştim. Yani; harpte en fazla yaptığım işler bunlar. Mesleğimden dolayı çok

2011

rahattım haber merkezinde.

Düşman askerleri ile hiç karşı karşıya geldiniz mi? Onlarda dikkatinizi çeken, farklı gördüğünüz bir şeyler var mı?

Esirlerle karşılaştım. Esir alıp geldiler karargâha, orada karşılaştım. Hepsinin cebinde esrar vardı, hepsi sarhoş bir şekildeydi. Bu şekilde onları cesaretlendiriyorlardı. İki tane esir getirmişlerdi tabura. O ikisini gördüm. Düşmanla pek karşılaşmadık, yalnız düşmanın havanı bizim haber merkezi çadırının yakınında patladı. Mermi parçaları geldi geçti. Yani; düşman bize çok yakın yerdedi.

Başka türlü düşman askeriyle bir ilişkiniz oldu mu?

Biz cephede değildik, biraz gerideydik. O yüzden esirler dışında düşman askeriyle karşılaşmadım. Biz savunmadaydık. Taarruz emri yoktu. Arada bir düşman yoklardı, taarruz ederdi; ama muvaffak olamıyordu.

Savaşta şehit olan arkadaşlarınız var mı?

Nuri Pamir şehit oldu orada. Düşman havan attı 120'lik. Bir tane attı; ama tutturamadı. Sonradan üç tane daha attı. Şoför altta, muavini üstte; Nuri Pamir Albay en üstte geldi. Geldiği gibi havan topu gelip yanında patladı ve orada şehit oldu.

Peki, akrabalarınızdan, tanıdıklarınızdan şehit ya da gazi olan var mıydı?

Benim akrabam vardı Şaban. Yan köyden de Muzaffer vardı. Bir de akrabam vardı, onlar da öldü. Biz, o bölgede dört kişiydik.

Peki, size şu an ne gibi haklar, kolaylıklar tanınıyor?

Elektrik ve su ücretinde indirim var, sağlık hizmetleri ve maaş veriyorlar.

Son olarak, gençlere bir tavsiyeniz, bir sözünüz var mıdır?

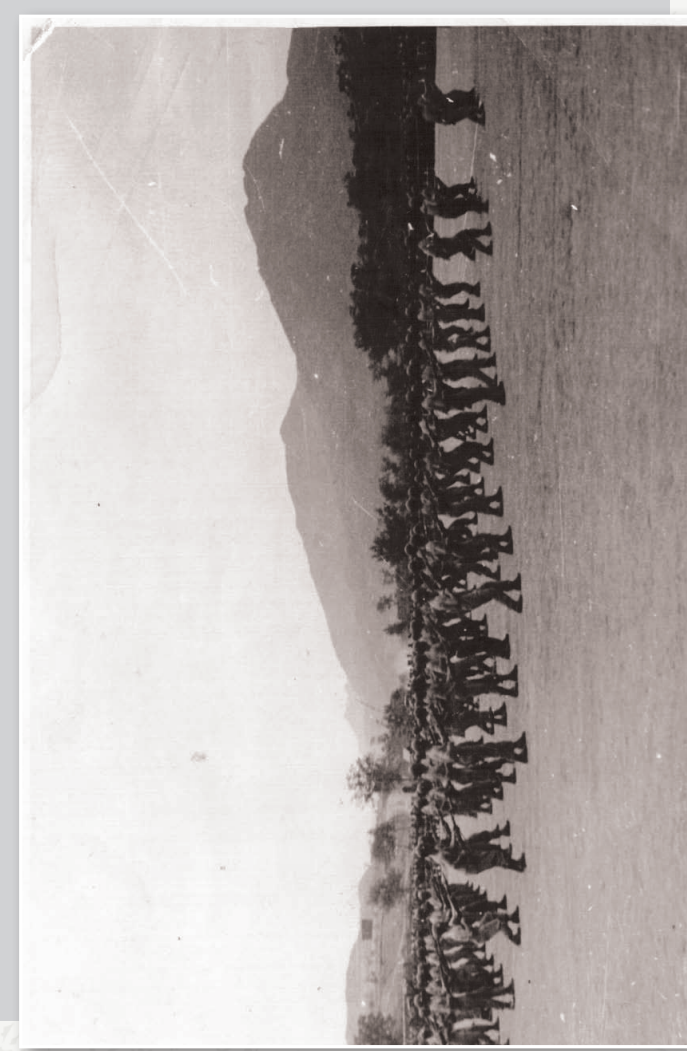
Saygılı olun. Bir şeyi "İllaki yapacağım." deyip ona sarılın. Ne olursa olsun kesinlikle "Bunu yapamayacağım." deyip bırakmayın. Yoksa muvaffak olamazsınız. Doğruluktan, dürüstlükten, saygıdan vazgeçmeyin.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Mustafa Baytekin'i Ziyaret Ederken

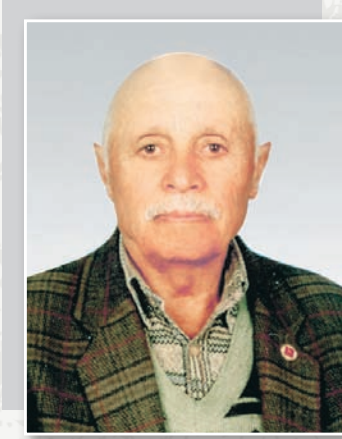
2011

Kore Savaşı'nda Türk Askerleri Günlük Talimlerini Yaparken

2011

Adı : **Muzaffer**
Soyadı : **AVCI**
Doğum Yılı : **1932**
Doğum Yeri : **Alaçam / SAMSUN**

Mustafa amca, Kore' ye ne zaman gittiniz?

1950 senesinde gittim. Kore'de iç savaş çıkıyor, birbirlerini vurmaya başlıyorlar. Kore'nin bir tarafını Çin, diğer tarafını da Amerika tutuyor. Bizler de NATO' ya bağlıydık, Amerika'nın tarafını tutmak üzere Kore'ye gönderdiler. Orada ben on sekiz ay kaldım.

Oraya nasıl gittiniz?

Amerikan gemisiyle otuz gün otuz gece yolculuk yaptık. Büyük Okyanus'u geçtik, Yedi tane deniz geçtikten sonra Kore'ye ayak bastık. Busan (Pusan) şehrine indik, oradan da cepheye gittik.

Savaşa gidişiniz ne şekilde oldu?

Acemi birliğine Ankara'ya gittim. Acemi birliğinde ben, uçaksavar kullanıyordum. Bir alaydan kurayla doksan kişi seçtiler, ben de bunlardan biriydim. Bizden önce bir tugay gitti. Ben ikinci tugaydaydım. Bizim tugayda bin beş yüz kişi vardı. Bizden sonra iki tugay daha gitti.

Savaş esnasında cephanesizlik var mıydı?

Savaşta hiç cephanesizlik yaşamadık. Cephanemiz boldu, her yerde cephanelik vardı. Savaşa NATO adı altında gittiğimiz için cephanesizlik, Amerika sayesinde karşılanıyordu.

Kore'ye yolculuğunuzu anlatır mısınız?

Ankara'dan trenle İzmir Sivrihisar'a gittik. Orada iki ay eğitim gördük. Sonra Amerikan vapuruna bindik. Vapurda birçok devletin askerleri vardı. Toplam iki bin beş yüz kişiydik; ama her devletin yeri ayrıydı.

Kore halkının size karşı tutumu nasıldı?

Halkın bize yardım edecek durumu yoktu. Bize Amerika yardım etti. Busan şehrine gece indik. Halk yerlerdeydi. Her yer delik deşikti. İstersen insanların üstüne bas geç... Oranın halkı, harp olduğu için gündüzleri sokaklarda, dağlarda, tepelerdeydi. Halk çok fakirdi, tepelerde ot yerdı açlıktan.

Devletin gazilere karşı tutumunu nasıl buluyorsunuz?

Bizi aylığa bağladılar. Ayda beş yüz lira veriyorlar, sağlık karnemiz var.

2011

Gazi olduğunuz için size yardım ediyorlar mı? Mesela otobüste veya bazı devlet kurumlarında?

Bizim pasumuz var. Halk otobüslerinde ve belediye otobüslerinde bizden para almıyorlar.

Devletin size verdiği maaş yetiyor mu?

Neye yetecek? Ayda beş yüz lira maaş yeter mi?

Alaçam'dan birlikte gittiğiniz biri var mı?

Karahüseyinli Köyü'nden biri vardı. Yukarıelma köyünden de bir arkadaşım vardı; ama onlarda öldü.

Orada yaşamış, aklınızda kalan bir anınız var mı?

Sadık isminde Yozgatlı bir arkadaşım vardı. Kuzey Kore'ye Çinliler yardım etti, bize de Amerika yardım etti. Bir akşam ben telsizdeydim, arkadaş da santraldeydi. Santralle telsiz cepheye yan yanaydı. Bağlantılar kesildi, tamir etmeye gittik. Aramızdaki mesafe üç, dört km. kadar vardı. Bir tarafta düşman, diğer tarafta biz... Gittiğimiz yer tarafsız bölgeydi. Oradan o tarafa geçsen düşman vuruyor, diğer tarafa geçilse bizimkiler vuruyordu. Santralin telleri kesilmiş, örümcek ağı gibi yerde duruyordu. Geri dönerken arkadaş, düşman tarafını gösteriyor, "Bizim birlikler o tarafta." diyordu. Ben diyorum, "Diğer taraf..."; o diyor, "Diğer taraf..." Bu şekilde uzun süre tartıştıktan sonra dedim ki "Sen benim dediğime inan." Gece vaktiydi, hiç bir şey görünmüyordu. Telleri elimize aldık, takip ederek birliğe vardık. Eğer onu dinleseydim, düşmanın içine giriyorduk.

Orada Türk askerinden ölenler var mıydı?

Vardı tabii. İki bin kişi yaralı idi. Binden fazla da şehidimiz vardı. Busan'da hala şehitler mezarlığı var. Bir manga askerimiz oradaki şehitliği bekliyor. NATO'ya bağlı on dört devletin askeri oradaki mezarlıkta yatıyor.

Kore'nin şu anki durumu nasıl, biliyor musunuz?

Kore'nin durumu şu an Türkiye'den daha iyi. Kuzey Kore ise, şimdi Amerika'ya kafa tutuyor.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Muzaffer Avcı'yı Evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Nazım**
Soyadı : **ÜNLÜ**
Doğum Yılı : **1931**
Doğum Yeri : **Kavak / SAMSUN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1931 yılında Kavak'ın Dura köyünde doğdum. Dört oğlum var.

Askere gitmeden önce ne işle uğraşıyordunuz?

12 yaşımdan beri çiftçilikle uğraşıyordum.

Evli miydiniz?

Evliydim, çocuğum yoktu. Ben Kore'deyken oğlum oldu.

Savaşa gitme haberini nasıl aldınız?

Erzurum Palandöken'de acemi birliğindeydim. Orada Kore'ye gönderilmek üzere kura ile asker seçimi oldu. Önce Kore'ye gideceksiniz demediler. Bölük komutanımız bizi seçti, sonra sanatı olanlar geri ayrılıns dedi. O dedi ben terziyim, öbürü dedi ben marangozum, ben de saracım, dedim. İyi kötü köyde ayakkabı yapıp tamir ediyordum. Sende ayrıl dedi komutan bana, ayrıldık. Bir ay mı oldu iki ay mı oldu bizim 10. bölükten üç kişi istediler. Zaten 3 kişi kalmıştık hepsi dağıldı gitti. Bölük komutanın odasına gittik. Yüzbaşı sordu: "Okur yazarlığınız var mı?" dedi. "Yok", dedik. Oradan yarbayın yanına gönderdiler; orada da yine aynı soru... Komutan kızarak: "Orada öğrensinler o zaman", dedi. O arkadaşlarla tekrar kura çektik. Birisi eline bir çöp aldı. Çektik, bana çıkmasın mı! Yeniden acemi olduk orada. Aynı yerde bir ay daha talim gördük. Oradan Elazığ'a gittik ve bir hafta kaldık. Silah eğitimi gördük, sökmesini takmasını öğrendik. Sonra trene binip İzmir'in Seferihisar ilçesine gittik. Orada da dört ay eğitim aldık.

Sınıfınız neydi?

Piyade çavuşuydum.

Kore'ye gitme haberini alınca ne hissettiniz?

Babam da Rus Harbinde 3 sene savaşmış. Hiçbir korku gelmedi aklıma.

Kaçıncı kafile gittiniz?

4. Kafile.

Türkiye'den sizi nasıl yolcu ettiler?

İzmir'den bizi coşkulu bir törenle gönderdiler.

2011

Gemi yolculuğu nasıldı?

Gemide yalnız Türk askerleri vardı. Yolculuk gece gündüz 1 ay sürdü. Gemi çok iyiydi. Çoğunu deniz tuttu, hasır gibi yattılar. Beni hiç deniz tutmadı. Evde yaşar gibi hareket ettim. Yeme içme çok güzeldi. Domuz eti vardı ama biz yemedik. Gemide kısa pantolonlarımız vardı, onları giyerdik. Yolculukta çok rahatlık.

Kore'ye gittiğinizde neler yaşadınız?

Kore'ye varınca bir ay istirahat yaptık. Eğitim ve kurs gördük. Biz orada çatışma hiç görmedik. 10.bölük olarak yüksek bir tepede cephe tuttuk. Üç ay görev yaptık orada .Cephenin adı Kumkale cephesiydi. Kızıl Çinlilerin tam karşısında idi. Dürbünle baktığımızda rahatça görünürlerdi. Bazen dürbünle bakardık gece dahi eğitim yapıyorlardı. Her bölüğü bir sefer Seul'e gezmeye, alışveriş yapmaya götürdüler. Seul Kore'nin başkentiydi, ama binalarda hep mermi yarası vardı. Binalar hep delikti aynı fare deliği gibi .O kadar harp olmuş ki hiç sağlam bina yok. Sokaklarında top mermilerinin açtığı derin derin yarıklar vardı.

Koreli halkın durumu nasıldı?

Köylü sadece pirinç ekip pirinç yiyordu. Çok iri öküzlerle çift sürüyorlardı. Hayvanların burunlarında halkalar vardı. Onların pirinç ekmesi aynı bizim pancar ekmemiz gibi sıra ileydi. Cephede yaşadığınız ilginç bir hatıranız var mı? Bir sene boyunca hep eğitim yaptık tel çektik mevzi kazdık. Mevzilere gömdüğümüz büyük kütükler vardı iki kişi zor kaldırıp götürüyorduk. Mevzi kazarken bir bomba buldum, bardaktan biraz büyüktü, artık adam onu gömmüş mü, nasıl olmuş bilmiyorum, daha önceden eğitim aldığımızda görmüştüm. Bana dokunma, dediler. Ben bombayı aldım tepeden aşağıya kimsenin olmadığı bir yere attım. Büyük bir sesle patladı. Subaylar hemen yanımıza geldi. Hepimize çekişeceklerdi. Ne oluyor, dediler. Çocuklara zara vermesin diye ben attım, dedim. Bir şey demediler. Kumkale cephesinde nöbet tutardık. Her mevzide bir manga asker vardı 15-16 kişiydik. Bazen kuş mudur nedir, bir şey ses çıkarırdı, heyecanlanırdık. Gece nöbet devriyesine giderken oturduk istirahat edecektik, arkadaşın biri tüfeğini yere koymasıyla patlaması bir oldu, alından vuruldu, oracıkta öldü.

Türk askeri nasıl tanınırdı?

Çok iyi tanınırdı. Gece kalkar 1 çavuş 2 er 3 saat kontrole giderdik. Diğer ülke askerleri birleşme noktamıza yaklaştığımızda hemen bizden kaçarlardı. Okey, derler hemen giderlerdi.

Ümitsizliğe düştüğünüz hiç oldu mu?

Hiç olmadı. Hiç uyumadan nöbet tuttuğumuz oldu, hiç uyumadan sabah ettiğimiz oldu. Niye ? Şimdi savaş patlar diye.

Dönüşte nasıl karşılandınız?

Bütün millet sanki oradaydı. Çok coşkulu bir karşılama olmuştu.

Döndükten sonra yaşantınıza nasıl devam ettiniz?

Bir sene Devlet Demir Yollarında çalıştım. Oradan ayrıldım, limana geçtim. 6 yıl da orda çalıştım. Daha sonra Tuğla fabrikalarına ateşçi olarak Çorum, Ankara, Erzincan, Elazığ gibi vilayetlerde çalıştım.

Gazilik hissi nasıl bir duygu?

Çok iyi bir şey. Gazi olduğum için insanlar genelde iyi davranıyor. Gençler genelde seviyor bizleri.

Gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Gençlerden memnunum. Vatani ve milleti için çalışsınlar, okusunlar.

2011

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Nazım Ünlü'yü Evinde Ziyaret Ederken

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Nazım Ünlü'yü Evinde Ziyaret Ederken

2011

Türk Askerinin Kore Savaşına Sevk edilmesinden Bir Görünüm

2011

Adı : **Necati**
Soyadı : **ULUKOL**
Doğum Yılı : **1929**
Doğum Yeri : **Merzifon**

Kaç yılında Kore'ye gittiniz?

1950 yılında gittim.

Kaç yaşındaydınız?

Yirmi bir yaşındaydım. Çünkü; asker olduktan bir yıl sonra Kore'ye gittim.

Askere Kayseri'den gittiğinizi söylediniz. Fakat; askerliğe Merzifon'da başlamışsınız ve kurs için İzmir'e gitmişsiniz. Sonradan mı görev yeriniz Kayseri olarak değişti , yoksa Kayseri'de mi oturuyordunuz?

Kore'ye gitmeden önceki en son görev yerim orasıydı. Kayseri'de görev yaparken Kore'ye gönderildik. Ama; biz, Samsun'da oturuyorduk.

Kore'de ne kadar kaldınız?

Kore'de tam bir sene kaldım.

Kore'de asker olarak göreviniz neydi?

İlk başta yüzbaşının şoförlüğünü yaptım. Aynı zamanda garaj çavuşluğu da yapıyordum.

Kore'de Amerikan askerleriyle kimin aracılığıyla anlaşılırdunuz?

Ben biraz İngilizce biliyordum. Bu sayede Amerikan askerleriyle az da olsa anlaşabiliyordum.

Kore'de bazı gayrimüslimlerin Türkler aracılığıyla Müslüman olduğu doğru mu?

Evet, Müslüman olan kişiler olmuştu.

Koreliler size karşı nasıl davrandılar?

Onlar bize karşı gayet iyi davrandılar. Çünkü o insanlar, onlar için savaşmaya gittiğimizi biliyorlardı.

Kore'de bir sene görev yaptığınızı söylediniz. Savaş bitince doğrudan Türkiye'ye mi geldiniz; yoksa orada bir süre daha kaldınız mı?

Hayır, ben savaş bittiği için geri gelmedim. Değişirme birliği gelmişti ve biz de görevi onlara teslim edip gelmiştik. Orada üç kere asker değişimi olmuştu. Üçüncü değişimden sonra savaş bitmişti.

Kore'ye nasıl gidip geldiniz?

Bir hafta içinde peş peşe gemilerle gittik. Gelirken ise üç gemi değiştirerek İzmir'e gelip tezkereyi

2011

aldık. Arkadaşlar bana : “Necati; bize araba ayarla, treni beklemeyelim.” dediler. Ben de: “Tamam.” dedim. Garaja gittim. Dedim ki: “Bir otobüs varız, kırk kişiyiz; bize otobüs ayarlayın.” Adam: “Oooo, tamam! Oldu o zaman.” dedi. Bir gün içinde Ankara’ya ulaştık. Sonraki gün ise Merzifon’dan aktarmalı olarak Samsun vardık.

Kaç sene askerlik yaptınız?

Bizim zamanımızda askerlik iki yıldır. Biz tam iki sene askerlik yaptık. Bizden öncekiler iki ay eksik, sonrakiler ise, iki ay fazla askerlik yaptılar.

Tezkerenizi ne zaman aldınız?

İki seneyi bitirince Kore’den İzmir’e geldik. Tezkereyi orada aldık.

Kore Savaşı’nda Türk askerinin diğer askerlerden ne gibi farkları vardı?

Amerikalısı olsun diğerleri olsun, Çinliler zorlayınca geri çekilirlerdi. Bizi ise geri çekilmezdi. Çinliler bunu öğrenince bizim olduğumuz yerlere saldırmayı bırakır, sağımızdaki ve solumuzdaki kuvvetlere saldırmaya başladılar. Sağımızdaki ve solumuzdaki kuvvetler geri çekilince biz de mecburen geri çekiliyorduk. Bundan dolayı bizi bir o cepheye bir bu cepheye götürdüler.

Savaşın en kötü yanı sizce nedir?

Koku, insan cesedi kokusu. Bu koku kadar pis kokan başka hiçbir şey yoktur. Hayatımda bu kokudan daha pis bir koku koklamadım.

Harp ortamı nasıldı?

Harp kötü şey. Hele ki kadınlar ve çocuklar için. Amerikalı, Çinli ve diğer milletlerin askerlerinin tecavüzleri yüzünden kendini ağaca asan kadınlar vardı. Biz, yani Türkler, bu konu da onlara zarar vermedik. Bundan dolayı Çinlilerden, Amerikalılardan kaçan insanlar bize sığınıyorlardı. Daha neler neler var; ama anlatılacak gibi değil.

En çok sıkıntı çektiğiniz konu neydi orada?

Orada en çok sıkıntı çektiğiniz konu boyuna mevzi değiştirmemizdi. Bir sene cepheden cepheye koştuk. Öyle ki ayağımızdan aşağı yukarı bir ay ayakkabıyı bile çıkarmadık.

Düşünün o vaziyeti. Soyunmayı bırakın, ayakkabıyı bile çıkarmadık. Cephedesin çünkü devamlı. O vaziyettesin. Banyo yapamıyorsun; ama cephe gerisine geldiğin zaman hepsi var.

Bir anınızı anlatır mısınız?

Komutanlardan biri cephane yüklü bir aracı bana verdi ve dedi ki: “Şu aracı birliğine götür.” Ben de “Tamam.” deyip aracı sürmeye başladım. İleriden çatışma sesleri geliyordu. Bir de baktık ki etrafımız sarılmış. Oradan kurtulup birliğimize ulaştık; fakat piyadeler cephaneyi almadı. Araca Çarşambalı bir asker bindi. Onunla giderken önümüze keskin bir viraj çıktı. Düşman askerleri virajı taradıklarından dolayı oradan hiçbir araç geçemiyordu. Önümüzdeki araçtan bir asker iki el bombası fırlattı viraja. Hemen sonra viraja doğru yol aldık. Tam viraja girince bizi taramaya başladılar. Camlar filan hep kırıldı. Mermiler aracın içinden geçiyordu. O günde piyadelere mermi götürmüştüm. Belime sarmıştım mermileri. O güne kadar yanımda olmayan mermiler o gün hayatımı kurtardı. Karnıma gelen kurşunlar mermilerden geçememişler, bunu sonra fark ettim. Yanımdaki Çarşambalı arkadaşın hiçbir şey olmamışçasına oturduğunu gördüm. Adı Ahmet’ti. “Ahmet; ne oldu, filan?” dedim. Baktım düşüyor, bir elimle onu, bir elimle direksiyonu tuttum. Biraz gittikten sonra baktım Ahmet’in şakağından kan akıyor. Anladım ki oracıkta şehit olmuş.

Allah tüm şehitlerimize rahmet eylesin. Necati amca bizi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederiz. Eklemek istediğiniz son bir şey varsa dinleyebiliriz.

Savaş gerçekten zor bir şey, dileriz yenilerine maruz kalmayız. Tek temennimiz bu. Ben de

2011

sizlere teşekkür ederim buralara kadar geldiğiniz ve bizleri unutmadığınız için.

Bizi kabul edip vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz.

Bende size teşekkür ederim.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Necati Ulukol'u Evinde Ziyaret Ederken

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Necati Ulukol'u Evinde Ziyaret Ederken

2011

Kore Savaşı'nda Türk Askerleri Cepheye Dinlenirken

2011

Adı : **Ömer Faruk**
Soyadı : **EMMİNİK**
Doğum Yılı : **1929**
Doğum Yeri : **Boyabat / SİNOP**

Savaşa gittiğinizde kaç yaşınızdaydınız?

22 yaşımıdaydım.1953'de gittik oraya. Askerliğe 21 yaşında başladım.53'de gittik Kore'ye 54'de de döndük.Bir sene kaldım orada.

Savaşa giderken evli miydiniz ya da bir sevdiğiniz var mıydı?

Evli değildim, o zamanlar bir sevdiğim de yoktu.

Savaşın çıktığını ve sizin de savaşa katılacağınızı nasıl öğrendiniz?

Ben 1952 senesinin Temmuzunda Erzurum'da askerdim. Daha sonra İzmir'e gittik. Orada birkaç ay eğitim gördük. Sonra da Seferihisar'a gittik. Seferihisar'da tatbikatlar falan oldu. 5 Temmuz 1953'de İzmir'de Amerikan gemisine bindik ve yola çıktık. 23 günde Japonya'ya gittik. Biz Kore'den önce Japonya'ya gittik. Japonya'nın Sasebo Limanına indik. O gün Kore harbi sona erdi şansımıza. Japonya'da bir hafta kaldıktan sonra gemiyle Kore'nin Pusan Limanı'na gittik. Orada şehitlikler var, şehitliklere gittik. Bir gün kaldıktan sonra, trenle bir gün bir gecede esas tugayın olduğu Tinjako denilen yere intikal ettik. O tugayda bir senemiz geçti. Bir sene sonunda tekrar gemiyle Türkiye'ye döndük.

Kore'deyken hiç unutamadığınız birisi var mı?

Şöyle, ben Erzurum'dayken oto-bölüğündeydim. Bir buçuk aylık acemi eğitiminden sonra ehliyetim olduğu için Erzurum-Kars kapıdaki oto-bölüğünde bölük komutanının şoförü olarak aldılar. Zaten o dönemde ehliyeti olan sivil aranıyordu. Çok az vardı. Sonra zaten İzmir'e gittim oradan da Kore'ye. Kore'de de bölük komutanın şoförlüğünü yaptım. Ondan sonra beni tugay karargâhına aldılar. Rahmetli Yarbay Halim Çağlar'ın şoförlüğünü yaptım. O ehliyetin bana çok faydası oldu. Bir de, 54 yılının Haziran ayında makam şoförü olduğum için Japonya'ya izne gittik. 9 gün Japonya'da geçirdik. Tokyo'yu falan hep gezdim o süre zarfında. Japonya'yı daha iyi gördük. İlk gittiğimizde kamptan dışarı çıkamamıştık. Çıkamamız zaten yasaktı. Japonya'da gezdik. Metroya ilk defa orada bindik, televizyonu ilk defa orada izledik 1954 yılında.

Peki, bizimle bir anınızı paylaşabilir misiniz? Gemide yolculuktayken veya Kore'deyken?

Pek bir anım yok. Japonya'da Sasebo Limanı'nda 1 hafta kaldık işte. Orada da yemekler gemideki

2011

gibiydi. Fazla zorluk çekmedik.

Kore'de ailenizden haber aldınız mı? Onlarla nasıl haberleştiniz?

Tabii ki, mektuplaşıyorduk. Gidenlerden selam gönderiyorduk ailemize. Kağıda yazıyorduk.

Anladığınız kadarıyla siz bir savaşın içinde bulunmamışsınız, herhangi bir rahatsızlığınız, hastalığınız oldu mu?

Yok. Gemide çok rahattık zaten.

Döndüğünüzde Türkiye'de nasıl karşılandınız? Neler değişmişti geride bıraktıklarınızda?

Harbe gittik sağ salim geri döndük. Ailemiz, tanıdıklarımız geri geldiğimize çok sevinmişlerdi. Giderken halk toplanıyor uğurluyorlar, tezahüratlar falan, ama dönünce pek fazla bir şey olmadı. Yolda şehit olanlar da var.

Hiç sizin arkadaşlarınızdan şehit olanlar oldu mu?

Bizim tugay 5200 kişiydi. Geriye 11 kişi noksan döndük. Onlar da zaten trafik kazası oldu, bir-iki kişi intihar etti, eceliyle ölen oldu. 11 kişi eksik döndük...

İntihar edenler neden intihar etti sizce? Savaş psikolojisi etkili olmuş olabilir mi?

Bilemeyiz, herkesin derdi kendi içinde...

Söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Gençlere diyeceğim odur ki; Harp olmasın istiyorum. Harp görmesinler. Çünkü Kore'de ben bir sene kaldım şehirleri de gezdim harp çok kötü bir şey. Halk perişan oluyor.Çok kötü bir şey... Kimse harp görmesin. İki defa Uzak Doğu'ya gittim. Ben ve 12 arkadaşım 2005 yılında davetli olarak tekrar Kore'ye gittik. 25 Haziran Kore Savaşı'nı anma haftası dolayısıyla. Samsun'dan beni gönderdiler. Diğer illerden de toplam 12 kişi vardı. Dokuz gün orada gezdik. Otelde kaldık, şehitliğe gittik, Kuzey Kore hududuna gittik bir gün. Her gün farklı bir yere götürdüler bizi. Kore çok ilerlemiş.Büyük bir savaştan çıktı ama çok gelişmiş.Harp sırasında her taraf perişan haldeydi ama şimdi nasıl gelişmiş...Han Nehri var mesela Seul'ün içinden geçer o. Onun üzerinde büyük bir köprü vardı, zaten harbin başladığı köprü orası. Şimdi o Han Nehri'ni genişletmişler, deniz havası vermişler ve üzerine 26 tane köprü yapmışlar. 27. Köprü için de temel atmışlardı biz oradayken. Yani muazzam bir kalkınma olmuş Kore'de. İnsanları çok çalışkan onların.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Ömer Faruk Emminik'i Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Ramazan**
Soyadı : **TÜZÜNER**
Doğum Yılı : **1929**
Doğum Yeri : **Bafra / SAMSUN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1929 yılında Bafra'da doğdum. Bir oğlum var

Savaşa gitmeden önce ne işle uğraşıyordunuz?

Çiftçilik yapıyordum.

Savaşa gitme haberini nasıl aldınız?

Askerliğimi Ankara'da yapıyordum. Az sayıda kişiyi sırayla aldılar. Ben de onların arasındaydım. Hatta birkaç doktor muayenesinden de geçirdiler. En son psikiyatri bölümüne girdik. Bir şey çıkmadı, tamam dediler. O zaman İskenderun'a geçtik.

Sınıfınız neydi?

Uçaksavar.

Yolculuk esnasında neler yaşadınız?

İskenderun Limanına iki Amerikan gemisi geldi. Birine bindirdiler. Kore'ye gidiyorsunuz dediler. İsrail'in işgal ettiği Golan tepeleri solda kalmak üzere Süveyş kanalından Kızıldeniz'e geçtik. Kızıldeniz'e geçeceğimiz zaman bizi üç saat beklettiler. Orada Mısır camisini seyrettim. Arapların camiye hep birlikte girmeleri dikkatimi çekti. Camiden çıkışları ise aralıklarla oluyordu. Sonra yol verildi, Kızıldeniz'e daldık. Yolculuk 24 gün sürdü. En son Hindistan'ın Bombay limanında bir gece kaldık. Gemi ikmal yaptı. Gemide bizlerden başka Amerikalı gemi personeli vardı. Siyah, paralı Amerikan askerleriydi. Benim şu dikkatimi çekti; Ezan okunduğu zaman eğer tütün veya pipo içerlerse, pipoyu yere bırakırlar, ayağa kalkar ezan bitene kadar ayakta beklerlerdi. Yüzbaşı'ya sordum "Bunlar niye ayağa kalkıyorlar" diye Yüzbaşı "Saygıdan" dedi.

Savaş sırasında yeme, içme, barınma ihtiyaçlarınız nasıl karşılanıyordu?

Amerikalılar karşılıyorlardı. Günde 1 paket sigara veriyorlardı. Ondandır 10 paketi 1dolardı. Bir kasa da bira verirdiler ama elimi sürmedim, içenlere verdim.

Savaş sırasında yaşadığınız olaylardan bazısını anlatabilir misiniz?

Çok olaylar vardı, anlatmakla bitmez. Ben aslında telsizdeydim. Üsteğmen "-Ben telsize de idare ederim sen çık da düşman tarafına ateş et " dedi. Şoförümüz de benzin ikmal yapıyordu, "Benzin ikmal edeyim geleceğim " dedi. Sonra geldi, yanıma oturdu. Onunla beraber ateş ediyoruz. Öyle bir ses oldu ki kulağımın zarı patladı sandım. Bir ses "Kalk Buradan" dedi.

2011

Hüseyin'e "Bana bir şey dedin mi" diye sorduğumda "yok bir şey demedim" dedi. Bunun üzerine "Hüseyin bu yeri değiştirelim" dedim. Beş adım ileri gittik. Kalktığımız yere 120'lik havan mermisi düştü, yaktı orasını. Hiç unutmam orasını. Ailenizle iletişim sağlıyor muydunuz?

Kore'de hangi cepelerde savaştınız?

Esas büyük savaş Kunuri savaşıydı. Amerikalılara destek kuvveti olarak gittik. Biz gitmesek Amerikalıların tamamı yok olacaktı. Kunuri bir köydür. Orada Kuzey Kore ile savaştık ama hepsi Kuzey Koreli değildi;Uzun boyluları Rus, kısa boyluları Çinliydi. Süngü süngüye hiç çarpışmadım. Uçaksavardaydım ama düşman tarafında pek uçak yoktu, ya da kaldırmıyorlardı, bilemiyorum. Mevzilerdeki düşmana karşı tankla, topla tüfekle atış yapıyorduk. General Mcarthur "Bunlar 3.Dünya Harbini çıkartmak istiyorlar" dedi. Onlardan çok esir aldık,aldığımız esirleri Amerikalılara teslim ettik. Bizden de esir düşen oldu ama orada en büyük kahramanlığı Türk askeri gösterdi.

Kore'den ayrılırken ne hissettiniz?

Kore'nin 2 limanı vardı. Biri Pusan diğeri İnçon. Kore'ye giderrken Pusan Limanına indik. Türkiye'ye dönerken de İnçon Limanından ayrıldık. Amerikan şoförleri GMC (cemse)leri deli gibi kullanıyorlardı. Sanki iki yüz kilometre süratle gidiyorlardı. Bunlar bizi yerlerde devirecek diye düşündük. Neyse İnçon'a geldik. İnçon'dan gemiye bindik .

Döndükten sonra yaşantınıza nasıl devam ettiniz?

Döndükten sonra çiftçilik yaptım. İstanbul'da çalıştım. Rize'de bir fabrikada 6,5 sene çalıştım.

Savaşa sizi tekrar çağırırsalar gider misiniz?

Hastanede 14 gün yatmıştım. Bafra Kaymakamımız Ayhan Boyacı Bey ziyaretime gelmişti. Şimdi savaş çıksa gider misin, dedi. Akşamdan giderim, dedim

Gazilik nasıl bir duygudur olduğunu anlatır mısınız?

Şerefli bir duygudur ama ben şerefli yaşayamıyorum. Bir evim dahi yok. Evin senin mi dediklerinde "Yok, benim yerim mezarlık" diyorum.

Gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Türkiye dıştan yıkılmaz, içten yıkılır. Aklınızı başınıza toplayın, okumanın kıymetini bilin.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Ramazan Tüzüner'i evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Ramazan**
Soyadı : **YÜKSEL**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **Alaçam / SAMSUN**

Nerede doğdunuz?

Alaçam'da, Başoymağı Köyü'nde doğdum.

Kaç çocuğunuz var?

Dört kızım, iki oğlum var.

Kaç torununuz var?

Ne bileyim kızım, babalarına sormak lazım.

Mesleğiniz ne idi?

Çiftçiydim.

Kore'ye kaç yaşında gittiniz?

Yirmi bir yaşında gittim.

Kaç yıl askerlik yaptınız?

İki yıl askerlik yaptım.

Kore'de ne kadar kaldınız?

Kore'de bir yıl kaldım.

Kore'ye nasıl gidip geldiniz?

Gemiyle gittik geldik. Yirmi üç günde gittik, yirmi üç günde geldik.

Kore'de neler yaşadınız? Farklı şeyler oldu mu?

Olmaz mı ya. Ölenler, yaralananlar...

Sizin arkadaşlarınızdan ölen oldu mu peki?

Oldu tabii.

Kore'deki savaşı biraz anlatır mısınız bize?

Ne anlatayım kızım, hatırlayamıyorum ki.

Aklınızda hiç bir şey yok mu?

Herif basıyor kurşunu, basıyor. Sen de ona atıyorsun, öyle işte.

Aç kaldınız mı Kore'de?

Kalmadık, aç kalmadık.

Oğlu: Hazır konserve yiyorlarmış sürekli.

Uçakla geliyorlardı, konserve atıyorlardı.

Oğlu: Gece baskın oluyormuş. Çoğu şehitleri ezip geçmişler. Babam orada atılan konserveleri

2011

dağıtıyormuş.

Orada, Korelilerle görüştüğünüz oldu mu hiç?

Yok, ne dediklerini anlamıyorduk ki.

Oğlu: Geri dönerken de İzmir'de gemiden inmişler. O zamanlar araba da olmadığı için kamyonla gelmiş buraya kadar.

Teşekkür ederiz.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Ramazan Yüksel'i Evinde Ziyaret Ederken

Kore Gazimiz Ramazan Yüksel Ailesi ile

2011

Adı : **Recep**
Soyadı : **CAVGA**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **Alaçam / SAMSUN**

Savaşa gitmeden önce nasıl bir hayatınız vardı? Evli miydiniz, çocuklarınız var mıydı?

Evliydim, bir tane de çocuğum vardı. Bir tane de ben cephedeyken doğdu.

Kaç yılında evlenmişsiniz?

1948'de evlendim.

Peki nasıl tanışmıştınız?

Babam tanıştırdı bizi. Ben o ne derse yapardım.

Savaşa gideceğinizi nasıl öğrendiniz?

Ben zaten Erzurum'da askerdim. 12 ay kaldım orada. Ondan sonra 4-5 ay İzmir'de kaldık. Sonra gemiyle birlikte Kore'ye gittik. Bir ay gece-gündüz gittik. Orada da 20 ay kaldık. Orada cephelere karıştık. Savaşta arkadaşlarımızdan şehit düşenler oldu.

Savaşa gittiğinizde kaç yaşınızdaydınız?

20-21 yaşlarımda anca vardım.

Savaşa gideceğinizi öğrendiğinizde sizin ve ailenizin tepkisi nasıl oldu?

Ben onlara hiç haber vermeden gittim.. Askere giderken bile bildirmedim onlara. Samsun'dan gittim kendi başıma.

Kore'ye gittiğinizde insanlar size nasıl davranıyorlardı?

İnsanlarla pek ilgimiz yoktu ama oradaki rütbeli askerler, hemşireler ve doktorlar çok iyi davranıyorlardı bize.

Savaş sırasında neler yiyebiliyordunuz?

Konserve veriyorlardı, onun yanında da konserveyi ısıtmak için muma benzer bir ocak.. Ocağı yakardık, konserveyi ısıtır, yedik. Yemek gelmezdi, çok uzun zaman gelmezdi. Konserve yedik.

Kore'de ne gibi zorluklarla karşılaştınız?

Pek bir zorlukla karşılaşmadık. Zaten bizim yemeklerimizin çoğunu Türk Ordusu veriyordu. Diğer yemeklerin bazılarının içinde domuz eti olurdu. Biz onları yemezdik.

Kore'de savaş sırasındaki hayatınız nasıldı? Oradaki Türklerle beraber?

Orada 16-17 tane NATO birlikleri vardı. Onlarla birlikte aylarca cephelerde savaştık. En zor

2011

cephelere bizi sürerlerdi.Yukarı karakollarda dürbünlerle düşman gözetlerdik.Bir sabah kalktık beyaz kıyafetler giymişler,karların üstündeler ama ölüp gitmişler bizimkiler ateş ettiği zaman. Ondan sonra bizi tekrar başka cephelere verdiler.4-5 tane cepheye gönderdiler.

Savaşla ilgili bizimle paylaşabileceğiniz bir anınız var mı?

Yüzbaşı bana dedi ki "Hızlı mermi,aydınlatan mermi getireceksin".Ondan sonra ben köprüde giderken beni yandan ateşe tuttular,sonra ben yata kalka,yata kalka gittim mermileri aldım. Amerikan askerlerinin arabasına bindim.İnerken arabada unuttum mermileri.Sonra geri geldim, neyse ki şoför de geri gelmişti. Mermileri ondan alıp karargaha götürdüm.Üç tane aydınlatma mermisini.

Peki Çinlilerle ilgili bizimle paylaşabileceğiniz bir anınız var mı?

İç vatan cephesinde siper aldık. Bize ateş ediyorlardı. Bir tanesi tam tepeme geldi. Neyse ki miğferim vardı, onu geçemedi. İkinci kez attıkları bize ulaşamadı.

Türkiye'ye tekrar nasıl döndünüz?Uzun bir yolculuk muydu?

Bir ay gece-gündüz yolculuk ettik gemiyle.

Gemide kaç kişi vardı tahminen?

5000 civarında kişi vardık.

Savaştan döndüğünüzde geride bıraktıklarınızda değişiklikler nelerdi?

Değişiklik yoktu. Pusan'da kaldım 40 gün boyunca, beni onbaşı olarak seçmişlerdi. 40 gün orada nöbet bekledikten sonra istirahata geldik, istirahattan sonra da teskereyi verdiler, İzmir'e geldik.

İzmir'de nasıl karşılandınız?

Güzel karşılandık. Toplar falan vardı. İnsanlar bize kahraman gözüyle bakıyordu.

Şu anki hayatınız nasıl?

5 tane çocuğum var. Eşimle birlikte yaşıyoruz. Benim alt katımda bir kızım oturuyor. Zaten o bakıyor bize. Bir tanede hemşire kızım var, fakültede çalışıyor.

Peki, bir Kore gazisi olarak günümüz Türkiye'sinde beklediğiniz ilgiyi görüyor musunuz?

Sağ olsunlar gösteriyorlar. Ben yeni nesli beğeniyorum.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Recep Cavga'yı Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Recep**
Soyadı : **KAMBER**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **Asarcık / SAMSUN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1930 yılında Asarcık'ın Uluköy mahallesinde doğdum. Bir oğlum var.

Askere gitmeden önceki durumunuz neydi?

Demirciydim.

Askerliğinizi nerede yaptınız?

Erzurum'da yaptım.

Kore'ye gitme haberini nasıl aldınız?

Erzurum'daydık. Bölük komutanımız önce gönüllü aradı. Çıkan olmayınca kendisi seçti ve seçilenlerden biri de ben oldum.

Sınıfınız neydi?

Muhabere. Muhabere taburundaydım.

Kore'ye kaçınıcı kafiye gittiniz?

1952'de 2. kafiye olarak gittim. Kore'ye giderken 12 aylık askerdim. 33 ay üzerine terhis oldum.

Haber aldiktan kaç gün sonra savaşa gittiniz?

Erzurum'dan sonra İzmir'in Seferihisar ilçesine gittik. Seferihisar'da 3 ay kurs gördük.

Gemi yolculuğu esnasında neler yaşadınız?

Gemide Yunan, Bulgar ve Türk askerleri vardı. Gemi ile yolculuğumuz 32 gün sürdü. Yolculuk rahat geçti. Temizlik yapardık. Elbiseler için geminin alt katında ambar vardı orada nöbet tutardık. Kamaralarımız konforluordu. Yataklarımız ranza şeklindeydi. Yemek hem temiz hem de iyiydi. Geminin sineması dahi vardı.

Kore'ye ilk gittiğinizde neler yaşadınız?

Seul limanına indik. 2,5 saat trenle gittikten sonra bizi bir ovaya getirdiler. Bir müddet istirahat ettikten sonra herkesin taburu ayrıldı. Kamp alanına çadırlar kuruldu. Sonra bizi Vegas cephesine götürdüler.

2011

Savaş sırasında yeme, içme ve barınma ihtiyaçlarınız nasıl karşılanıyordu?

Tugay komutanı ne yerse asker de onu yedi. Bir gün tavuk, bir gün hindi çıkardı. Bir sabah süt bir sabah çay çıkardı. Süt öyle bir bardak değil. Alüminyum kazanlar vardı içerisine iki adam sığar. Koca kazanlardaki süte 1 teneke şeker atıp sütü öyle verirlerdi. Reçel bir taraftan, bal bir taraftan, pişmiş yumurta bir taraftan çıkardı. Artan yemeği hemen çöpe dökerlerdi. O kadar temizdi ki her gün levazım kontrol ederdi. Askere iyi bakarsan asker de seni aya çıkarır. İrmakta jeneratör vardı. Asker ırmakta banyosunu yapardı. 8 günde bir banyo yapardık. Ayakkabı ile pantolon haricindeki her elbisenin yenisi verilirdi. Kuştüyü gibi tulumlar vardı. Her akşam birlikte kaç kişi varsa, herkese içsin içmesin sigara verirlerdi. Tıraş sabunu, diş fırçası, jileti kremi, havlusu askerin gerekli her şeyi verilirdi. Sabah olunca alırsın havlunu gidersin ırmağa, elini yüzünü yıkarsın, tıraşını olursun, dişlerini fırçalarsın. Yemeğin, kaşığın çatalına kadar hazır. Yemeğini yer, karnını doyurur, sonra vazifeni yapmaya gidersin.

Savaş sırasında yaşadığınız olaylardan birini anlatır mısınız?

Ben muhabere olduğum için gerideydim. Savaşın olduğu cepheyle aramız Ladik-Havza arası kadar bir yedi. Savaş daha çok uçaklarla ve toplarla oluyordu. Piyade ilerler, istihkam mayın döşer ve köprü kurar, topçu arkadan destek verirdi. Muhabere de santral ile telsiz ve haber merkezi arasında irtibat sağlardı.

Gece yağmur yağınca sis çökerdi. Yanındaki adamı göremezdin. Havadan aydınlatma havanları atılır her yer aydınlanırdı, ilerlerdik. Ramazan ayının 29'u olmuştu oruç tutuyorduk. Gece nöbet tutuyordum. Gece yarısı çatışma başladı. Mermiler yağmur gibi yağıyordu. İrtibat hendeklerinin içinden 18 yaralıyı 2 kilometre taşıdık. Kimisinin kolu yok, kimisinin ayağı.

Bizi Vegas cephesine götürdüler. Bir kişiye 300 asker düşüyor. Nasıl öldürecekisin o kadar adamı? Ormanın içindeki düşman tusunami gibi geliyordu. Bir ay cepheye nöbet bekledim. Karargahla aramız 2 km kadardı. 24 saat içerisinde bir saat uykumuz vardı. Toprağın altında makineli tüfek mevzisi vardı. Kafamdaki miğferi çıkartırken elim tetiğe değdi. Meğer emniyeti açılmış, dokunmamla beraber şerit boşaldı, makineli tüfek ateşe başladı. İki üç teneke boş kovan çıktı. Makineli tüfeğin emniyetini bilmiyorum. Haber verdim, arkadaş geldi ve tüfeği durdurdu.

Yalnız bir hata işledim. Amerika'nın 12 beygirlik jeneratörünü yaktım. Adanalı Kemal isminde bir arkadaşım vardı, makineciydi. Bana şu jeneratöre benzin koy dedi. Jeneratörün de motor bobinlerinde kapak yokmuş. Jeneratörde bir römorkun üstünde duruyordu. Ben benzin bidonunu kaldırdım, dökerken benzin hortumu yerinden kurtuldu. Bir miktar üstüme döküldü, bir miktar motorun üstüne. Benzin bir anda parladı. Motor da tutuştu, ben de tutuştum, yanmaya başladık. Yerde 15 cm kar vardı. Kendimi karların üstünde yuvarlayıp söndürdüm. Nöbetçi de imdat diye bağırıldı. Jeneratörü karla, taşla, toprakla söndürdüler. Bir binbaşı vardı. Yazıcıya "ifadesini al mahkemeye ver bunları, yalnız jeneratöre elleme hakim keşfe gelecek" dedi. O zaman zarfı içinde Amerikan ordonatına gittik, jeneratörün motorunu tamir etmek için gerekli malzemeleri aldık. Arkadaş 3 gün içerisinde motoru tamir etti, jeneratörü çalıştırdı. Bir ay sonra bize celp geldi, mahkemeye çıktık Üçüncü mahkemede beraat ettik.

Korelilerin durumu nasıldı?

Evleri ufaktı, saplardan çatıları vardı. Köylüler 25, 30 domuz bakarlardı. Domuzların hepsi evcildi. Halkı ekmek nedir bilmezdi. Pirinç temel gıda maddeleriydi. Kaşık da kullanmaz

2011

elleriyle yerlerdi. Ailelerini kaybetmiş kimi kimsesi kalmamış çocuklar çadırımızın yanına kadar gelirlerdi. Toprak altını eşerler, üstüne çel çöp koyar, orada yatarlardı. Kampın yanına gelen çocuklara yemek verirdik, elbise verirdik. Tugay komutanı bir vasıtayla çocukları kamptan uzaklaştırdı ama çocuklar aç. Hepsi yine yanımıza geldi.

Ailenizle iletişim sağlıyor muydunuz?

Yok. Orası ana baba günüydü. Mektubu kim bekliyordu ki...

Umutsuzluğa düştüğünüz hiç oldu mu?

Onu hiç aklımıza getirmedik. Ölen ölüyor, kalan kalıyor. Savaş deyip geçeceksin.

Kore'de toplam kaç gün kaldınız?

14 ay Kore'de, 15 gün Japonya'da kaldım.

Başka bir ülke için savaşmak nasıl bir duygu?

Birleşmiş Milletler karar vermiş. O memlekete yardım yapacaksın demişler, biz de öyle yaptık.

Türk askeri orada nasıl tanınırdı?

Düşmanlar korkuyor, Amerikalılar seviyorlardı. Amerikalılar ay yıldızlı armayı görünce "Turkish number ten okey" diyorlardı.

Döndüğünüzde nasıl karşılandınız?

O zaman televizyon yoktu. Japonya'dan gemi harekete geçtiğinde, Türkiye'ye telsizle saati saatine nerede olduğumuzu bildirirlerdi. İzmir limanına inecektik. İzmir'e geldiğimizde sanki bütün şehir limana toplanmıştı. Kimisi ağlıyor, kimisi seviniyordu. Türkiye'ye gelince 475 lira verdiler.

Döndükten sonra yaşadınıza nasıl devam ettiniz?

Demirci ustasıydım. İşime devam ettim.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Recep Kamber'i Ziyaret Ederken

2011

Kore Savaşı'nda Türk Askeri Cepheye Strateji Belirlerken

2011

Adı : **Recep**
Soyadı : **KÖKSAL**
Doğum Yılı : **1931**
Doğum Yeri : **Erbağ / TOKAT**

Kore'ye gitmeden önceki mesleğiniz ve Kore'ye gidiş öykünüz nedir?

Askere gitmeden önce çobandım. Askere gittim, kursa gittim. Çankırır'da çavuşluk sınavını kazandım, sonra bizi Kore'ye gitmek için seçtiler. Hemen İzmir'e gittik, tatbikat yaptık orada. Bir ay gidiş, bir ayda dönüş sürdü. İki ay yolculuk yaptık. Yirmi dört ay askerlik yaptık. İki ayda vapurda geçti. Yirmi altı ay askerlik yapmış oldum. Beni topçuların başına verdiler. Genç olsam yine giderdim. Bakım iyi, yemek iyi, her şey vardı; biz evde yiyemiyoruz o kadar yemek.

Birkaç anınızı anlatabilir misiniz?

Esirleri yakaladık, getirdik cezaevine attık. Ufak ufak adamlar Çinliler. Çantalarından hep arpa kavurması çıktı. Aç kaldıklarında, ekmek bulamadıklarında simsiyah arpa kavurması yiyorlarmış. Bize Amerika iyi bakıyordu. Yemeğimiz falan Amerika'dan geliyordu. Bir hindi getirirlerdi, onu dört kişi yedi. Bizim bakımımız iyiydi orada. Vapura bindiğimizde Amerika elbisemizi, yemeğimizi, her şeyimizi vapura koyuyordu. İzmir'de talim yapardık. Bir hedef verirlerdi ona ateş ederdik. Ben topçu çavuş idim. Manganın başındaydım. Üzerimize bomba gelmemesi için tuvaletlere sığınaklardan çıkmadan giderdik. Yanımdaki arkadaşşıma top mermisi geldi. Onu parçaladı. Yan yanaydık, top ona denk geldi, bana dokunmadı. Sonra bir helikopter geldi aldı. Tokyo'da hastaneye götürüldü. Orada vefat etmiş, geri getirildi. Oraya gömdük. İzmir'den bindik vapura. Amerika'nın vapuruyla gittik; bir ay gidiş, bir ay geri dönüş sürdü. On altı ay orada kaldık. Kuş tüyünden cırt cırtlı tulumlar vardı. Çadırlarda yatarlık. Soğuk çok olurdu. O uyku tulumlarından soğuk geçmezdi. Kafamıza cırt cırdı, çektığımızda daha üşümek yoktu. Talimi yapıp, yemek yedikten sonra tulumların içine girip cırt cırdı çekerdik, ondan sonra dünyadan haberimiz olmazdı. Nöbetçi bırakırdık. Sırayla herkes nöbet tutardı, ben de gece, nöbetçi uyuyor mu, uyumuyor mu diye kontrole kalkardım. Çok çile çektik, orada şehit mezarlığı vardı, büyük bir pazar yeri kadar. Orada bir albay şehit olmuştu, başucunda Türk bayrağı asılıydı. Cepheye bomba düşmüş, ölmüştü. Cemal MADANOĞLU ve Cemal AKKURT ile beraber gitmiştik. Birisi tuğgeneral, diğeri kurmay albaydı. Uzun süre Türkiye'yi görmedik. Bir daha geri dönemeyiz dedim. Bir ay hiç kara görmeden gittik oraya. Bizim toprağımız olsa yine iyi; bir aylık yere, Kore'ye yardıma gittik. Türkiye'nin, Yunanistan'ın, Bulgaristan'ın, İngiltere'nin,

2011

Amerika'nın ordusu vardı orada. Bizim beş bin beş yüz kişilik tugayımız vardı orada; beş bini er, beş yüzü subaydı. En zor cepheye de bizim Türk Tugayı'nı verdiler. Biz topçu olarak geriden ateş ettik. Üç, beş dakikada bir bomba atıyorduk. Amerika'dan vapurla sürekli mermi geliyordu. Çok iyi bakıyorlardı bize, evde yemediğimizi orada yiyorduk. Bir tavuğu iki kişi yedi, orada Türk aşçımız vardı. Her şey bol bol gelirdi Amerika'dan. Onlar domuz etini yedi, bizde koyun etini yedik.

Diğer ülkelerin askerlerinden arkadaşlarınız oldu mu?

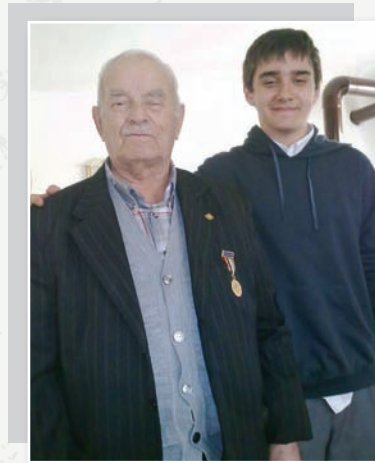
Vardı tabii. Amerikalı üsteğmen vardı. Yanımızdan ayrılmazdı. Yanımıza gelirdi. Tokyo'ya da gittik biz. On sekiz gün izne gittik. Tatbikat da çok iyi olduğumuzdan ödül olarak gittik. Topçularla, havancılar ödül kazandı. Bir taşı hedef verdiler. Bizim yüzbaşı çok kurnazdı. Rütbesini söktü kimseye göstermedi. Topun başına geçti. Er olarak gözükiyordu. Bir emir verdiler ki şu yüksekliği, şu kayalığı vurun diye. Ateş ettiğinde mermi kayalığın yanına başına düştü. İkinci atmamızda kayalık paramparça oldu. Tugaya sordular; "Ne istiyorsunuz?" diye. Bizim Yüzbaşı, "Tokyo'ya gitmek istiyoruz." dedi. Her bölükten birkaç kişiyi götüreceklerdi. Bizim Yüzbaşı, "Recep Köksal'ı yazın listeye." dedi. Beni de götürdü.

Diğer ülkelere gelen askerlerle dil probleminiz oldu mu?

Amerikalılar, yemek iyiyse "number one" derlerdi. "number ten" derlerse yemek kötü, yenmez anlamına gelirdi. Öyle anlaşıyordu. Pek fazla muhabbetimiz olmadı. Dillerinden anlamazdık. Ama; yemek söz konusu olunca anlaşıyorduk. Zaten içimizde pek yabancı durmazdı. Adamlar çekip giderdi. Bizim Türk tugayı ayırıydı onlardan. Bizim aşçımız da Türk'tü. Ramazan'da gece yemeği hazırlanıyordu. Oruç tutanlar kalkardı. Oruç tutmayanlar kalkmazdı. Yemeği koyarlardı, hep beraber yedik. Yemekhanemiz vardı çadırdan. Gece olmasına rağmen her çeşit yemek çıkardı. MADANOĞLU, geceleynin yemeği kontrol ederdi. Kendisi de yedi. "Number one" derdi.

Dernekle ilgili birkaç cümle söylemek isteseyiz neler derdiniz?

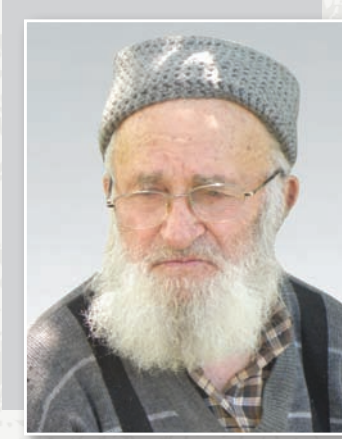
Büyükşehir Belediyesi gazilere bir bina tahsis etti. O bina komple gazilerin. Dernek başkanı çok çalışkan birisidir. Gazilerin her tür problemiyle ilgilenir, çözüm bulmaya çalışır.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Recep Köksal'ı Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Salih**
Soyadı : **BERLİK**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **Terme / SAMSUN**

Kore'ye gitmeden önce nerede yaşıyordunuz?

Şu an oturduğum evde, burada yaşıyordum.

Askerde miydiniz?

Evet.

Nerede askerlik yapıyordunuz?

Ankara, Ayaş'ta.

Nasıl haber aldınız Kore'ye gideceğinizi? Ailenize haber verme imkânınız oldu mu? Nasıl belirlendiniz?

Hayır, olmadı, on, on beş gün içerisinde gittik bütün tugay olarak. Oraya gittiğimizde dört bib beş yüz kişiydik.

Kaç çocuğunuz var? Torunlar?

Beş çocuğum vardı, bir tanesi geçtiğimiz mayısta vefat etti. Torun çok; kırk, kırk beş tane torunum var. Bilmiyorum sayısını da kırk beşten fazladır.

Kore'ye gideceğiniz söylendiğinde neler hissettiniz, neler düşündünüz?

Hiçbir şey düşünemedik. Hemen bir emir geldi. Birdenbire bizi kaldırdılar on, on beş gün içerisinde.

Gemilerle mi gittiniz?

Gemilerle gittik. Burada İskenderun'da bindik, Kore'de indik. yirmi gün, yirmi üç gece sürdü.

Ne kadar kaldınız?

On dört ay kaldım.

Sıcak temasa geçtiniz mi?

Tabii. Biz geçtik zaten esas. Bizden sonra gelenler geçmedi.

Hangi cephedeydiniz?

Kunuri cephesi orası gerçekten çok büyük çarpışmaların olduğu yer.

Zaten zayıyatı orada verdik. Yedi yüz otuz sekiz kişi verdik. Ama yaralıları bilemiyorum.

Oradaki anılarınızdan aklınızda kalan varsa bize biraz bahsedebilir misiniz?

Devamlı çatışmadaydık zaten orada. Orada bir arkadaşım yaralandı. Tepedeydik o zaman. Sonra orada bozdular bizi, arkadaş yaralanmış. "Bana bir sandık mermi, bir sandık da bomba bırakın,

2011

gidin.” dedi. “Ben gidemem, buradan inemem.” dedi ve orada bıraktık. “Mermi, bomba bitene kadar savaşırım.” dedi. En acı şeyimiz buydu.

Türklerin haricinde başka devletten askerler de var mıydı?

On altı, on yedi devletten asker vardı.

Peki sizin beraber savaşışklarınız ve savaşın sonrası?

Bizi Kunuri’de bozdular. Arkamızı kestiler. Dar bir yerden geçiyorduk aşağı yukarı yüz, yüz elli metrelik, engebeli bir arazi. Oradan geçerken arkamızı kesmişler, biz duymadık. Bizi ateş altına aldılar. Bizi orada kırdılar işte. Bir tepeye doğru kaçıyorum, ateş ediyorlar düşüyorum yere, kalkıyorum tekrar. Üç, dört kereden sonra ormana girdim. Orada bir teğmen vardı. Üzeri pislenmiş “Oğlum; beni bekle.” Dedi. Bekledim, soydu attı üzerindeki. Sadece pantolonla kaldı. Sonra baktık çam ağaçlarından bize ateş ediyorlar; ormandan çıktık, yola indik. Düşen, kalkan, ölen... Onlardan da var bizden de.

Bir yere geldik. Dediler ki; “Herkes arabalara binsin.” Ama yabancı arabalar, hep, İngiliz, Amerikan. Bir üstteğmen vardı; “Binin arabalara, bindirmeyeni vurun.” dedi. Bindik arabalara. Arabada yer yoktu ben arka römorka geçtim. Sonra römork devrildi, ben altında kaldım. Sonra römorku kaldırdıklarında geceydi; ama etraf ışıdı birden. Oradan bir Amerikan tankı geldi, ona bindim. Onunla biraz gidince Amerikalı bir araba gösterdi: Türk jipiydi, bırakıp gitmişler, “Buna bin, git.” dedi. Bende de şoförlük yoktu, Amerikalı da beni bıraktı gitti. Bende bir hendeğe yattım, sonra yanıma bir Türk asker daha geldi. Birkaç araba geçti, durmadılar. En son bir araba daha geldi, onu durdurduk, Türkler varmış o arabada, aldılar bizi. Geldiğimiz yerde general baktık kara kara düşünüyor; ama çok kalabalıktı. Ateş yakmışlar etrafına oturmuşlar. Biz gelince general kalktı ateşin başından; “Siz ısının.” dedi. Bir gün kaldık orada. Oradan bir trene bindirdiler bizi, kapısı falan yok; ama ayazda duruyoruz öyle. Beş karış don var toprakta. Tren bizi birliğin olduğu yere getirdi. Orada toplandık, kalabalık değildik, geri kalanı kayıptı. Teçhizat verdiler elimize düştük düşmanın peşine. Seul şehrinde yakaladık düşmanı. Ama ileride bizi her yandan ateşe tuttular. O zaman Tahsin YAZICI’ da Japonya’daymış. Bizim durumumuzu söylemişler, o da benim evlatlarım kalmaz orada, “Siz cephane yetiştirin.” demiş. Bize cephane yetiştirdiler, sabah güneş doğana kadar çarpıştık. Sonra sabahleyin baktılar Çinlilerden dört bin beş yüz kişi ölmüş. Türklerden de on sekiz kişi falan ölmüş.

Evli miydiniz giderken?

Evet. Evliydim.

Bu yaşadığınız olay gittiğiniz zamanlarda mı oldu; yoksa dönmenize yakın mıydı?

Yok, daha yeni gitmiştik. Biz de acemiydik, subaylarımız da acemiydi. Arkamızdan İngilizler, Amerikalılar çekilmiş bize haber vermeden. Biz arada kalmışız.

Daha sonra gazeteler de Türkiye’nin başarısını yazdı zaten. Biz olmasaydık Amerika’nın 25. Tümen’i esir düşüyormuş. Bir kurtarmışız; ama haberimiz yok.

Bu on dört ayın hepsi sıcak temasla mı geçti?

Hepsi değil; ama çoğu öyle geçti.

Peki, dönüşünüz nasıl oldu?

Kura çekildi o zamanlar. Ben en son kurada çıktım. Her kurada tabii, bir heyecan oluyordu; ama sonuçta kurayla seçiliyorduk.

Gemilerle mi döndünüz yine?

Evet. Aynı gemiyle döndük. Yirmi dört günde geldik. Afrika’ya, Filipinlere uğradık, asker bıraktık.

2011

Siz dönerken savaş bitmiş miydi?

Bitmişti. Oraya gidenler nöbetçi olarak gitti.

Geldiğinizde nasıl karşılandınız?

İzmir'de çok ilgi gösterdiler. Herkes evlerin üstüne çıkmış, sokaklara dökülmüş. Polisler yolları kepçe gibi şeyler kullanarak açıyordu da biz peşinden geliyorduk. Oradan da Samsun'a geldik. Burada öyle ilgi yoktu ama.

Ailenizle buluştuğunuzda neler hissettiniz?

Tabii, seviyor insan. Zaten bir babanın bir oğluydum, hanımı da bıraktım evde; on iki yaşında bir kız çocuğum, iki yaşında bir oğlan çocuğum vardı. Öyle sevindiler.

Çocuklarınıza hiç Kore'de yaşadıklarınızı anlatıyor musunuz? Soruyorlar mı?

Ben pek fazla anlatmayı sevmem. Sorarlarsa anlatırım. "Atıyor mu?" derler. "Uyduruyor mu?" derler. O yüzden pek anlatmayı istemem.

Peki, şimdye kadar sizinle gelip konuşan kurum, okul herhangi biri oldu mu?

Yok, hiç olmadı.

Kore gazisi olmanın bir avantajını gördünüz mü? Kore gazisi olmanızdan dolayı hiç özel bir muamele gördünüz mü?

Yok görmedik. Ben reis-i cumhura dilekçe verdim. Evimin duvarları çatladı onun tamiri için dilekçe verdim. Mektup geldi oradan, o valiye emir vermiş, vali kaymakama söylemiş. Bir memur yollamışlar, onunla beş yüz lira yolladılar.

Ne gibi sıkıntılarınız var? Bize onlardan da bahsedebilirsiniz.

İşte en büyük sıkıntım bu ev benim. Başka bir sıkıntım yok. Hatta; bu ev de kendimin değil, oğlumun, o Bursa'da oturuyor, ben de burada oturuyorum.

Geçiminizi nasıl sağlıyorsunuz?

Devlet maaş veriyor Kore gazisi olmamdan dolayı.

Size burada bakan, sizinle ilgilenen birileri var mı?

Yok, hayır. Bu kişi işte bundan bir buçuk ay önce çarşıya indim bir kere. Yoksa dışarı çıkmıyorum, hep buradayım.

Kışın ne yapıyorsunuz?

Kışın ne yapalım, kömür alıyoruz, bazen devlet veriyor.

Gazi Derneği'nden bana üç ya da dört defa (yalan konuşmayayım) iki yüz elli lira verdiler. Geçende, yine gel, dediler; gittim, yetmiş beş lira verdiler.

Savaşa gitmeden önce ne işle uğraşıyordunuz?

Rençberlik yapıyordum. Burada bahçemle uğraşıyordum.

Kore'de hiç unutamadığınız sevindirici bir olay yaşadınız mı?

Yok olmadı. Sevindiren ne olsun ki elin memleketindesin, biz onlara yardım ediyoruz, onlar bize küfür ediyorlar. Bazen menzil kazmaya falan çağırıyoruz, onlar bize küfür ediyorlar. Bundan bir sene önce (herhalde iki, üç sene falan oluyor) madalya göndermişler. Orada da vermişlerdi zaten, şimdi yine göndermişler.

Sosyal Yardımlaşma Vakfı falan nasıl ulaşıyor size, telefonla mı arıyor?

Hayır. Biz uğruyoruz oraya.

İmkânınız olsa da bir kaymakamla ya da bakanla görüşseniz, onlardan neler isterdiniz?

Evvvela evimin tadilatının yapılmasını isterdim. Zaten, her gaziye maaş veriyorlar.

Eşiniz hasta gördüğümüz kadarıyla, onun ihtiyaçları için de bir yardım alıyor musunuz?

Yok, ayrı bir yardım almıyorum.

2011

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Salih Berlik'i Evinde Ziyaret Ederken

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Salih Berlik'i Evinde Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Salih Zeki**
Soyadı : **ARAL**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **Veziirköprü / SAMSUN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

Salih Zeki ARAL, 1930 yılı Veziirköprü doğumluyum. Evliyim, 6 tane çocuğum var, 5 kız 1 erkek.

Askere gitmeden önce ne işle uğraşıyordunuz?

Terziydim, terzilik yaptım.

Savaşa gitme haberini nasıl aldınız?

1950 yılının 10. ayında Erzurum'a asker olarak gittim. 29.Tümen karargahında hizmet yaparken Kore meselesi çıktı. Kurayla olduğu için kura çektik. Hatta beni çok sevdikleri için kurayı üç kere bozdurup yeniden çektiler. Bir kere çektim bana geldi, 2. kez çektim yine bana geldi, 3.de de bana gelince "Kim gelirse gelsin katiyen ben gideceğim; çünkü Cenabı Allah anlıma yazmış " dedim. Haberi alınca karargâhta bir hareketlenme oldu, gidemezsin sen bize lazımsın diye. Terzihanede terzilik yapıyordum. Hatta komutana kadar aksetti ama ben vazgeçmedim. Bana o kadar yalvardıkları halde anlıma yazılmış, ben gideceğim, dedim ve gittim.

Haberi aldıktan kaç gün sonra savaşa gittiniz? Nasıl hazırlandınız?

Erzurum'dan Ankara'ya geldik. Ankara muhabere okulunun bahçesinde çadır kurdular 27 gün orada kaldık. Ondan sonra İskenderun'a gittik. İskenderun'da da 1 hafta kaldık. General Langfillt adında bir gemiye binerek Kore'ye doğru yola çıktık.

Kaçıncı kafil gittiniz?

1. Kafil.

Sınıfınız neydi?

Piyade.

Yolculuk esnasında neler yaşadınız? İlginç bir anınız var mı?

Gemide 4500 kişiydik. Yunanlılar vardı, Kanadalılar vardı, İtalyanlar vardı, vardı da vardı. Tam 30 gün 30 gece yolculuk yaptıktan sonra 31.günün sabahı karaya ayak bastık. Hint Okyanusu'nda gemimiz 7 gün 7 gece boyunca dev dalgalarla indi indi kalktı. Arkadaşların çoğu yemeğe gidemedi. Mutfakta ananas vardı, tadı biraz mayhoş. Tutuna tutuna çıkarım mutfığa ananas suyu içer yatardım. Bazı ayılan bayılanlar oldu ama bakım çok güzeldi. Sağlık konusunda gemi personeli her an hazır. Sonra, korkmayın diye devamlı anons yapıyorlardı.

2011

Can yeleklerinizi giyin denize düşseniz dahi uçaklar sizi toplayacak, ölüm aklınıza gelmesin diye anons yapıyorlardı.

Kore'ye ilk gittiğiniz de neler yaşadınız?

Bastığın yeri bilmiyorsun, meçhul bir yere gidiyorsun. Orada bizi birliklerimiz karşıladı. Onları orada görünce vatanımızdaymış gibi hissettik. Tabi alışmak zor oluyor. Çatışmaların en kızgın zamanı insan cesetleri kokusundan yemek yiyemiyorsun. Envai çeşit şeyler geliyor aklına, ama hiç tereddüt etmedik. İçinde biraz iman olan birisi ölümü aklına getirmiyor.

Savaş sırasında yeme,içme barınma durumunuz nasıldı?

Fevkalade iyiydi. Dört kişiye kızarmış bir hindi gelirdi. İki bacağına dahi yiyemezdik. 1951 yılında Amerika'nın 1932 bütçesini harcıyorduk. Kızdıysan miğferini yuvarla gitsin, git yenisini al. Banyoya gider, burada soyunur, burada yıkanırın, çıkarken de yenisi giyersin. En ücra köşeye sıcak sütümüz, çayımız, balımız, tereyağımız, her şeyimiz gelirdi. Bunu inkar etmek mümkün değil. Gayrimüslimler biliyorsunuz içkiye düşkün. Her hafta bir kasa bira verirlerdi. Bizde de bazı kişiler içtiler ve sonra birbirleriyle kavga ettiler. Birayı da sigarayı da içmiyor, içenlere veriyordum. Ondan sonra komutanımız Türk askeri içki içmez, bize içki vermeyin dedi. Ondan sonra vermediler.

Savaş sırasında yaşadığınız olaylardan bazılarını anlatabilir misiniz?

Ben cephede savaştım desem yalan olur. Ben karargahta şehitleri ve yaralıları not alan yazıcıydım; ama düşman ile karşı karşıya da geldim. Top taburuna evrak götürürken havan yağmuruna tutulduk. Bindiğimiz jip toprakla kapandı 3 kişi altında kaldık. Havan düştüğü yeri yalar geçer de büyük top düştüğü yerde şemsiye gibi açılır. Büyük topun düştüğü yerin yanına yatsan kurtarırın ama havanda kurtaramazsın. Havanda ya biraz yüksekte veya biraz alçakta olacaksın. Allah korudu da bize bir şey isabet etmedi. Jipin toprakla kapanması bizi oradan sağlam çıkardı. İkinci cepheye gitmem de albayla beraber oldu. Albay Nuri Pamir benim yanımda şehit oldu. Cepheyi dolaşmaya gitmişti. Ben karargahta yazıcıydım, bizi de yanında götürdü. Havan topu düştü. Biz kendimizi irtibat hendeğine attık. Albay çok cüsseli bir adamdı ve kendisini hendeğe atamadı. Orada şehit oldu. 600 şehidimiz vardı. Bizler Allah'ın yardımıyla geri geldik. Birliğimiz yer değiştireceği zaman bir felaket yaşadık. Birliğin bir yerde bir yere gitmesi kolay değil. Çadırları sökeceksin; telsiz, telefon sistemlerini sökeceksin, hazırlanıp gideceksin. Bir de orada bir iklim var ki yağmur yağmaya başladı mı bir ay yağıyor. Arazi şartları çok zor ve her taraf kestane ağaçları. Bir Çinli subay Türkçe konuşuyor " Ben sıkıştım beni Kurtarın" diye. Bizim subayların da bir kısmı bunu kurtaralım dediler. Adam da bir dere yatağında ,bizim askerlerden bir kısmı indi dereye, adamı tam tuttıkları vakit, makineli tüfek çalışmaya başladı. Tuzak kurmuşlar, bizleri makineli tüfikle tarıyorlar. Durumu anladık, bizim makineli tüfekte ağacı düşürdük, herifi aldık. Çinli bizim Türkiye'de Kulelide okumuş. Türkçeyi bizim kadar güzel konuşuyor. Sonra geri dönüşte o dereye bir arkadaşımızı bulduk. Hiç ölmemiş gibi duruyordu. Yalnızca bal mumu gibi sararmıştı. Onu da aldık geri geldik. Şehide bir şey olmadığını orada gördük. Şehit işte öylece kalıyor. Kunuri harbinde genel komutanlık savunmaya geçin diyor. Tahsin Yazıcı hücum diyor. Biz de gidiyoruz. Düşman anladı ki biz yalnız geliyoruz. Diğer birlikler gelmiyor. Önümüzü açıyorlar Mançurya'ya kadar girdik. Bizi ablukaya, sargıya aldılar. Alman harita subayını jip ile gezdiren Cemal isminde bir arkadaşımız vardı. Harp sahasında harita subayını gezdiriyordu. O bir fırsatını buluyor kaçıyor. Geri gelirken yolda bulunduğu yaralıları da alıyor. Bizim olduğumuz yeri bildiriyor. Kurtuluşumuza vesile oluyor. Sonra bütün uçaklar, helikopterler bize cephe ve işe yağıdırıyorlar. Biz düştüğümüz sargıda hemen çemberi aldık.

2011

Makineli tüfeklerimizi kurduk.Kendimizi savunuyoruz hiç kimse bize yanaşmıyor. Cephane bitiyor ama sürekli yenisini gönderiyorlar. Allah'ın izniyle sargıyı yarıdık, geri çekildik. O sırada yaklaşık 250 şehidimiz oldu.

Ailenizle nasıl iletişim sağlıyordunuz?

Mektup geliyordu. Biz de gönderebiliyorduk. Ben Erzurum'da 8-10 gün arasında mektup alabilirken Kore'de bir haftayı geçmiyorduk.

Bizimle beraber savaşa katılan ülkelerin askerleri ile diyalogunuz oldu mu?

Bizim geçinemediğimiz insanlar İngilizler ve Yunanlılardı. Onu da anladılar ve bizim yanımıza koymadılar. Diğer ülkeleri tamamı ile anlaşırdık. Sonra orada bir usul vardı; Sen Türk tugayı olarak bir yere vazifeye gidiyorsun ve diyelim öğle saati Amerikan Birliğinin önünden geçiyorsun. Durdururlar benzinin bittiye benzin koyarlar, karnın açsa yemeğini yersin, sigara içiyorsan sigaranı alır yoluna devam edersin. Bütün yol güzergâhındaki birlikler böyle. Karargâhta 50-100 kişilik fazla yemek yaparlar. Yoldan geçen müttefik askerini durdurur, hizmetini görürlerdi.

Umutsuzluğa kapıldığınız oldu mu?

Benim olmadı .Umut olmasa insan yaşayamaz zaten.

Toplam ne kadar Kore'de kaldınız?

12 ay kaldım.

Kore'den ayrılırken ne hissettiniz?

Vatanıma kavuşacağıma diye seviniyorsun.

Döndüğünüzde nasıl karşılandınız?

Fevkalade karşılanmadık.Bir hafta kaldıktan sonra memleketimize döndük.

Döndükten sonra yaşantınıza nasıl devam ettiniz?

Terzilik yaparak devam ettim. Gazilere iş imkanı verdiler ama biz yapmadık. Hayatıma sanatımla devam ettim.

Gazilik hissini nasıl bir duygu olduğunu anlatabilir misiniz?

Giderken tabur imamımız vardı."Biz Kore harbine gidiyoruz, orada başımıza bir şey gelirse ne olur" diyorduk". "Oğlum, kendi isteğinle mi gidiyordunuz " dedi. Yok, dedik. "Kim gönderiyor sizi, devlet gönderiyor. Aynı vatanın için çarpışmış gibi şehit olursunuz, gazi olursunuz" dedi. Bizi rahatlatı.

Başka bir devlet için başka topraklarda savaşmak nasıl bir duygu?

Kendi toprağınmış gibi vazifeni yapıyorsun.

Tekrar çağırılarda gider misiniz?

Gücüm yettiği müddetçe giderim.

Gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Vatan için ne emrederlerse yapın, Hiçbir şeyden geri durmayın; çünkü bu vatan, çok kan akıtlarak, çok şehit verilerek kurtarıldı.

2011

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Salih Zeki Aral'ı Ziyaret Ederken

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Salih Zeki Aral'ı Ziyaret Ederken

2011

Adı : **Sefer**
Soyadı : **BAŞ**
Doğum Yılı : **1926**
Doğum Yeri : **Salıpazarı / SAMSUN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1926 Salıpazarı doğumluyum. 3 erkek, 3 kız çocuğum var.

Askere gitmeden önce ne iş yapıyordunuz?

Çiftçiydim.

Kore'ye gitme haberini nasıl aldınız?

Erzurum'da askerliğimi yapıyordum. Kore'ye asker alınacak diye seçme yaptılar. Ağzında diş olmayanları, kilosunu az olanları almadılar. Hatta o zamanlar Rusya ile aramız açıktı. Bu yüzden Amerika'yla aramızda ihtilaf çıkarmaya çalıştılar. Sonunda seçilenler arasına ben de girdim. Sonra bizi Ankara Sarıkışla'ya gönderdiler. Sarıkışla'da iki ay kadar eğitim gördük. Daha sonra trenlere binip İskenderun'a gitmek için hareket ettik. Trene bindik ama halk trenimizi durduruyordu. Halkımızın yapmayacağı iş yok. Kimi ayran getirmiş, kimi yoğurt getirmiş, kimi sigara getirmiş. Hep hediyelerle gelmişlerdi. Yol boyu bizi karşılıyor, dua ediyorlardı. Daha sonra sağ salim İskenderun'a vardık.

Kaçıncı kafilede gittiniz?

1. kafilede gittim.

Gemi yolculuğunda neler yaşadınız?

Bindiğimiz gemi çok büyüktü. Bizden hariç Yunan, Fransız, İngiliz askerleri de vardı. Yaklaşık 8-10 devletin askeri vardı ama herkesin kamarası ayrıydı. Biz gemide 4500 kişiydik. Alayın hocası çok dindar ve iyi bir insandı. İskenderun'da Tahsin Yazıcı'ya "Paşam! Askerin morali biraz bozuk, biraz nasihatte bulunabilir miyim?" diyor. Paşa kabul edince bizlere şunları söyledi: Sevgili asker kardeşlerim! Aranızda morali bozuk olanlar var. Size bir şeyler söylemek istiyorum. Cumhuriyet tarihinde asker olarak dış ülkeye göreve gitmek ilk bize nasip oldu. Öyle bir memleketeye gidiyoruz ki, hiç Allah'ın adı anılmamış, Allah nedir bilmiyorlar. Allahın ismini onlara biz duyuracağız. Bu bize nasip oldu. Bu Osmanlı tarihinde çok oldu; ama Cumhuriyet tarihinde ilk olacak. Bu konuşmanın üzerine askerler büyük bir moral kazandılar. Süveyş kanalından gemimizle ağır ağır geçiyorduk. Hoca, Havva anamızın türbesinin Cidde'de olduğunu söyledi. Paşadan müsaade alarak "Bizi dünyaya ilk getiren anamız burada yatıyor. Burada ezan aslına çevrildi. Hava anamıza hürmeten ezan okuyalım" dedi. Geminin hoparlörlerinden

2011

ezan okuyacak birisini bulmak için anons yapıldı. Ama kimse çıkmadı. Bizim askerlerimiz biraz utangaçtı. Ben de nöbetçi çavuştum. “Yüzbaşım müsaade ederseniz, bu ezanı ben okuyabilir miyim, “dedim. Durma, hemen oku. Zaten zaman geçti. Koskoca vapuru yavaşlattık. Hıristiyanlar da bunlar ne yapıyorlar diye bakıyorlar. Hemen git, sancak direğinin dibinden ezana başla” dedi. Hava karanlıktı. Ben ezana başladıktan sonra hava öyle bir aydınlandı ki gözlerim kamaştı. Meğer ezan sesini duyan Amerikalılar saygıdan geminin bütün ışıklarını yakmışlar. Öyle saygılı dinliyorlardı ki çok şaşırдық. Daha sonra Tugay imamı beni çağırttı, onurlandırdı, teşekkür etti. Sonra hiç kara görmeden devam ettik. Okyanusta büyük dalgalarla çok mücadele ettik. Sonunda 28 günde Kore’de Seul’e vardık. Ama askerlerin çoğunu deniz tuttu.

Seul’de nasıl karşılandınız?

Koreliler karşıladı. Çok mahçup insanlardı. Yıkılmış bir devlet. Zavallı ama insana yakın kişilerdi onlar. Kimi toprağı öpüyor, kimi ellerini güneşe kaldırıyordu. Bize çok hürmet gösterdiler.

Seul’de neler yaptınız?

15-20 gün istirahat ettik. Sonra çete harbine başladık. Ama çete harbi meydan harbinden zor. Hatta Tahsin Yazıcı “Ben buraya tavşan avlamaya gelmedim. Ben hakiki cephe istiyorum” dedi. En sonunda Amerikalılarla beraber savaşa katıldık. İki türlü Amerikan askeri vardı: Kuzey Amerika, güney Amerika. Kuzey Amerika zenciydi. Çok savaşıydılar. Aynı bizim gibi savaşıyor, bizim yaptıklarımızı yapabiliyorlardı. Güneyliler ise boylu poslu ama savaşı değillerdi. Daha sonra cephelere ayrıldık. Pusan, Seul gibi cephelerde savaştık.

Savaş sırasında yaşadığınız olayları anlatabilir misiniz?

9 Eylül 1951’de ikinci zamanydı. Han nehri diye bir nehir vardı. Üzerinde mantar köprü vardı. O köprünün 7 noktasına Çinliler kızaklı makineli tüfek koymuşlar; fakat bırakıp kaçmışlar. Çinliler garip insanlardı. İçki içip, sarhoş sarhoş harp eder, her türlü mahlukatın taklidini yapar, sesini çıkarırlardı. Kuş gibi öter, kedi gibi miyavlıyorlardı. Ama biz “Allah, Allah” diyerek gidiyorduk. Onlar da bizim sesimizi duyunca, silahı bırakıp kaçarlardı. Alay komutanımız sancağı beline doladı.”Buradan sağ çıkan kaptan, kurtulamayan aptaldır. Korkmayın, Allah’ın ismini zikredin” dedi. Biz oradan, o şekilde burnumuz bile kanamadan geçtik. Pusan cephesinde 7 gün 7 gece kuşatma altında kaldık. Amerikan 9. kolordu muhasaraya düşmüş. Biz de yardıma gittik. Yanımdaki arkadaş mayına bastı. Birkaç arkadaşıyla beraber ben de yaralandım. Ben ayağımdan yaralandım. Bazısı başından, bazısı karnından yaralandı. O yara da beni sakat bıraktı.

Savaş sırasında hiç unutamadığınız bir olay yaşadınız mı?

Bayram namazı kılmak için paşalarımız karar vermişler. Ama birliğin bir kısmı razı olmuş bir kısmı olmamış. Göremediğimiz arkadaşları görürüz diye çok sevindik. Hutbe okunacaktı, abdestimizi aldık. Saf olduk. Hoca niyeti hatırlattı. Hocaefendi “Allahüekber” dedi, namaza durduk. Ama nasıl anlatayım? Elektrik düğmesini açtığında ışık yanar gibi bir aydınlık oldu. Eskiden anlatırlardı Çanakkale savaşında falan bu tür şeyler oldu diye. Önceden inanmazdım ama o gün inandım. Hoca efendi namazın sonunda selam verdi, ışık söndü gitti. Bu olay gazetelerde küçük bir haber olarak çıkmıştı. Bizim için ayrı bir demeç vermişler.”Türkler, bir namaz kıldılar ama gizli kıldılar. Kendilerini bize göstermediler” diye yazmışlar. Rahmetli Tahsin Yazıcı’da bu olayı araştırıyor. Hocaya “Burada bir sis bombası falan atıldı mı? Bu haber nedir? O ışık neydi?” diye sordu. Hocaefendi de “Paşam! O meleklerin ışığıydı. Dini hükme göre bizimle beraber 70.000 tane melek vardı. Melekler nurdan yaratılmıştır, gözükmez. Biz onların ışığında namaz kıldık. Açıklamaya Paşa da çok sevindi. Allah’a şükretti.

2011

Yaralandıktan sonra nasıl kurtuldunuz?

Yaralandığımda askerler beni korumak için mevzinin içine koydular; ama yaram çok kanıyordu. Bir zaman sonra bayılmışım. Oradan beni almışlar, sahra hastanesine götürmüşler. Orada yarımı sardılar. Sonra uçakla Japonya'ya gönderdiler. Orada çok iyi baktılar. Sonra bizi yaralı vapuruyla İzmir'e gönderdiler. Gemide 300 yaralı vardı. İzmir'de askeri hastaneye yatırdılar. Yaradan ve yolculuğun vermiş olduğu yorgunluktan derdimi zor anlattım. 1,5 ay orada kaldım. Sonra Ankara Gülhane Askeri Hastanesine gönderdiler. Orada tam tedavi olamadım. Sonra da Bursa'ya kaplıca tedavisine gönderdiler. Orada yaram iyileşmeye başladı, kapandı. Sonra da Samsun'a geldim.

Türkiye'ye gelirken neler hissettiniz?

Seviniyordum ama tam değil; çünkü yaralıyım. Yetim çocuk gibiydim. Moralim çok bozuktu, pek konuşmuyordum.

Kore'de toplam kaç gün kaldınız?

Bir senenin üzerinde kaldım. 1950'de gittim, 1952'de geri geldim.

Cephede yeme içme gibi ihtiyaçlarınız nasıl karşılanıyordu?

Kutuların içinde yemekler verilirdi. Hindi eti vardı. Önceden domuz eti veriyorlardı ama Tahsin Yazıcı yasakladı. Dinimize aykırı olduğu için domuz etinin değiştirilmesini istedi. Sonra değiştirerek hindi eti vermeye başladılar. Hatta kutuların üzerinde hindi resmi olurdu. Orada bize iyi baktılar. O kadar güzel yemekleri kasabada bile yiyemezdik.

Ailenizle haberleşebiliyor muydunuz?

Ailemle hiç haberleşemiyordum.

Kore halkı size nasıl davranırdı?

Halkı bizi çok severdi, çok iyi davranırdı; ama çok fakirlerdi. Biliyorsunuz, savaş büyük yıkım. Çinliler ne var ne yoksa yakıp yıkmışlar. Meydanda bir şey kalmamış. Her evde ipek böceği yetiştirirler, ipek üretirlerdi.

Başka bir ülkenin toprakları için savaşmak nasıl bir duygu?

Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde "Siz dini olsun, olmasın birbirinizi sevin, yaklaşın" diyor. İnsanlar birbirlerini yardımlaşmayla, yakınlaşmayla sever. Uzak durursan, yabancı olursan kimse sevmez. Bazısı gavurdan dost olmaz diyor ama onları iyilikle ıslah edeceğiz. Zorla ıslah edemezsin.

Gazilik hissi nasıl bir duygu?

Ölseydim de orada ölseydim. Hayatta üç şeyi çok istedim: Biri gençken daha çok ibadet yapmak, diğeri daha çok insana iyilik yapmak, bir diğeri de Kore'de şehit olmaktı. Gel gör ki vatani görevde yaralandım. Gerçi nereye gitsem kapı açık. Allah razı olsun doktorlar bakıyor, devlet bakıyor.

Kore'deyken en çok neyin özlemini çektiniz?

Tabi vatan ayrılığı var ama birleşmenin amacının ne olduğunu bilirsen yok. Çünkü peygamber Efendimiz birleşin diyor.

Şimdiki gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Büyüklerinize hor gözle bakmayın. Hepsini ana, baba, kardeş olarak kabul edin. Doğru ve çok çalışın. Büyüklerinize saygılı olun.

2011

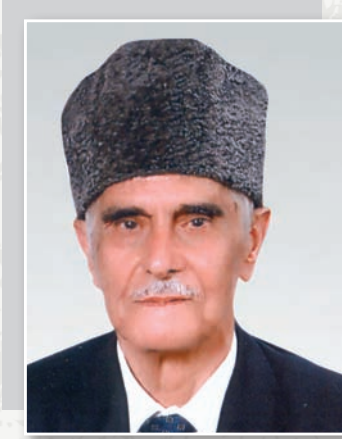
Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Sefer Baş'ı Evinde Ziyaret Ederken

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Sefer Baş'ı evinde ziyaret ederken

2011

Adı : **Selahittin**
Soyadı : **ERZİNCAN**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **Çarşamba / SAMSUN**

Koreye kaç yılında gittiniz?

Efendim şöyle oldu: Ben gönüllü gittim, onbaşıydım. 1946 Sanat Okulu mezunuydum elektrik bölümünden. Devlet Su İşleri'nden elektrik ustası olarak emekli oldum. Kore'ye yolculuğumuz 28 gün sürdü. 1950 yılında Erzurum'da askerlik yaparken onbaşı olarak gönüllü gittim.

Hangi vasıta ile gittiniz?

Amerikan gemisi ve dört denizaltı koruması ile gittik.

Yolculuk ne kadar sürdü?

Bir ay kadar.

Kore'de ne kadar kaldınız?

Bir sene kadar

Kore halkı sizi nasıl karşıladı?

Kore halkı Türk askerini gördüğünde adeta tapıyordu. Bizi çok severlerdi. Şu an bile anıtlarda sadece Türk mezarlarını ziyaret ediyorlar.

Kore'deyken başınızdan geçen en ilginç olay neydi?

18 yerinden yara alan bir arkadaşımız vardı. Fakat hala savaşa devam ediyordu. Mukadderatı Samsun'da olmuş olacak ki burada vefat etti. Ona Amerika'da bir ev, iş ve araba teklif edildi; fakat o vatanını seçti. Demek ki vatan bu kadar değerli... İşte biz Türkler, vatan için canını veren bir milletiz. Bizde insanlık var, yurttaşlık var, vatan sevgisi var. Vatani vatan yapan vatan sevgisidir.

İstiklal marşı okunduğu zaman ne hissediyorsunuz?

İstiklal Marşı okunduğu zaman inan biz yoğuz sanki.. O sesi duyduğumuzda başka âlemlere gidiyoruz. Ay-yıldızlı bayrak dalgalandığında evde hanım da ağlar, ben de ağlarım. Bir meftanın üzerinde o bayrağı gördüğüm zaman Kore'deki şehit olan arkadaşlarımın üzerindeki bayrağı hatırlıyorum.

Amerikan askerleri halka zulmediyorlar mıydı?

Evet. Yaşlı, çocuk ve kadın ayrımı gözetmezlerdi. Çocuğun bile kafasına silah dayıyorlardı, biz ise sivillere asla dokunmazdık. Kitapta okumuştum, K. Koreliler Türklere; "Sizlerle düşman

2011

değildik, niçin bizimle savaştınız?” diyorlardı.

Koreliler Türklerden çekiniyorlar mıydı?

Evet.Hatta bir tepeyi Amerikan uçakları bombardıman yağmuruna tutmuşlardı.Ama genede tepelerden ateş ediliyordu.Türk birliği harekete geçtikten sonra bir saat içinde tepe alındı.

Savaşın sonra cephedeki arkadaşlarınızdan görüştüğiniz oldu mu?

Jack adında bir Amerikalı vardı, Texas'lı. Savaşta onu kurtarmıştım, o da benim kolumu kurtarmıştı. Sonradan Samsun'a geldi radar yapılırken orada görüştük. “Ben Samsun'a gidip Selahattin'i bulacağım.” Diye kafasına koymuş savaşta birbirimizi kurtardığımız için. Daha sonra bu Amerikalılar ülkelerine döndüklerinde bir mektup geldi. Mektup Jack'tendi. “Kusura bakma, seni göremedim kardeşim. Çok özür dilerim” Demiş mektupta. İşte bir hayat kurtarmak böyle bir şeydir. Bir tane de küçük kızın hayatını kurtarmıştım. Ankara'ya götürdüm onu. Görmemiştim yıllardır. Üç sene evvel beni aradılar Samsun'dan. Dediler, “Biri seni arıyor Kore'li bir hanım kız.” Geldim. “beni tanıdınız mı?” diye sordu biri. Tanıyamadım dedim bende. Nerden tanıyayım kocaman kadını yani. Yannanpa deyince şöyle bir yokladım. “Sen ne olmuşsun? Küçük bir kız çocuğuydun.” dedim. “Evet küçük bir kız vardı. Ankara ilkokulu'nun talebesiydim. Hem başhemşire oldum hem de tercüman olarak Antalya'ya geldim sizi aradım bulamadım sonra böyle ulaşabildim” dedi. Çok muazzam duygular bunlar yani. Orada onlar muazzam İstiklal Marşımızı okurlar, çok güzel Türkçe şarkılar söylerler. Onlar bize kul köle olurlar yavrularım. Sizin gibi değerli bir talebe yetiştirdik, değerli hocalar oldular. Bir tanesi de geldi resim çektirdi bizle, o da 2 yaşındaymış. Evvel sene geldi, bayıldılar bize. Bakın hatta bir resim de var bir şehit arkadaşımızın,

Koreye gittiğinizde evli miydiniz?

Hayır değildim. On dokuz yaşında bir delikanlıydım. Gönüllü olarak gittim.

Korede yaralandınız mı?

Evet.Kolumdan ve omzumdan yaralandım.Hatta; kolumu keseceklerdi, bir Amerikan doctor; “Hayır, ben onu düzeltirim.” dedi ve beni Tokyo'da tedavi etti.

Unutamadığınız anılarınızı anlatır mısınız?

Bir keresinde topluca Ramazan bayramı namazını kılacak iken ani bir sis çöktü, yanımdaki arkadaşımı bile göremiyordum. O esnada düşman uçakları da bizi görememişler. Biz namazı bitirdikten sonra sis aniden dağıldı.Bu da ilahi bir kudret.

Başka bir anım daha var: Bir arkadaşımız dereye gidip abdest aldı ve tek başına namaza durdu. Bir anda karşısında on, on beş tane düşman askeri geliyor.Arkadaş namazı bozmadı, “Ölürsem, Allah yolunda öleyim.” der. Namaz bittikten sonra karşısında askerler ona teslim olurlar.Buna şaşırın komutan düşman askerlerini çağırıp “Neden tek başına olan bir adama teslim oldunuz?” diye sorduğunda “Biz ona değil, oradaki mavi sarıklılara teslim olduk.” demişler. Bu da bir ilahi kudreti gösteriyor.

Türkiye'ye dönüşünüz nasıl oldu?

İzmir'e geldik. Süveyş Kanalı'ndan çıktık. Kanal şu şekilde (eliyle göstererek) balık sırtı gibidir. Çok şahanedir. Dibini görürsünüz. Çıktık, bir misket elması kokuyor ama nasıl...! Şahane bir Amasya misket elması kokusu... Yüzbaşıyı aradım. “Yüzbaşım, bakın ne kokuyor...” dedim. “Yahu mis gibi elma kokuyor.”dedi. “Vatan Yüzbaşım, vatan kokuyor.” Dedim. Kıbrıs sularına girdik. Demek ki bu vatanın kokusu bize elma gibi koktu. O anda İzmir Limanı'na yanaştık. Allah nur içinde yatırsın, Şehit Yaşar'ın annesi, ablası kayık tutmuşlar. Geminin etrafındalardı. 18 ay beraber yatmıştık. Onun yatağıyla benim yatağım yan yanaydı. Ondan sonra bir gece mermi

2011

(karnından boğazına doğru göstererek) buradan girdi şuradan çıktı. Şehit düştü. Valizini ben hazırladım, bavulunu ben hazırladım. İnanın o zamandan sonra 60 sene oldu bir daha annesini görmüş insan değilim. Bir daha o tarafa gitmedim. Evim vardı o tarafta sattım. Çünkü annesiyle çok benziyorlardı. Hatırladığımız şeyler çok ama unuttuğumuz şeyler daha çok. İlk mermiyi yiyen şehit birden ölmez. Ama yediği zaman “ Ah anam yanıyorum!” der, o kadar. Hiç babayı tanımaz, yandım anam der sadece. İşte öyle çocuklar...

Şimdiki gençlere bir öneriniz var mı?

Çocuklar, bizim ne paraya ne de mülke, sadece sizin gibi gençlerin saygısına ve sevgisine ihtiyacımız var. Şehitlerinizi gazilerini unutmayın. Bu vatan şehitleriyle, gazileriyle yani tarihiyle, milletiyle ayakta duracaktır.

Bizden istediğiniz birşey var mı?

Sizleri bu vatana hayırlı birer evlat olarak görmek isterim

Bize zaman ayırdığınız için çok teşekkürler

Ben de size geldiğiniz için çok teşekkür ederim.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Selahittin Erzincan'ı ziyaret ederken

2011

Kore Savaşında Selahittin Erzincan'a ait fotoğraf

Kore Savaşında Selahittin Erzincan'a ait fotoğraf

2011

Adı : Suat
Soyadı : ÖZTANIR
Doğum Yılı : 1930
Doğum Yeri : SAMSUN

Kore'ye ne zaman, kaç kişi gittiniz?

1951 senesinin Haziran ayının beşinde İskenderun Limanından tugay olarak dört bin beş yüz kişi beraber gittik. Bin beş yüz kişilik kabileler halinde üç gemi otuz bir günde Kore'deki Seul Limanı'na çıktık. Ama; hemen karaya çıkamadık. Çok fazla med-cezir olayı vardı.

Orya bahriyeli olarak mı gittiniz?

Yok. Kore'ye gidenler arasında hiç bahriyeli yoktu. Tugaylar piyade ve topçulardan oluşuyordu.

Kara askeri olduğunuz için deniz tutması gibi bir durumla karşılaştınız mı?

Askerin tamamını hemen hemen deniz tuttu. Yalnızca Karadeniz çocuklarının birazını tutmuyordu. Millet yerlerde yüzüstü affedersiniz istiğfar ediyordu. Tuvaletlerimiz girilecek gibi değildi.

Gönüllü olarak mı gittiniz?

Gönüllü gittim. Onbaşıydım ben. Hasan Atakan Paşa, beyaz bir at üzerinde geldi. Ben o sırada yazıcıydım. "Böyle böyle bir savaş var." dedi. Ben de gönüllü oldum

Kore'ye gittiğinizden ailenizin haberi var mıydı?

Annemin de babamın da haberi vardı tabii. Benim abim de askerdi. O da bahriyeliydi. Birimiz İstanbul Gölcük'te, birimiz de Kore'de. Ailem için zordu yani. Hatta; rahmetli annem şubeye gitmiş o zamanda, "Ben çocuğumu istiyorum kardeşim." demiş. Ama tabii, önce beni istemiş, ben Kore'deyim diye. Çünkü; öbür oğlu zaten Türkiye'de, gözünün önünde. Diyorlar ki "Hanım teyze; Gölcük'te oğlun var. Sen onu al. Seul'dakini nasıl getirelim sana." Ama; abimin döneminde askerlik üç yıl olduğu için, şimdiki gibi değil tabii. Abim de askerliğinin yarısını yapmış; tekrar yarım bırakıp yeniden başlamak işine gelmemiş. Annem tutturmuş "İsterim de isterim ben, oğullarımı isterim" diye. Kore'dekini de getirmek mümkün değil; sinesine çekmiş. Allah rahmet eylesin onlar da üzülmüşler; ama bir şey de diyememişler, kabullenmişler. Tabii, biz gelince herkes çok sevindi. Tüm Samsun ayağa kalktı, kurbanlar kesildi.

Yolculuk esnasında hava şartları sizi zorladı mı?

Hint Okyanusu'nda büyük fırtınalar gördük, daha sonra düzeldi. Yeni Zelanda açıklarından doğrudan geçtik zaten. Hava çok sıcaktı oralarda. Ne zaman ki kuzeye doğru yöneldik; hava gittikçe soğudu. Millet atlele gezerken artık palto aramaya başladı.

2011

Seul'a inince sizi kim karşıladı?

Zaten, dediğim gibi, yolculuğumuzun otuz birinci günü Seul'a indik. Limanda bizi Amerikan birlikleri karşıladı. Bize; özel kutular halinde içinde ayakkabı boyasından çikolatasına kadar her çeşit yiyecek bulunan "piex" adında koliler verdiler. İçerisinde en azından bir haftalık yiyecek vardı. Onları herkes aldıktan sonra bizi tekrar arabaya bindirdiler. Sonra cepheye hareket ettik. Tabii, gecenin karanlığında ne olduğunu da bilmiyoruz... Top sesleri duyulmaya başladı.

Peki, hiç korku yok muydu içinizde?

Hepimiz on yedi, on sekiz yaşında insanlarız. Gençiz o zamanlar. Her şeyi detaylı düşünmek mümkün değil. Korkmuyorduk yani. İnsanın tam deli dolu zamanları hani... Delikanlı diye tabir ediyoruz ya, o çağlar işte. Büyük hikmet var bu işte. Dava o yani... Her şeyi ince ince düşünemiyorsun yani. O yüzden kendimizi o gürültünün içinde bulduk bir anda.

Peki ya sonra ne oldu?

Hemen indirildik. Bize yatacak yerler gösterildi; sabah oldu, herkes uyandı. Önce içtima yapıldı, asker sıraya dizildi. Komutanlar geldi. Sıradan bakıyorlar, tahsilli arıyorlar. Bizim zamanımızda ilkokul mezunu parmakla aranırdı. Yetmiş, seksen kişi içinde ya bir ya da iki kişi okuma yazma bilirdi. Birden yüze kadar sayabiliyorsan onbaşı olabilirsin, öyle bir dönemdi yani. Altmış sene evvel orada beni seçtiler. Binbaşı seçilmiştim. Benden başka hiç kimseyi seçmemişlerdi. Ateşçi olarak beni seçmişlerdi. Aslında Türkiye'de benim işim telsizcilikti. 694 telsiz operatörü olarak yetiştirilmiştim. Beni ateş idarede plancı olarak gönderdiler. Amerikalılarla birlikte on gün kadar kurs gördüm. Tekrar geri geldim, topçu bataryalarına ateş idare plancı olarak tayin edildim. Vazifem; toplara yükseliş verip ateş ettirmektir.

Eğitimi almıştınız yani...

Tabii efendim. Sonra gözetleme birliği vardı. Onlar piyadenin önünde düşman hatlarını gözetliyorlardı. Daha evvelden planda kaydedilmiş hedefler var. İsimleri parolaları; Ahmet, Mehmet, Recep gibi. Oradan doğrudan sesleniyor. Örneğin Ahmet hedefine ateş istiyoruz. Ahmet hedefini planda sen buluyorsun. Zaten elinde bir kalem var, onu koyuyorsun efendim, mesafesini ölçüyorsun. Topçuya varış için başlıyorsun. Altı top var her bataryada, üçüncü top tanzim atışı yapar. Yani evvela atılacak yeri tespit ettikten sonra diğer toplar oraya ateş eder. Üçüncü top ateş istiyoruz der, hemen atar. Gözetmene bağırır: "Yüz uzağa at." Cevap gelir: "Geriye düştü." gibi konuşmalar geçer. Tekrar hesaplama yapılır, tekrar ateş verirsin. İyi atış yapılır; hedef tamam, batarya serbest. Batarya komutanları batarya serbest diyor. Sonra uçaktan bize "Vazife tamam." diye haber gelirdi. Ardından bize teşekkür edilirdi ve ateş dururdu. Bu tabii, aylarca devam etti.

Bu kadar sestem etkilenmediniz mi? Ne kadar kaldınız cepheye?

Cepheye on dört ay kaldık. Yarımız sağır döndük zaten, toplar öyle gürültülüydü ki! Onlarca, yüzlerce top bir arada ateş ederdi. Çünkü bir sürü tümen vardı: Amerikan, Türk tümenleri vardı. Hepsinin topları ayrı ateş ederdi. Çok ses vardı yani. Bir de ayrı mercilere atış yapıyoruz. Muazzam bir gürültüydü.

Siz yara almadınız değil mi?

Yok... Postu deldirmeden geldik. (gülüşmeler)

Peki, çok kayıp verdiniz mi orada?

Benim de çevremde arkadaşlarım şehit oldu. Allah rahmet eylesin. Ben çok farkında olmadım bu kayıpların. Çünkü ben topçu mevziindeydim. Yemek saatinde bile atış yapardık. Bazen de onların uçakları gelirdi. Amma velâkin, ıskalarlardı.

Yemek yeme imkânlarınız nasıldı?

Büyük karavanalar gelirdi. Daha doğrusu seyyar mutfaklar vardı. Tabii, Amerikan birliklerinden de bize çok yemek geliyordu. Çok güzel yiyecekler verilmiştir. Her cuma hindi pilavı verilirdi.

2011

Siğir eti zaten çok kullanılırdı. Taa kışları, güzlerin elması, portakalı yenirdi. Adamlar Antartika'yı buzdolabı olarak kullanıyorlar. Getirip yüz binlerce buğdayı götürüp döküyorlar, orada bozulmadan duruyor. Yiyeceklerde aynı şekilde. Ona göre adamlar buz kırma gemileri yapmış. Çok güzel stoklama yapmışlar, devamlı gidip geliyorlar. Askerimiz bol bol içti, yedi, giydi. Ülkeye geldiğimiz zaman Amerika Devleti, Kore Savaşları'nın yüzü suyu hürmetine çok öteberi yardımı yapmıştır. Süt tozları, çikolatalar, öteberi, maddi yardım çok yapmıştır. 1950-1951 yılları arasına gelince, yevmiyem, bir liraydı. Üç ay sonra iki yüz yirmi liraya çıktı. O zaman için çok paraydı. Yani Amerikan Mareşalliği yardım yapmıştı. Orduya; gemisinden, silahından, askerine de giyiminden kuşamından, ayakkabısına kadar verdi. Karayollarına bir sürü iş makineleri verdiler. Ben karayollarına girdim yirmi altı sene orada çalıştım. Formen olsun şantiye şefliği olsun her mertebesinde çalıştım. On üç, on dört sene şantiye şefi olarak çalıştım. Karayollarında çalışarak devlete büyük hizmet yaptım. Her türlü makinenin bakım ve tamirini yapabilirim. Bizim emeklerimizin karşılığında devletimiz de her türlü maddi ve manevi yardım yaptı sağ olsun. Belediye Başkanımız Yusuf Ziya (Yılmaz) Bey'e de buradan teşekkürlerimi ve minnetlerimi sunarım. Belediye yaşlılara bakım olarak büyük hizmet vermektedir. Sağ olsun.

Bizim askerlerimiz ile Amerikan askerlerin arası nasıldı? İletişimi nasıl sağlıyordunuz?

Tabii tabii, Amerika ile aynı taraftık. Ateş idarede irtibat subaylarımız vardı Amerikalılarla iletişimi sağlayan. Amerikalıların tarafında Ermeniler vardı. Ancak Kayseri kökenliyidiler. Hem Türkçe hem İngilizce biliyorlardı. Aradaki irtibatı sağlıyorlardı. Devamlı gelir giderlerdi. Fevkalade Türkçe konuşuyorlardı. Türk kültürünü adetleri ve örfleriyle iyi bilen insanlardı. Aynı istikamete atış yaptığımız için, adı üstünde onlar irtibat subayı oldukları için, bizim komutanlarla onların komutanları arasında tercümeleri onlar yapıyorlardı. Mesela; onların yetişemeyeceği yere biz yetişiyorduk icabında topçu olarak. Onların bölgesinde değilse mesela, atış yapılması lazım olan yer biz atış yapardık. Bu şekilde kar, kış, yağmur devamlı muharebe... Tabii, biz topçu olduğumuzdan cephede olandan çok haberimiz yok. Neticelerden haberimiz oluyordu sadece. Karşılıklı devamlı çatışmalar vesaire oluyor; ama biz de sürekli piyadelere destek veriyorduk. Topçunun vazifesi, devamlı piyadenin önündeki düşmanı vurmaktır. Karşı taraf ağır bastığında bizden yardım isterdi piyadeler. Oraların hesabını kitabını yapmışız, zaten hazır bizde. Hemen ateş idare plancı komutanı olarak hesapları yapardım. Bizden ateş istediklerinde gümbür gümbür topları atardık.(Gülüşmeler)

Ermenilerin yaptığı tercümelere başka dil konusunda size herhangi bir takviye yapıldı mı?

Okuma yazma bilen herkese broşürler dağıtıldı. Biraz çata pata konuştuk. How are you? ("Fine thanks and you" cevabının ardından gülüşmeler). Nereden geliyorsun, nereye gidiyorsun gibi temel şeyleri öğrenmiştik. Ben zaten Almanca biliyordum, Amerikalıya Almanca da soruyordum. Ben lise mezunuydum, az çok İngilizce biliyordum. Bir hadise anlatayım size okuma yazma ile ilgili: Ömer Özek isimli bir onbaşı arkadaşla bana dediler ki; "Yirmi kişiye Tokyo'yu gezdireceksiniz." Hiç okuryazar yok, biz varız yalnızca. Gittik; ama Amerikan Devleti yeşil dolar kullanıyor Tokyo'da. Aslında işgal doları kullanmak lazımdı o dönemde. Biz yeşil doları işgal dolarına çevirmek için bankaya gittik. Japon bankası sekiz on katlı bir binanın içindeydi. O binaların içinde her istediğin var, çeşit fark etmeksizin. İçecek, giyecek vs... Topa kadar var neredeyse her çeşit silahlar satılıyor. Asansöre geldik, yukarı kata çıkmak için. Biz asansör görmedik ki bilmiyoruz. Hemen yirmi kişilik askeri böldük. Sekize basacaksınız dedik, kimi dalga geçiyor; kimi ilgilenmiyor. Bir araya getirmek de zor onları... Neyse zorla çıktık sekizinci kata. Salonda masalar var daire şeklinde, camekânlarla kapalı. Yazanın etrafındakiler görmüyor seni. Ömer Özek, Allah rahmet eylesin birlikte gittik hemen. Bir tane polişe aldık, İngilizce'ydi. Biz tabii, ismimizi yazdık onunla. Altına imzamızı attık. Gişeye vermeye gittik; ama

2011

kimse yok gişede bizden başka. Kimse okuma yazma bilmiyor ki. Biz oturup onların poliçelerini de doldurduk. “Ömer!” dedim. “Hadi yaz, doldur”. Hadi yazdık diyelim, imzaya geldik; ama onu da bilmiyorlar. Dedik ki bari kalemle bir şeyler çizin. Oradaki kasiyerler başladı gülmeye, utandım. Bunu hayatımda asla unutmam.

Kimlere karşı savaştınız?

Bizim karşı tarafımız komünistti. Bir taraf da Çin idi. İki devlet beraber Kore’yi yemek istediler, kuzeyi kıskırttılar. Hala savaş bitmiş değil. Antlaşmayla sadece ateşkes yapıldı. Şimdi bile sembolik asker vardı orada.

Orada ibadetlerinizi yerine getirebiliyor muydunuz?

Tabii. Hatta; size bununla ilgili bir hadise anlatayım:

Bir Ramazan Bayram’ında, Kavaklar denilen bir mevkide baskın yedik, iki şehit verdik. Bir tek ağaç bulamazsınız kurşun yememiş. Cenab-ı Allah bizi korudu. Orada kendimize muazzam koruma yaptık. O Ramazan Bayram’ında tugay orada toplandı. Üstümüzde de şu tavan kadar bulut.(Eliyle tavanı işaret ediyor) Gökyüzünü görmen mümkün değil. Hatırlayınca hayret ediyoruz. O bulut bu İslam askerini sakladı. Ne uçak bizi görebildi ne de bir kimse. Sanki iki buçuk, üç metrelik tavan vardı üzerimizde. Asker oturdu, herkes miğferinin üzerine oturuyor tabii. Biraz sonra namaz kılınacak. Baş örtmek bizde sünnet ya kimisi sarı, kimisi yeşil, kimisi kırmızı herkes başına bir mendil örttü. Örttü; ama generalimiz dedi ki; “Asker; başınızdakileri çıkarın, hep renkli yabancılar bizi seyrediyor”. Hiç kimse de hareket yok. Tugay imamı bize dönerek; “Muhterem cemaat!” Dikkatinizi çekerim, “asker” değil “muhterem cemaat” diyor. “Müslüman kardeşlerim başı açık da namaz kılınabilir, başınızdakileri çıkarın.” dedi. Herkes başındakileri çıkarıp cebine soktu. Namaz kılındı, bayramlaştı. Çoğu yok onların şimdi.(Gözleri dolar)

Şehit olanlar orada kaldı değil mi?

Tabii, şehitlerimiz kaldı orada. Seul’da büyük şehitliğimiz var. Allah rahmet eylesin, bin kadar şehit kardeşimiz var orada. O şehitlerimizin yüzü suyu hürmetine, Allah bize yardım etti. Yoksa çok perişandık altmış sene evvel. İmparatorluk çökmüş, yeni devlet kurulmuştu. Halk perişandı, milletin üstü başı perişandı. Ayakkabı yapacağımız çiviye bile Avrupa’dan alıyorduk. Öyle kötü bir durumdaydık yani. Şimdiki gençlerin Allah’a hamd ve şükür etmeleri lazım. Şimdi beş on yaşında çocuğun elinde telefonlar, bilgisayarlar; bolluğun içerisindeyiz. Çok şükür etmeleri gerekir. Bu vatana ne canlar verildi. Gençlerin şimdiki hayatlarını kıymetini bilmeleri, ona göre yaşamaları lazım. Gençler bu memleketi çok iyi korumalı, kollamalılar. Milletimize, vatanımıza sahip çıkmalılar. Vatanın bölünmesine sahip çıkmalılar.

Şimdiki gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Her Türk genci dinini iyi öğrensin. Tarihini iyi öğrensin. Allah’a karşı yapması gereken ne varsa yapsın. Çünkü insanoğlu Allah’ın verdiği bedenle yaşamaktadır. (Birkaç ayet okumaktadır) Suat Amca, bize vakit ayırdığınız için çok teşekkür ederiz. Sizinle tanışmak büyük bir zevkti... Ne demek yavrum, asil ben teşekkür ederim.

Suat Amca’nın Kore’deki askerliği boyunca tuttuğu günlüğünden;

Temmuz

Öğleden sonra batarya serbest oldu. Akşama kadar Mehmet’le Umman’da yüzdük, eyelendik, akşam yemeğini beraber yedik. Gece yattıktan sonra sabaha karşı alarm verildi. Kalktık ve mevziye girdik. Valla gülmekten öldük”

29-6-951 (Cuma)

Sabah erken kalktık. Abdest alıp bayram namazını kılmaya gittik ve namazı kıldıktan sonra general bütün erlerle sarılıp öpüşüyor ve bayramlaşıyordu. Subayların, erlerin yüzleri hep gülüyordu. Şimdi yemekten sonra Ali Aytekin ile konuşuyoruz.”

2011

12-6-951

Sabah uyandım. Gemi kayak gibi sallanıyordu. Yürümek zor, insan oraya buraya çöküyor. Millet hep hasta. Güverteye çıktım. Sulhi gemide kimse yok, çünkü herkes hasta, pestil gibi... Yemekhanede kimse de yok. Hasta olan yemeden yatıyor. Öğleden sonra Roje'yle güvertede denizi seyrediyoruz. Sonra rıhtıma çıktım orda Rıdvan'la konuşup denizi seyrettik. Akşam oldu ve hala birliğe devam ediyoruz.”
Ve defter şöyle bitiyor;

10-5-951

Gece saat ikide Ankara'ya girdik...”

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Suat Öztanır'ı evinde ziyaret ederken

2011

Kore Savaşı'nda Türk Askeri Kore Halkıyla Dayanışma İçerisinde

2011

Adı : **Tahsin**
Soyadı : **AYALTI**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **ORDU**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1930 Ordu doğumluyum.4 oğlum, 3 kızım var.

Askere gitmeden önceki durumunuz neydi?

Evlü değıldim. Geldikten 3 ay sonra evlendim. O zaman nerde iş var oraya giderdik.

Fındık toplayıp para kazanmaya çalışırdık.

Kore'ye gitme haberini nasıl aldınız?

Samsun'da askerdim. Samsun'da 11 ay askerlik yaptım. Kore'ye gitme haberi gelince ben gönüllü gitmek istedim. İlk önce benim gibi gönüllüleri aldılar. Sonra sayıyı doldurmak için kura çektiler. Bizim bölükten gönüllü olarak 31 kişi çıktık.

Kore'ye gideceğinizi öğrenince ailenizin tepkisi ne oldu?

Şaşırdılar, üzüldüler. Hatta dedem babama "yeri yurdu sat, oğlanı kurtar" dedi.

Savaşa gitmeden önce bir eğitim aldınız mı?

Burada değil de Kore'ye ilk gittiğimizde beş altı gün eğitim verdiler.

Sınıfınız neydi?

Piyadeydim. Ara bölmedeydim. 81'lik havan çavuşuydum.

Gidiş yolculuğunuzu anlatır mısınız?

Trenlerle İzmir'e gittik. İzmir'den büyük bir Amerikan gemisine bindik. Gemide 4500 Türk, 260 da Yunan askeri vardı. Ama Yunanlılarla hiç geçinemez kavga ederdik. Onlarda bizden korkar odalarından pek çıkmazlardı. Gemi yolculuğu benim için biraz sıkıntılı oldu. Deniz tutmasından dolayı haftalarca yemek yiyemedim. Gemi beşik gibi sallanıyordu. Yemek yiyorsun, sonra istifra ediyorsun. Karnımda durmuyordu ki. Daha sonra Pusan limanına indik. Orada trenlere bindik. Öğlene kadar trenle yolculuk yaparak cepheye gittik.

Hangi cephelerde savaştınız?

İki cephede savaştık: Birisi Kansas cephesiydi ama diğerinin ismini hatırlamıyorum.

Kore'deyken yaşadığınız ve bizimle paylaşabileceğiniz bir anınız var mı?

Amerikalı bir üstegmen bizim komutanımızın yanına geldi."Bizimkiler arasında bir havan yarışı yapalım" dedi. Bizim komutanımızda beni çıkardı. Karşıma çıkan Amerikalı üstçavuştu. En çabuk kimin atışa hazırladığına bakılacaktı. Ben topu 27 saniyede hazırladım, Amerikalı 30 saniyenin üzerinde yaptı. Utancından kıpkırmızı oldu.

2011

Gece savaşırdık. Gündüz nöbet tutar, sırayla uyurduk. Rizeli üsteğmenimiz vardı. Bana 10 tane Kore'li verirdi. Onlara gündüz mevzi kazdırırdım.

Kore'de yeme, içme, barınma gibi ihtiyaçlarınız nasıl karşılanıyordu?

Sahra mutfağında yemeklerimiz yapılırdı. Cephede konserve verirdiler. Bize kumanya kutuları verirdiler. Verdikleri kutularda çeşitli yemekler olurdu. Hiç açlık çekmedik. Ormanın içinde mevzilerde yatarıdık.

Kore'de ne kadar kaldınız?

Gidiş geliş toplam 13 ay Kore'de kaldım.

Ailenizle nasıl haberleşiyordunuz?

iki ayda bir mektup gelirdi.

Umutsuzluğa kapıldığınız oldu mu?

Cephede insanın aklına ölüm gelmiyor. Cephede cesur olmak zorundasın. Cepheye neden geliyorsun? Öldürmeye. Ölmek için öldürmek zorundasın. Zaten gönüllü gittim. Korksam gönüllü olmazdım.

Yaralandınız mı?

Yaralanmadım; ama havan mermisinin sesinden dolayı, Türkiye'ye geldiğimde bir sene kulaklarım duymadı.

Döndüğünüzde nasıl karşılandınız?

Askere giderken ağlamadım ama İzmir'e geldim ağladım. İzmir limanına girerken gemi düdüğünü çaldığında herkes balkonlara, pencerelere, sokaklara çıktı. Pencere ve balkonlardan çarşafı, bayrakları sallıyor, bizi selamlıyorlardı.

Türkiye'ye döndüğünüzde ne iş yaptınız?

Eylül'de evime geldim, Mart'ta İzmir'e gittim, marangozluk yaptım. Kendi evimi de kendim yaptım.

Gazilik hissi nasıl bir duygu?

Çok güzel bir duygu. Bu göğsümdeki madalya altın gibi duruyor, altın değil ama altından çok daha değerli. Paraya değişilmez. Devletten de Allah razı olsun maaşımızı veriyor.

Türk gençliğine tavsiyeleriniz nelerdir?

Vatan için yapmaları gereken çok şey var ama çoğu yapmıyor. Üniversite okuyorlar, vatana, millete faydaları beklenirken, onlar birbirlerini yiyorlar. Vatanını milletini seveceksin, çok çalışacaksın. Böyle insanlardan zarar gelmez.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Tahsin Ayaltn'ı ziyaret ederken

2011

Adı : **Temel**
Soyadı : **KOÇ**
Doğum Yılı : **1928**
Doğum Yeri : **Bafra / SAMSUN**

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1928 Bafra doğumluyum. Eşim vefat etti.1 oğlum 2 kızım var.

Savaşa gitmeden önce ne iş yapıyordunuz?

Çiftçilik yapıyordum.

Savaşa gitme haberini nasıl aldınız?

Mersin’de askerlik yapıyordum. Kore savaşı haberi geldi. Rahmetli Menderes zamanıydı, bir defaya mahsus olmak üzere gönüllü asker alındı. Ben de gönüllü olarak gittim. O zaman televizyon yoktu. Radyoda dinlerdik, gazetelerde gördük insanların orada savaştığını, yaralandığını. Biz de Bafra’dan iki askerdik, anlaştık, yazıldık. Hatta komutanlarımız da kızdı ama biz yine de gittik.

Sınıfınız neydi?

Topçuydum.

Kore’ye gitmeden önce bir eğitim aldınız mı?

Kore’ye gitmeden önce Ankara’nın dağlarında 1 aydan fazla eğitim gördük. Başımızda Celal Dora vardı. Ayağımızda ayakkabı kalmadı. Gambi adında bir Amerikan subayı bize top eğitimi verdi. Türkiye’de kullandığımız toplar eğitimini aldığımız toplardan daha farklıydı. Bunlar 35km’ye mermi atıyordu.

Kaçıncı kafile gittiniz?

1.Kafilede gittim.

Gemi yolculuğu nasıl geçti?

Bizi Celal Bayar, yanında ufak kızıyla beraber yolcu etti. İskenderun limanından gemiye bindik. Gemide sadece Türk askerleri vardı. Sinema salonu vardı, her akşam film oynardı.Yiyecek içecek çok boldu. Bize çok iyi baktılar. Birçoğunu deniz tuttu. Ama Karadenizlilere bir şey olmadı. Kemeççe çalar oynarlardı. Gemi tuttuğundan dolayı, Kore’ye ayak basar basmaz düştük, ayakta duracak halimiz kalmamıştı.

Kore’ye ilk indiğinizde neler hissettiniz?

Hiçbir şey hissetmedik. Ne olacağımızı, ne yapacağımızı bilmiyorduk. Şaşkınlıktan başka bir şey hissetmedik.

2011

Hangi cepelerde savaştınız?

Hemen hemen bütün cepelere gittik: Kunuri, İnchon, Chorman, Kumkale.

Kunuri cephesini biraz anlatır mısınız?Oradan nasıl çıktınız?

Kunuri'de Amerika ile telsizlerimiz tutmadığı için ayrıldık. Esas kaybı orada verdik; çünkü sargıya düşmüşüz. Savunmaya çekildik, sonra topları araçları, silahları bırakarak, çatışarak, vuruşarak çıktık. Subayımızı kaybettik, arkadaşlarımızı kaybettik. Orada vurulan vuruldu. Çok kötü zamanlardı. Allah bir daha yaşatmasın. Kunuri anlatılmaz.

Savaşta neler yaşadınız? Biraz anlatır mısınız?

Çok zor zamanlar yaşadık. Ama çok iyi savaştık. Gündüz bize dayanamazlardı. Onlar da bunu bildikleri için daha çok gece savaş ederlerdi. Gece topta nöbet beklerdik. Silah sesinden kimin attığını anlardık. Bizimkiler ateş ettiğinde “tırrrrrrrrrrrrt” diye ses çıkardı. Çünkü bizde mermi boldu.Onlar ateş ettiğinde “tak, tak tak, tak, tak tak” diye ses gelirdi. Onlarda mermi az olduğu için idareli ateş ederlerdi. Biz top atarken telefonla koordinatlar verilirdi. Biz de ona göre ayarlar ateş ederdik.

Umutsuzluğa kapıldığınız oldu mu?

Harbe girdikten sonra insan alışıyor. Yanında arkadaşın şehit oluyor, yaralanıyor ama sen sadece yaralanmanı kurtarmaya çalışıyorsun.Türk askeri harpten korkmaz.

Yaralandınız mı?

Hayır, hiç yara almadım.

Ailenizle nasıl haberleşiyordunuz?

İlk başlarda haberleşemiyorduk, sonra bir komutan geldi. O geldikten sonra haberleşmemiz kolaylaştı. Her yazdığımız ulaşıyordu.

Yiyecek, içecek ve barınma ihtiyaçlarınız nasıl karşılanıyordu?

Yiyecek çok boldu. Piyadelere, uçakla kumanya atarlardı. Biz topçu olduğumuz için daha gerideydik. Bize kumanya araçlarla geliyordu. Hindileri çok büyüktü, sütü çok güzeldi. Kaynatırdık bir parmak kaymağı olurdu. Kahveler tenekelerle gelirdi. Mutfak olduğu zaman Amerikalıların pork dediği, domuz etinden sucuk vardı. Onu Amerikalılara verip, onlardan pirinç alırdık. Bir de katiyen elbise yıkamazdık, balyayla getirirlerdi. Ayakkabılar bile üç çeşitti.

Kore'yi biraz anlatır mısınız?

Sokaklarda hep ipekler vardı. Orada çok boldu. Hatta topları bile ipek kumaşlarla silerdik.Bir tek hükümet binası, karakol, hastane, pastane, kalmamış.Ama şimdiki Kore'yi görüyorum, şaşıyorum.İnsanlar nereden nereye gelmişler.

Kore halkı nasıldı?

Savaştan dolayı perişan durumdaydılar. Aç ve bitkindiler. Yalnız pirinç yerlerdi. Başka yiyecekleri yoktu. Bizim artıklarımızı yemeye çalışırlardı. Koyunlarında bir kutuları vardı, pirinçler onun içinde olurdu. Su bulurlarsa kutulardaki pirinci pişirip yerlerdi.

İklim şartları nasıldı?

Soğuk olduğu zaman çok soğuk olurdu. Biraz buranın havasına benziyordu.

Bizimle beraber savaşa katılan diğer ülke askerleriyle diyalogunuz oluyor muydu?

Zaman zaman oluyordu. Mesela Amerikan askeri sigarası biter, gelir ister. Cebinde 5 kuruş parası olsun, çıkarır yarısını sana verir. Sıcak insanlardı. Fakat İngiliz tenezzül edip istemez. Çok kibirliydiler. Her şeyleri, topu, tüfeği, elbisesi ayırırdı. Ama bizimkilerin hepsini Amerika veriyordu. Ama hiçbiri savaşmayı bilmezdi. Onlar askerliği, savaşmayı bizden öğrendiler. Bize saygı duyarlardı.

Esir düşen ya da esir aldığınız oldu mu?

Esir düşen de, esir aldığımız da oldu. Aldığımız esirleri Amerikalılara teslim ediyorduk, onlar da kantarda çalıştırıyordu. Ama dövmek, öldürmek gibi şeyler olmazdı.

2011

Kore'de ne kadar kaldınız?

Bir senenin üzerinde kaldık. 22 günde gittik, 32 günde geldik.

Türkiye'de nasıl karşılandınız?

Biz İstanbul'a indik. Biz'i Amerikalılar karşıladı. Göğsümüzdeki madalyaya selam duruyorlardı. Bizim kalacağımız yerleri ayırmışlardı ama yatacak yerlerimiz tahtaydı. Amerikalılar gelip baktılar, tahtaları görünce hemen değiştirilip yatak konulmasını istediler.

Siz Kore'den dönüşte İzmir limanına inmediniz mi?

Hayır, İstanbul'a indik. Dosyalarımız İzmir'e gitmiş. Kunuri baskınında şahsi dosyalarımız kaybolmuş. Türkiye'de beni şubeden çağırdılar, askere çağırılıyordum. Çünkü dosya yok. Sonunda dosyaları İzmir'de buldular da kurtulduk.

Döndükten sonra ne iş yaptınız?

Çiftçilik yaptım.

Gazilik hissi nasıl bir duygu?

Bize uçak hariç bütün ulaşım araçları bedava ama bir defa binmedim. Çünkü insanlar arkamdan dedikodu yapıyorlar." Bu adam ne yapmış ki?" diyorlar. Bizim neler yaşadığımızı, neler çektiğimizi bilmezler ki! Ama hastanelerin hakkını yiyemem, oradan çok memnunum.

Başka ülke toprakları için savaşmak nasıl bir duygu?

Allah başa vermesin. Allah kendi askeriyile kendini kurtarmayı nasip etsin. Allah bizleri başkasının yardımına muhtaç etmesin. Amerikalı geliyor eziyor, İngiliz geliyor eziyor, orada yaşayan zavallılarda aç susuz. Kendi kendini kurtaracaksın, özü bu. Ama devletimiz bizi gönderdi. Gitmek kötü mü oldu? Hayır; çünkü düşmüşe el uzatmak bizim özümüzde var. Yine olsa yine giderdim. Şu anda, bu yaşımla Vallahi de Billahi de yine giderim. Koreliler çok iyi insanlar, çalışkan insanlar.

Şimdiki gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Dürüst olsunlar, yanlış işlerin peşinden koşmasınlar. Şimdiki zaman kötü. Küçücük çocukları kandırıyorlar, taş atıyorlar, araba yakıyorlar. Çocuğa ceza vermiyorlar, babasına da kimse hesap sormuyor. İnsan televizyon seyretmek bile istemiyor. Hayırlı vatandaş olsunlar.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Temel Koç'u ziyaret ederken

2011

Kore Savaşı'nda Türk Tugayı'na Keşif Yapması İçin Tahsis Edilen Uçak

2011

Adı : **Temel**
Soyadı : **UVAÇIN**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **Aybastı / ORDU**

Kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

1930 Ordu, Aybastı doğumluyum. Evliyim, 3 çocuğum var.

Savaşa gitmeden önce ne iş yapıyordunuz?

Çiftçiydim.

Savaşa gitme haberini nasıl aldınız ve neler hissettiniz?

Erzurum'da askerdim. Baktım bir gurup asker kura çektilirip ayrılmış. Karşı bir arkadaşım vardı, ağlıyordu. Neden ağladığını sordum. Kore'ye gidiyor ondan ağlıyor, dediler. Ben de şahlandım "Ben giderim" dedim. Bölük komutanının kapısına bir gittim, iki gittim, üç gittim. Nihayetinde bölük komutanının gönlünü yaptım. Sonunda Allah nasip etti ve gittim.

Kaçıncı kabile gittiniz?

3. kabile.

Yolculuğu biraz anlatır mısınız?

İzmir'den gemiye bindik Mısır'a vardık, Süveyş kanalından geçtik, Hindistan'a vardık, orada da biraz kaldık, ikmal yaptık. Singapur'dan, Büyük Okyanus'tan Kore'ye ulaştık. Gemide biz 3500 kişiydik. Bizim haricimizde diğer devletlerden de askerler vardı. Bizimle birlikte gemide Yunan askerleri de vardı. Ama ayrı yerlerde kalıyorduk. Arada bir kapı vardı, bu kapıda ben de nöbet tutum.

Sınıfınız neydi?

İstihkamdım.

Kore'de neler yaşadınız?

Pusan'da trenlerle cephe gerisine kadar gittik, yemek yedirdiler. Cemseler geldi. 3500 kişiyi araçlarla cepheye gerisinde çadırlarda dinlendirdiler. Bizi nöbete diktiler, geleni vurun dediler. Biz korkmaya başladık, düşmanın içindeydik besbelli.

Kore'de ne kadar kaldınız?

1 sene kaldık.

Yeme içme, barınma nasıldı?

Bize çok iyi baktılar. Amerikalılar her şeyi veriyordu, bizim araçlarda bize ulaştırıyordu.

Hangi cephelerde çarpıştınız?

Vegas, Elko, Garson, Kumkale'de savaştık.

2011

Ailenizle nasıl haberleşiyordunuz?

Postamız kuvvetliydi, her hafta mektup gider, gelirdi.

Umutsuzluğa kapıldığınız oldu mu?

Yavrum orada ölüm korkusu yok, hem de hiç yoktu. Bir gün üç arkadaştk.Yanıma top mermisi düştü, patlamadı. Yanımdakine "it şunu aşağı" dedim. İtti, mermi aşağı yuvarlandı. Ölüm korkusu olsa bunları yapar mıydık?

Başka devletin toprağı için savaşmak nasıl bir duygu?

Bizim memleketimizin, yurdumuzun, evlatlarımızın şerefi için gittik. NATO devletleriyle bir anlaşma yapıldı, biz de gururla gittik.

Birebir harbe girdiniz mi?

İstihkam olduğumuz için karşılıklı harbe girmedik. Sadece bir kere 26 saat süren bir çatışma yaşadık. Biz daha çok mayın döşer, ya da patlatırdık. Gizleme ağı çekerdik.

Kore'den dönerken neler hissettiniz?

Ne olduğumuzu hiç bilemedik. Biz 26 saat çatışmada kaldığımız için, Amerikalılar 2.taburu Japonya'ya davet etti. Ben de 2.taburda olduğum için Japonya'ya gittim. Bir hafta orada kaldık. 30 gün süren yolculuktan sonra da İzmir limanına geldik.

İzmir'de nasıl karşılandınız?

Onu hiç sorma! Biraz sıkıntılı oldu.Çünkü Ankara'dan bir adam oğlunu karşılamaya gelmiş."Oğlum nerede?" diye bağırmaya başladı. Subaylardan birisi "Söyleyin oğlu bölük komutanıyla Japonya'da kaldı, sonra gelecekmış deyin" dedi. Ama oğlu şehit olmuştu. Söyleyemedik, çok üzüldük.

Gençlere tavsiyeleriniz nelerdir?

İyi bir insan olmak için katiyen yanlış yola girmeyin. Allah ne verirse, helalini versin.Bana gazi maaşı olarak 11.730 lira vermişlerdi. Yine o parayı almam için muhtara da bir zarf gelmiş. Muhtar beni çağırırdı, almamı söyledi."O parayı alamam, ben paramı aldım.Bir daha alamam.O parada bu milletin, yetimin hakkı var" dedim, geri yolladım. Ne demek istediğim anlaşılımıştır galiba. Bir de bir yerde savaş olur da devletimiz gitmenizi isterse, hiç korkmayın, ileri atlayın.

Gazilik hissini ne olduğunu anlatabilir misiniz?

Eğer gaziliğin kıymeti olmasaydı siz burada olmazdınız.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Temel Uvaçin'i evinde ziyaret ederken

2011

Adı : **Yunus**
Soyadı : **KURU**
Doğum Yılı : **1930**
Doğum Yeri : **Bulancak / GİRESUN**

Öncelikle Kore'ye gidişiniz hakkında bilgi verebilir misiniz?

Ben 1930 doğumluyum. Sene 1950'de asker oldum. Erzincan'da 18. kolordu 2. uçaksavar taburundaydım. Biz talimgâhtayken Kore harbine asker istendi. Subayı, eri herkes Tuğgeneral Tahsin Yazıcı'nın komutasında beş bin yüz kişi olarak toplandı. Bize on beşer gün izin verdiler yol haricinde. Memleketimize geldik. Anamızla babamızla komşularımızla helalleşmemiz için. Gelip herkesle helalleştikten sonra biz kıtamıza döndük Erzincan'a. Oradan bizi Ankara'ya gönderdiler. Dış kapıda 28.tümene biriktik. İki ay kadar orda birikmemiz sürdü. Ağustos ayında bizi hazırladılar. Trene bindirdiler. Adana üzerinden İskenderun'a gittik. Bir hafta İskenderun'da deniz kıyısındaki çadırlarda kaldık. Amerikan gemisi geldi. Toplandık, gemiye bindik. Süveyş Kanalı'na girdik. Oradan Umman Denizi'ne, oradan Habeşistan'a. O şekilde yirmi günde Hindistan' a indik. Gemi demir attı. İkmalini yaptı Bombay'da. Neyse, Hindistan'dan kalktık Kore denizine yol aldık. Yedi gün gittik. Sekizinci gün öğlen saat iki sıralarında Güney Kore'ye indik. Bizim subaylar gelmiş bekliyorlardı. Limandan çıktık. Mevcudumuz bin altı yüz kişi idi. Tugayın olduğu yere gelinceye kadar karanlıktı. O gece bizi mevzilere taksim ettiler. Yağmur sicim gibi yağıyordu. İkinci gün bir istihbarat verdiler. General Tahsin Yazıcı geldi. Bizi kalacağımız yere götürmek için hazırladılar. Tabii, topçusuyla tankçısıyla uçaksavariyle piyadesiyle hep beraber, düzlük bir yer var, oraya götürdüler. Burada bize manevra yaptırdı General Tahsin Yazıcı. Bizim görevimiz hava savunması idi. Hava savunmasında tehlike olmadığında karayı tarıyorduk piyadelerin üzerinden. Topçular da gene ateş ediyordu savaş esnasında. Bu sayede bir uçak gelemedi desem yani yalan olmaz. Bir sefer uçak geldi. Otuz altı uçaksavardık bir tugayda. Otuz altı uçaksavar, bize bomba atmaya gelecek uçaklara hiç soluk vermedik, havada yaktık hepsini. Yirmi yedi uçak yaktık havada. Hiç biri bir bomba atmadan havada yakıldı. Ondan sonra bir daha da uçak tehlikesi olmadı.

Peki, yerli halkın size karşı tavırları nasıldı?

Çok iyi oldu. Bizim Türk askerini çok seviyorlardı. Aynı zamanda anasız babasız kalan çocuklar hep bizim yanımızda besleniyorlardı. Yiyecekleri yok, giyecekleri yok. Hepsine biz elimizden

2011

geldiği kadar yardım ederdik. Onların o halini görünce yarım ekmeğin yarısını keser onlara veriridik. Tarla ekmeye kalksalar atılan topraklar direkt tarlalara düşüyordu.

Peki, Yunus amca, savaş nasıl bitti? Sizin dönüşünüz nasıl oldu?

Savaş bitmeden ben geldim. Silah arkadaşlarımızla biz çok iyi geçiniyorduk. Halbuki içimizde Rum asker de vardı Kore'ye giden. Benim yanımda bir tane Rum asker vardı mesela. İçimizde bir arkadaşımız vardı. O şehit oldu. "Ben biraz dışarı çıkayım." dedi. "Uzak gitme oğlum." dedim ben ona. O biraz uzak gitti. Bizi de dinlemedi biraz. Daha ileri gittiğinde mayın patladı. Şehit oldu. Albayımız vardı bizim Nuri Pamir, çok iyi bir adamdı. O da şehit oldu. Onu da havan topu parçaladı. Şehitlere sıra geldiğinde ise, şehitlerin Türkiye'ye getirilme ihtimali yoktu. Bu sebeple bütün Birleşmiş Milletler askerleri için Pusan adlı bir kentten bir köşesine mezarlık yapıldı. On altı devletin her birine mezarlık ayrılmış. Mesela; şurası Türk'ün, şurası Yunan'ın, daha ötesi İngilizlerin gibi. İngilizlerin de çok öleni vardı. Onlar da götüremediler. Kimse şehidini alıp memleketine götüremedi, hepsi oraya gömdü. Keşke bizi alıp oraya götürseler de görsem orayı. Ben gelmeden önce bir ay kaldım orada. Bizim gibi gazileri oraya götürmesini devletimden isterim. İnşallah devlet yardım eder de oradaki şehit arkadaşlarımızı ölmeden bir daha ziyaret ederim.

Dönüşünüz nasıl oldu? Orada ne kadar kaldınız?

1952'nin ağustosunda kampa ayrıldık. O ara Koreli albay geldi. Yanındaki tercüman vasıtasıyla : "Siz Türklere müteşekkirim, sizi asla unutmayacağız. Kore halkı sizi unutmayacak." dedi. Nitekim adam karşımızda gözyaşı döktü. " Biz sizin atılganlığınızı, yiğitliğinizi burada gördük. Her şeyde size güvenilir " dedi. Sonra bizi gemiye bindirdi ve ağlayarak geri döndü. Geri dönüş yolu da yirmi sekiz gün sürdü. Yani yirmi yedi gün bitti. Yirmi sekizinci gün biz İzmir'deydik. Gidişimiz İskenderun'dan oldu, dönüşümüz İzmir'e oldu.

Orada Giresun' a gelen gemiye binip geldim. Memleketimizin taşı toprağı gözümde tütüyordu zaten. Bulancak'a geldiğimde babamın arkadaşlarından birine(Mustafa Eriş) rastladım. Beni görür görmez "Oğlum; sen geldin mi?" dedi bana. "Baban sana ağlıyordu." dedi bana. Bana bir sarıldı."Ben seni gece göndermem." dedi. Beni evine götürdü. O gece onun evine misafir oldum. O gece saat ikiye kadar savaşın nasıl olup bittiğini anlattım. Bana, "Sen yat, ben seni sabah evine gönderirim." dedi. Sabah kalktım, kahvaltı yaptım. Bize bir jeep hazırlatmıştı. Bizi arabayla yolladı. Ama ben eve gidene kadar babamın evi dolup taşmıştı. Bütün komşular, arkadaşlar ordaydı. Çok heyecanlı oldu benim için. Benim babam da bir gazi. Gazilik ondan bana kaldı.

Peki, daha öncesi var mı?

Demem Yusuf, 93 muharebesinde şehit olmuş. Fakat ondan öncesini bilemiyorum. Babam bize böyle anlattı. Şimdi söylemek istediğim bir şey var. Bu çok yararlı olur. Bir marş var onu söyleyeceğim. Kısa ve güzel bir marş. Son olarak bunu söyleyeceğim.

Tabii ki çok mutlu oluruz.

"Sormayın bu eller gider nereye
Yol açık koşarız kanlı Kore' ye
Atadan kahraman Türk askeriyiz
Kore' yi, burayı, korur her yeri"

2011

Yunus Amca çok teşekkür ederim bizi ağırladığınız için, bize yardımcı olduğunuz için. İlerleyen günlerde sizinle yine görüşmek isteriz.

İnşallah görüşürüz. Bak yavrum bizim görevimiz, her insana herkese bildiğimiz kadarıyla yardım etmek. Bilgilerimizi aktarmak zorundayız; çünkü ilerde siz de bizim yaşımıza geldiğinizde çocuklarınıza anlatmak zorunda kalacaksınız. Bildiğimiz kadarıyla anlattık. Siz de sizden sonrakilere anlatın.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Yunus Kuru'yu evinde ziyaret ederken

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Yunus Kuru'yu evinde ziyaret ederken

2011

Kore Savaşı'nda Kunuri Cephesinde Savaşan Türk Askeri

*Birleşmiş Milletler Tarafından
Kore Gazilerine Verilen Madalya*

2011

Adı : Yusuf
Soyadı : AKKAYA
Doğum Yılı : 1929
Doğum Yeri : Gebi / SAMSUN

Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1929 yılında Yayla Köyünde doğdum, 3 oğlum 1 kızım var.

Askere gitmeden önce ne işle uğraşıyordunuz?

Çobandım, hayvan güdüyordum.

Askerliğinizi nerede yapıyordunuz?

İskenderun'da yapıyordum.

Sınıfınız neydi?

Bahriyeydim.

Gemi yolculuğu ne kadar sürdü?

1 ay sürdü

Savaşa gitme haberini nasıl aldınız?

İskenderun' askerliğimi yaparken Kore'ye gidecekler için kura çıktılar. Ben de o kurada çıktım.

Haberi aldıktan kaç gün sonra Kore'ye gittiniz?

2 gün bekledikten sonra yola çıktık.

Kaçıncı kabile olarak gittiniz?

1.Kabile

Yolculuk esnasında neler yaşadınız?

Gemide bize iyi baktılar. Hangi yemeklerin çıkacağı bir menü hazırlanıyordu. Yolculuk sırasında vaktimizi güvertede oturarak, kamaralarda yatarak geçiriyorduk.

Sizi İskenderun'dan nasıl yolcu ettiler?

Kalabalık bir halk bizi yolcu etti. Amerikan gemisiyle gittik.

Savaş sırasında yem ,içme ve barınma durumunuz nasıldı?

Mevzilerde kalıyorduk, yeme içmemiz de iyiydi.

Savaş sırasında yaşadığınız ilginç bir olay var mı?

Topçuydum, süngü süngüye çarpışmadım. Zaten vicdanımca adam öldürmeyi kabul etmedim. Biz ilerlerken, düşmanla karşılaştık. Geri çekilme emri geldi. Geri çekilirken bir ağacın arkasında

2011

2 kişi saklandık. Epey bir zaman o ağacın arkasında bekledik. Sonra uçak geldi. Onu gittiği yönü takip ederek birliğimizi bulduk.

Arkadaşlarınızdan yaralanan oldu mu?

Oldu, şehit olan da oldu. Çok şükür ben yaralanmadım. (Eşi anlatıyor) “Sargıya düşmüşler. Komutanları geri çekilme emri vermiş, kimisi ölmüş kimisi kalmış. Geri çekilirken tanklar yardıma gelmiş. Tanklara binip geri çekilmişler”

Ailenizle iletişimi nasıl sağlıyordunuz?

Mektup geliyordu. Ben yazmadım çünkü okumam yazma yoktu.

Ümitsizliğe kapıldığınız oldu mu?

Oldu yavrum. Türkiye’ye gitsek de kendi toprağımızda ölsek dedim.

Toplam kaç gün Kore’de kaldınız?

Gidiş geliş 15 ay.

Kore halkı ile diyalogunuz oldu mu?

İrmaktan karşıya geçmeye çalışıyorduk, geçemiyorduk. Ben geçince benim fotoğraflarımı çekmişlerdi.

Türkiye’ye dönüş haberini aldığınızda ne hissettiniz?

Köyümüze varsak diye sevinдик.

Döndüğünüzde nasıl karşılandınız?

İzmir halkı karşıladı bizi. Eniştem bizi karşılamaya gelmişti. Köye döndüğümde babam tam 7 kurban kesti.

Döndükten sonra ne iş yaptınız?

Çobanlık yaptım.

Gazilik nasıl bir duygu?

Gazilik onur verici, şerefli bir duygu.

Gençlere tavsiyeniz var mı?

Akıllı ve çalışkan olsunlar.

Öğrencilerimiz Kore Gazimiz Yusuf Akkaya’yı evinde ziyaret ederken

2011

Vatan savunmasında canlarını vermekten imtina etmeyen kahraman gazilerimiz vurulunca değil unutulunca ölürlür.

1950 yılında Güney Kore – Kuzey Kore arasında başlayan Kore Savaşı’nda ülkemizi temsil eden gazilerimizin gösterdikleri üstün cesaret ve feragat örneği dünya tarihine altın harflerle yazılmıştır.

Bu noktadan hareketle Samsun’da yaşayan Kore Gazilerimizin hatıralarını ve gösterdikleri kahramanlıkları son derece önemli olan bu manidar eserde toparlayan İlkadım Kaymakamı Sn.Zafer ORHAN, İlkadım İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü ARGE Birimi, İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi ve Gülizar – Hasan Yılmaz Spor Lisesi idarecilerine, öğretmenlerine ve öğrencileriyle beraber emeği geçen herkese minnet ve şükran duygularıyla teşekkür ederim.

The heroic veterans, who don't hesitate to sacrifice themselves for their country, don't die when they are shot but when they are forgotten. The heroism and courage the Turkish soldiers displayed in Korean War, which broke out in 1950 already claimed its place in history.

Within this context, I thank Mr. Zafer ORHAN, the district governor of İlkadım; İlkadım District Directorate of National Education Research and Development Unit; the administrators, teachers and students of İbrahim Tanrıverdi Social Sciences Secondary School and Gülizar Hasan Yılmaz Fine Arts and Sports Secondary School for the publication of this book.

Ahmet DİRİL

Türkiye Muharip Gaziler Derneği

Samsun Şube Başkanı

District Chairman of

Turkish War Veterans Association

2011

Bu eserin hazırlanma sürecinde görüşme yapmayı planladığımız; ancak bir kısmı artık Samsun'da ikamet etmedikleri ve bir kısmı da ağır hasta oldukları için görüşemediğimiz aşağıda adları ve soyadları belirtilen gazilerimize acil şifalar ve uzun ömürler diliyoruz.

- Hüseyin SARALIOĞLU (İlkadım)
- Selahattin GÖK (Terme)
- Alparslan ALP (Atakum)
- Cemal YAYLA (Atakum)
- Hüseyin KÖKNEL (İlkadım)

Vefat ettikleri için görüşemediğimiz aşağıda adları ve soyadları belirtilen gazilerimizi rahmetle anıyoruz.

- İsmail GÜLER (Havza)
- Avni ÖZYILDIZ (Atakum)
- Cemil YILDIRIM (Atakum)
- Osman AKYÜZ (Terme)
- Hüseyin GÜRSOY (Yakakent)

2011

Uğruna yüzlerce şehit vermiştik

HARBİN kesilmesinden bu yana Kore'de kalan Türk askerinin sayısı onbire düşürülmüştür. Fotoğrafta, Kore Türk Birliği ve Askeri Ateso yardımcımız görülüyor. (Foto: HÜRRIYET)

Koredeki Birliğimizde şimdi 10 er ile 1 assubay bulunuyor

Güney DURAMAN

KORE'deki askerimizin şekli deşifrelerinden alkâvetci. Alman usulüne göre yetiştirilen, İngiliz sistemi ile Kore'de talim yapan askerlerimiz (2. sırada) görülüyor. (Foto: Hürriyet)

PUSAN, (Güney Kore) — Yirmi milletin bayrağının dalgalandığı yemyeşil arazi üzerinde göz alabildiğine sırayla plaketter uzanıyor. Yaklaşıyorum, birinin üstünü okuyorum.

Ay-yıldızın altında "Er Yusuf Özcan. Yaş: 21, 19.8.1951." tarihi yazılmış, iki adım sonra rastgela birinin önünde daha duruyorum. Bunda da "Baccavus Abdürrahim Esit, Yaş: 24, 24.9.1953, tarihi var. Biraz sonra plaketsini üstünde "24.4.1951." tarihi (Devamı Sa 7 56: 6 da)

Kore Şavaşı'na Dair Ulusal Basındaki Yansımalar

2011

KORE'DE 3. TÜRK TUGAYININ KOMUTANIYDI

Kore'de mütarekeyi sağlayan son muharebelerde kurtarılmış bölgeleri cansiperane savunarak, düşmanın zafer ümidini kıran 3. Türk Tugayı'nın komutanı General Sırrı Acar, cepheye yeni gelen bir Türk birliğini komutanı ile görüşürken görülüyor.

EŞİ, SIRRI ACAR PAŞA'NIN EŞYALARINI KORE GAZİLERİ DERNEĞİ'NE ARMAĞAN ETTİ

Ü. SINAN TOPÇUOĞLU

General Sırrı Acar'a ait bazı eşyalar, eşi İhsan Acar tarafından Kore Gazileri Yardımlaşma Derneği İstanbul Şubesi'ne armağan edilmiştir.

Kore Savaşı'ndaki liyakatinden ötürü A.B.D. Başkanı Eisenhower'ın "Legion of Merit" nişanı ve komutanlık payesi ile taltif ettiği merhum

Kore'de 22 Ağustos 1952'den 1 Ağustos 1953'e kadar Birleşmiş Milletler Harekatının son safhasında, emrindeki 3. Türk Tugayını zaferden zaferden koşturan General Sırrı Acar'ın derneğe intikal eden eşyaları arasında resmi elbiseleri, matarası, savaş notlarını havi defterler ve Bayburt okullarının kendisine armağan ettiği bir Türk Bayrağı bulunmaktadır.

«BENİ ÇOK DUYGULANDIRDI»

Sırrı Acar'ın emrinde Kore'deki son savunma muharebelerine iştirak etmiş bir emekli - assubay olan Kore Gazileri Yardımlaşma Derneği İstanbul Şubesi Başkanı Rasim Ergün, Paşa'nın eşyalarını teslim almaktan duyduğu heyecanı şöyle ifade etmiştir: "Yıllar sonra Paşa'nın hususi eşyasını ve bilhassa Kore'ye gelişini daima gözüm yaşararak hatırladığım Bayburt okullarının armağanı bayrağı teslim almak beni çok duygulandırdı. Bu mukaddes emanetleri muhafaza etmek vazifesinin bana nasip olması, benim için bir iftihar vesilesidir. Paşa'nın aziz hatırası daima aramızda yaşayacaktır."

Merhum General Sırrı Acar'ın üniformaları, Matarası, savaş notlarını havi defterler ve Bayburt okullarının kendisine armağan ettiği Türk bayrağı, Kore gazileri tarafından teşhir ediliyor. Oturan, Paşa'nın silah arkadaşlarından emekli assubay Rasim Ergün'dür.

Kore Şavaşı'na Dair Ulusal Basındaki Yansımalar

2011

Kore Askeri Ateşesi Lee:
"Türkler sayesinde özgürüz"

Kore'de savaşanlar Erzurum'da büyük bir dernek açtılar

● "KORE'DE SAVAŞANLAR DERNEĞİ" NİN AÇILIŞINI TÖMGENERAL MEHMET BUYRUK YAPTI.

ERZURUM(AKAJANS) İLHAMİ TEMEL
Kore'de Savaşanlar Derneğinin Erzurum Şubesi yapılan törenle hizmete açılmıştır.

Şubenin açılış dolayısıyla Erzurum'da düzenlenen tören sabah erken saatlerde hükümet alanında başlamış ve Atatürk Anıtı'na çelenk konulmasıyla devam etmiştir.

Halk Eğitim Merkezinde düzenlenen törende bir konuşma yapan Korsavaş Derneği Genel Sekreteri Cihan Kumbasar "1950 yılında haksız yere istila edilen masum bir devletin savunmasında görev almış, dış devletler tarafından alkışlanmamış, fakat kendi ülkesinde ilgisiz kalmış bu gazilerinin haklarını korumak için kurulan Korsavaş Derneği ile bütün dertlerimize eğildik. Çıkarılan bir kanunla gazilerimize 1020 lira da aylık bağlandı. Şartlarımız bundan sonra daha iyi olacaktır." demiştir.

ASKERİ ATEŞENİN YAPTIĞI KONUŞMA

Ote yandan Güney Kore Askeri Ateşesi Jee Yoon Lee yaptığı konuşmada Kore'nin Türk'ler sayesinde özgür bir devlet olduğunu belirterek şunları söylemiştir:

"Derneğinizin açılış gününde bulunduğum için çok mutluyum. Siziin unutulmayacak yardımlarından dolayı ulusumuz egemenliğini kazandı. Kore Cumhuriyetinin kurulması için canlarını bizim için seve seve verileri huzurumuzda rahmetle anıyoruz. Türk'lerle başlattığımız dostluk dünya durdukça devam edecektir."

Dernek şubesinin açılışını yapan Tümgeneral Mehmet Buyruk şubenin Korsavaş gazilerine hayırlı ve uğurlu olmasını dilemiştir.

SUBENİN AÇILIŞINI TÖMGENERAL MEHMET BUYRUK YAPTI (ÖSTTE) KORE SAVAŞ GAZİLERİ, ATATÜRK ANITI'NA ÇELENK KOYDULAR (ALTTA)

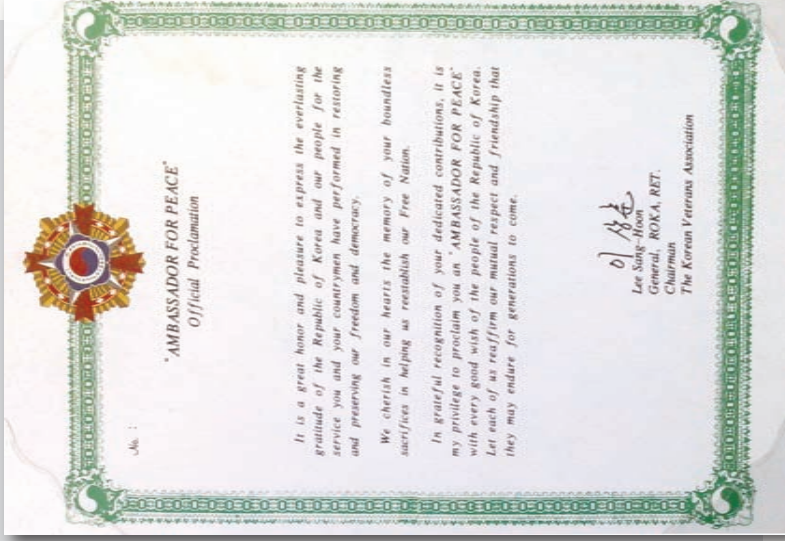
**TRABZON 48. PIYADE
TUGAYI MENSUPLARI
GAZİNOYA KAVUŞTULAR**

Kore Şavaşı'na Dair Ulusal Basındaki Yansımalar

2011

Kore Muharip Gaziler Derneği Başkanlığınca Gazilerimize Verilen Barış Büyükelçisi Resmî Bildirisi

Haziran 25, 2000

Yarım asır önce olan Kore Savaşında, dünyanın özgürlük demokrasisini ve Kore Cumhuriyeti'ni korumak için katkıda bulunan sizlere içtenlikle teşekkür ediyoruz. Bununla birlikte kayıymehi canlarını feda eden aziz şehitlerimizi de rahmetle anıyoruz.

Özgür bir demokrasi ülkesi olan Kore Cumhuriyeti'ni sürdürmekte gösterdiğiniz mülhis inanc, destansı kahramanlık ve büyük fedakârlık ruhunu dâima kabahimizde taslayacağız.

Bilhassa yarım asır önce savunmak için bizzat büyük gayret göstermiş olduğunuz özgürlük ve demokrasi ideolojisi, artık yeni asırda, yeni bin yılda dünya insanlığının evrensel bir değeri olmuştur.

Kore Savaşının 50. yıldönümünü vesilesiyle minnettarlığımız bir kez daha ifade etmek ve genişletme kararımızla kütüğümüz kardeşliği güçlendirmek istiyoruz. Ayrıca insanlığın göçmenci ve dünya barışı için kardeş ülkelerle elele vererek gayret edeceğiz.

Bir kez daha göstermiş olduğunuz fedakârlığa candan teşekkür eder, şükranlarımızı sunarız.

Teşekkür ederiz.

Kore Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı
KIM Dae Jung

존경하는

6.25전쟁이 반박하지 반세기를 맞아, 세계의 자유 민주주의와 대한민국을 수호하는데 기여한 귀하에게 진심으로 감사드립니다. 아울러 고귀한 생명을 바치신 영령앞에 무한한 경의와 추모의 뜻을 포함합니다.

대한민국이 오늘날의 자유 민주주의 국가를 유지할 수 있도록 귀하께서 보여주셨던 불굴의 신념과 진경한 용기, 그리고 거룩한 희생정신을 우리는 가슴속 깊이 간직하고 있습니다.

특히 귀하께서 50년전에 몸으로 실천했던 자유민주주의의 이념은 이제 새로운 세기, 새 원민을 맞아 세계 인류의 보편적 가치가 되 있습니다.

이에 6.25전쟁 50주년을 맞이하여 귀하의 명예를 드높임과 동시에 과거 열명으로 맺어졌던 귀하와의 유의를 재강화하고자 합니다. 아울러 인류의 발전과 평화를 위해 세계 우방들과 함께 노력해 나갈 것입니다.

다시 한번 귀하의 숭고한 헌신에 깊이 감사드리며 행운과 건강을 기원합니다.

감사합니다.

2000년 6월 25일

대한민국 대통령

김대중

Kore Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Tarafından
Kore Gazilerimize Verilen Teşekkür Belgesi

2011

MİLLÎ SAVUNMA BAKANII
ÖZEL

ANKARA, Kasım 2010

Kahraman Gazimiz;

Ülkemizin Birleşmiş Milletler gücünün önemli bir temsilcisi olarak iştirak ettiği, Kore Savaşının başlangıcının 60'ıncı yıl dönümünde; göstermiş olduğunuz kahramanlık ve tarihe nakşettiğiniz fedakârlıklar bir kez daha anmaktan onur ve mutluluk duymaktayız.

Dünyanın her bölgesinde olduğu gibi, Kore'de başşın tesis edilmesinde üstlendiğiniz bu kutsal görevi yerine getirirken, Türk Silâhli Kuvvetlerini ve Türkiye Cumhuriyetini şan ve şerefle temsil ettiniz. Türk Milletine özgü; kahramanlık, onur ve haysiyet gibi nitelikleri tüm dünyaya bir kez daha gösterdiniz.

Vazifenin yapılması uğrunda temsil ettiğiniz Türk Silâhli Kuvvetlerinin şerefli üniformasını kendi kanınızla taçlandırıp gazi unvanı alarak, dünya başşının ve insanlık onurunun ne denli paha biçilmez değerler olduğunu bir kez daha ortaya koydunuz. Türk Silâhli Kuvvetleri mensuplarının bu yüce değerleri yaşatmak uğruna neleri göze alabileceğini gösterdiniz. Her şartta ve ortamda sergilediğiniz kahramanlık, cesaret ve fedakârlıklarla Türk Silâhli Kuvvetlerinin gurur kaynağı oldunuz.

Ebedî Başkomutanımız Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün belirttiği gibi; "Yurtta Barış, Dünyada Barış" parolası ile dünya başşına kalkışmanızdan dolayı siz değerli gazilerimize minnet ve şükranlarını sunarım.

Saygılarımla

M. Vecdi GÖNÜL
Millî Savunma Bakanı

*Millî Savunma Bakanımız Sayın Vecdi Gönül'ün
Kore Gazilerimize Gönderdiği Teşekkür Mektubu*

2011

The President of the Republic of Korea

1 Haziran 2010

Bay SEFER BAŞ

Değerli Sefer Baş,

Kore Savaşının çıkmasının 60.ncı yılını andığımız bu sene, zulüm ve saldırılara karşı göstermiş olduğunuz özverili fedakarlıkları anmaktan onur duyuyoruz. Savaşın tahmin edilemez dehşeti karşısında göstermiş olduğunuz dayanıklılık ve cesaret karşısında saygı ile eğiliyor, bağımsızlık ve özgürlüğe olan bağlılığımıza saygı duyuyoruz.

Yapmış olduğunuz fedakarlıkların heba olmaması adına, biz Koreliler, barışı ve özgürlüğü muhafaza etmeye, güçlü ve müreffeh bir ülke kurmaya söz verdik. Ve bu sözümüzü sadakatle tuttuk. Bu gün Kore, sağlam bir ekonomi ve güçlü bir demokrasi ile bütün dünyayı barış ve istikrarın korunması için faal olarak teşvik etmektedir. Son günlerde, Kore, kendini yardım alan bir ülke konumundan başkalarına yardım eden bir ülke konumuna getirmiştir. Başarımdan dolayı gurur duyuyor ve bu başarıyı sizlere ithaf ediyorum.

1975 yılından bu yana Kore Hükümeti, Kore Savaşı Gazilerini her yıl, Kore'yi tekrar ziyaret programı çerçevesinde davet etmektedir. Bu yıl Kore Gazisi ve ailelerinden 2.400 kişi davet edilecektir. Kore halkı sizleri ağırlamayı sabırsızlıkla beklemektedir. Umuyoruz ki mümkün kıldıklarınızı göreceksiniz ve umuyoruz ki yıllar önce bizim için yaptıklarınızı aileleriniz de görüp sizlerle bir kez daha gurur duyacaklar.

Bir kez daha, en içten minnettarlık duygularımızı ve en derin saygılarımızı lütfen kabul buyurunuz. Sizler, daima, bizim gerçek kahramanlarımız olarak kalacaksınız ve sizi temin ederiz ki bizimle gurur duymaya devam etmeniz için var gücümüzle çalışmaya devam edeceğiz. Kore halkı adına sizlere teşekkür ediyorum.

Saygılarımla

Lee Myung-bak
Kore Cumhurbaşkanı

*Kore Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Tarafından
Kore Gazilerimize Gönderilen Teşekkür Mektubu*

2011

TÜRK ASKERİNİN KORE SAVAŞINDAKİ BAŞARILARININ YANKILARI

I appreciate the resistance and courage that Turkish Soldiers showed in the Korean War despite the unexpected horror of the War and respect their dedication to independence and freedom.

Lee Myung-bak
President of South Korea

Türk askerinin Kore Savaşı'nda, savaşı beklenmedik dehşetine rağmen gösterdiği cesaret ve direnci takdir ediyor ve özgürlüğe ve bağımsızlığa olan bağlılığına saygı duyuyorum.

*Lee Myung-bak
Kore Cumhurbaşkanı*

"There is no one left who does not know that the Turks, our valuable allies, are hard warriors and that they have accomplished very great feats at the front."

Claude Pepper, U.S. Senator

"Bizim değerli müttefikimiz Türklerin sıkı savaşçı olduklarını ve cephede çok büyük başarılar elde ettiklerini bilmeyen kalmadı artık."

Claude Pepper, ABD Senatörü

"The courageous battles of the Turkish Brigade have created a favorable effect on the whole United Nations Forces."

Time

"Türk tugayının cesur mücadelesi bütün Birleşmiş Milletler güçlerinde olumlu bir etki meydana getirdi."

Time

2011

“The surprise of the Korean battles were not the Chinese but the Turks. It is impossible at this moment to find a word to describe the heroism which the Turks have shown in the battles.”

Abent Post

“Kore Savaşı'nın sürprizi Çinliler değil Türklerdi. Şu anda Türklerin savaşta gösterdiği kahramanlığı ifade etmek için kelime bulmak imkansız.”

Abent Post

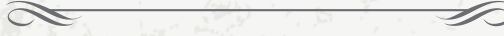

“The Turks have shown in Kunuri a heroism worthy of their glorious history. The Turks have gained the admiration of the whole world through their glorious fighting in the battles.”

Figaro

“Türkler Kunuri’de ihtişamlı tarihlerine yakışır bir kahramanlık gösterdiler. Türkler savaşta muhteşem mücadeleleri ile bütün dünyanın hayranlığını kazandılar.”

Figaro

“The Turks who have been known throughout history by their courage and decency, have proved that they have kept these characteristics, in the war which the United Nations undertook in Korea.”

Burner - U.S. Congressman

“Tarih boyunca cesaretleri ve ahlakları ile bilinen Türkler Birleşmiş Milletlerin Korede girdiği savaşta bu özellikleri hala muhafaza ettiklerini gösterdiler.”

Burner – ABD Kongre Üyesi

“4500 soldiers in the middle of the firing line have known how to create miracle. The sacrifices of the Turks will eternally remain in our minds.”

Washington Tribune

“Ateş hattının ortasında 4.500 asker nasıl mucize yaratacağını bildi. Türklerin fedakarlıkları sonsuza dek zihinlerimizde kalacak.”

Washington Tribune

2011

“The Turks are the hero of heroes. There is no impossibility for the Turkish Brigade.”

General Douglas MacArthur - United Nations Forces Commander in Chief

“Türkler kahramanların kahramanıdır. Türk tugayı için imkansız diye bir şey yoktur.”

General Douglas MacArthur – Birleşmiş Milletler Güçleri Komutanı

“I now understand that the vote I gave in favor of assistance to Turkey was the most fitting vote I gave in my life. Courage, bravery and heroism are the greatest virtues which will sooner or later conquer. In this matter, I know no nation superior to the Turks.”

Rose - U.S. Senator

“Şimdi anlıyorum ki Türkiye’ye yardım lehinde kullandığım oy, hayatım boyunca verdiğim en değerli oymuş. Cesaret, yiğitlik ve kahramanlık eninde sonunda üstün gelecek olan en büyük değerlerdi. Bu bağlamda, şunu da biliyorum ki hiç bir millet Türklerden daha üstün değildir.”

Rose - ABD Senatörü

“While the Turks were for a long time fighting against the enemy and dying, the British and Americans were withdrawing. The Turks, who were out of ammunition, affixed their bayonets and attacked the enemy and there ensued a terrible hand to hand combat. The Turks succeeded in withdrawing by continuous combat and by carrying their injured comrades on their backs. They paraded at Pyongyang with their heads held high.”

G.G. Martin - British Lieutenant General

“Türkler uzunca bir süredir düşmanla çarpışıp ölürken İngiliz ve Amerikan askerleri geri çekiliyorlardı. Mühimmatları da bitmiş olan Türkler süngülerini takarak düşmana saldırdılar ve ortaya korkunç bir göğüs göğse harp çıktı. Türkler savaşarak ve yaralı silah arkadaşlarını da sırtlarında taşıyarak geri çekilmeyi başardılar ve Pyongyang’da başları dik bir şekilde yürüdüler.”

G.G. Martin – İngiliz Korgeneral

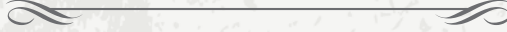
2011

“The Turkish forces have shown success above that expected in the battles they gave in Korea.”

General Collings - Commander US Army

“Türkler Kore Savaşı’nda beklenilenin üstünde bir başarı gösterdiler.”

General Collings – ABD Ordu Komutanı

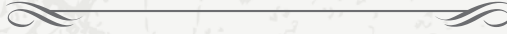

“We owe the escape of thousands of United Nations troops out of a certain encirclement to the heroism of the Turkish soldiers. The Turkish soldiers in Korea have added a new and unforgettable page of honor to the customs and legends of heroism of the Turkish nation.”

Emanuel Shinwell - U.K. Minister of Defense

“Binlerce Birleşmiş Milletler askerinin kesin bir kuşatmadan çıkmalarını Türk askerlerinin kahramanlığına borçluyuz. Kore’de Türk askerleri, Türk tarihinin kahramanlık efsanelerine yeni ve unutulmaz bir onur sayfası eklemiştir.”

Emanuel Shinwell – Birleşik Krallıklar Savunma Bakanı

“The heroic soldiers of a heroic nation, you have saved the Eighth Army and the IXth Army Corps from encirclement and the 2nd Division from destruction. I came here today to thank you on behalf of the United Nations Army.”

General Walton H. Walker, Commander, Eighth Army

“Kahraman milletin kahraman askerleri, 8. Orduyu ve 9. Kolorduyu düşman kuşatmasından ve 2. Bölüğü de yok olmaktan kurtardınız. Bu gün buraya Birleşmiş Milletler adına sizlere teşekkür etmeye geldim.”

General Walton H. Walker, 8. Ordu Komutanı

2011

Samsun'da yaşıyan Kore Gazilerimiz'le görüşmeler yaparak bu görüşmeleri kaydeden ve bu kayıtları da metine dönüştürerek bu eserin oluşmasına büyük katkı sunan değerli öğrencilerimize ayrı ayrı teşekkür ederiz.

ABDÜLKERİM BALCI	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
ABDÜSSAMET DURAN	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
ALİ ATAKAN EROL	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
ALİ ÖZDEMİREL	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
ALİ SAİT DOĞANAY	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
ASLIHAN BÜYÜKİŞLER	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
AYKUT GÜLER	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
AYŞEGÜL ERÇİN	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
BİLAL COŞKUN	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
BİLGEHAN ZEKERİYABEYOĞLU	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
BURAK BOLAT	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
CEM OZAN AVCI	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
CEREN ÇEVİK	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
CERENSU ÇOBAN	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
ÇAĞRI ŞİMŞEK	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
DERYA MUTLUOĞLU	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
DİDEM ÖZAY	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
EMRECAN ÖZCAN	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
ESRA ZEHRA EKİNCİ	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
FİRUZE PINAR GÖRKEMLİ	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
FURKAN GÜVEN	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
GİZEM ÖZBEK	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
GÖKHAN DENİZ	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
GÜLHATUN ATASEVEN	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
GÜLNUR KAVLAK	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
HAKAN TURAN	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
HAVLE ESMA ODABAŞ	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
HİLAL ÖZKÖK	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
HÜSEYİN BOLAT	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
İSMAİL SERDAR TATLIGÜL	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
KADİR YILMAZ	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
KORAY BEHZAT	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
KÜBRA YASİL	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi

2011

ABDÜLLATİF YAŞLI	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
MELEK GÜNEY	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
MERVE ÇAKMAK	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
MERVE İSPİRLİ	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
MURAT AK	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
NAZMİYE ÜNLÜ	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
NİLÜFER KÜBRA ŞAHİN	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
NUHCAN ÖZBEK	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
NURGÜL USTA	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
ONUR ÖZKAN	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
OZAN KOCATEPE	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
RESUL AK	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
SAFA ERDEM	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
SAMET ÇAĞLA	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
SAMET GÜLLER	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
SEFA KAYA	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
SERTAÇ YAZICI	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
SİMGE BİNİCİ	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
SÜMEYYE KABADAYI	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
ŞULE SABAY	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
TALHA KAYMAK	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
TARIK NAZİM GEDİK	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
TAYLAN AYDIN	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
UMUT İSMAİL SEMİZ	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
YAĞMUR OKUR	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
YAKUP ASLAN	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
YASEMİN YILDIZ	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
YUNUS BALTAOĞLU	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
YUNUS EMRE AKGÜN	İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi
KAMİL ÖZKIVANÇ	Gülizar Hasan Yılmaz Güzel Sanatlar ve Spor Lisesi
SERKAN ÇAM	Gülizar Hasan Yılmaz Güzel Sanatlar ve Spor Lisesi
SEMA BEKDEMİR	Gülizar Hasan Yılmaz Güzel Sanatlar ve Spor Lisesi
DUYGU KARA	Gülizar Hasan Yılmaz Güzel Sanatlar ve Spor Lisesi
ASENA SELEN SALTI	Gülizar Hasan Yılmaz Güzel Sanatlar ve Spor Lisesi
ABDÜLAZİZ AKALAN	Gülizar Hasan Yılmaz Güzel Sanatlar ve Spor Lisesi
MÜBERRA ŞAHİN	Gülizar Hasan Yılmaz Güzel Sanatlar ve Spor Lisesi

İLETİŞİM BİLGİLERİ

İLKADIM KAYMAKAMLIĞI

Adres : Kale Mah.Ziya Paşa Sok

No:1 İlkadım/SAMSUN

Tel: 0 (362) 435 10 03

Fax: 0 (362) 435 10 23

info@ilkadim.gov.tr

İLKADIM İLÇE MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

Adres :Atatürk Bulvarı Yeni Hükümet Konağı
(Valilik Binası) B Blok 2. Kat İlkadım / SAMSUN

Tel: 0362 431 50 43 - 44 - 45

Fax : 0362 431 50 36

E-posta : ilkadim55@meb.gov.tr

TÜRKİYE MUHARİP GAZİLER DERNEĞİ SAMSUN ŞUBESİ

Kale Mah. Anakent İş Merkezi Kat 2 No:47 İlkadım SAMSUN

Tel: 0.362 431 70 42

Kimi marangozdu, kimi çiftçi, çoban, terzi... kimi de bir evin bir oğlu... Daha yirmi yaşına yeni girmişlerdi Kore'ye gittiklerinde, hayatlarının baharını yaşama hayalleri kuruyorlardı. Annelerini, babalarını, kardeşlerini, eşlerini, sevdiklerini bıraktılar ve dünyanın öteki ucuna, zorda kalmış bir millete yardıma gittiler Ankara'dan, Manisa'dan, Erzurum'dan Diyarbakır'dan, Samsun'dan... Çok normaldi aslında bu yaptıkları, çünkü ataları da öyleydi onların. O yüzden kimse garipsemedi. Hatta çoğu gönüllü çıktı bu yolculuğa.

Dünya en son Anadolu insanının kahramanlığını ve cesaretini 30 yıl önce görmüştü İstiklal Savaşımızda. Ve Kore'ye giden bu gençler, bütün hayallerini geride bırakarak, bu cesaret ve kahramanlığı tekrar hatırlattı bütün dünyaya. Kimi şehit oldu Kore'nin kollarında hala orda. Kimi şehit olamadığına üzüldü, ama en azından Gazi olmuştu ve anlatacağı pek çok kahramanlık hikayeleri vardı.

Kore Savaşı'nda yaşananları, ülkemizin ve milletimizin dünya barışı ve insanlık için yaptığı fedakarlıkları unutulmaz hale getirerek; gençlerimizin milli kültür ve bilincini yükseltmek amacıyla, 2010 ve 2011 yıllarında İlkadım İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi ve İlkadım Gülizar Hasan Yılmaz Güzel Sanatlar ve Spor Lisesi öğrencileri tarafından gerçekleştirilen gazi görüşmelerinin derlenmesinden oluşan bu kitapta, Samsun da yaşayan Kore Gazilerimizi yakından tanıma fırsatı bulacaksınız.

